

ผลวิเคราะห์รูปแบบ เนื้อหา และวิธีการนำเสนอเรื่องลี้ลับในรายการวิทยุ

จากขอบเขตของการวิจัยในบทที่ 3 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ผลข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมไว้ โดยจำแนกตามแต่ละสื่อ สำหรับสื่อวิทยุนั้นจะประกอบด้วยรายการที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องลี้ลับ จำนวน 2 รายการ โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละรายการ โดยอาศัยองค์ประกอบในการผลิตรายการวิทยุ และแนวคิดเรื่องรูปแบบรายการวิทยุ ดังนี้คือ

1. รายการลูกนกฮูก

1.1 แนวคิดและความเป็นมา

รายการลูกนกฮูก เป็นรายการวิทยุรายการหนึ่งที่มีการนำเสนอรายการในรูปแบบรายการละครวิทยุ ทางรายการมีแนวคิดในการจัดทำรายการที่มุ่งเน้นนำเสนอเรื่องลี้ลับต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเน้นเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มุ่งสอนให้คนทุกคนทำแต่สิ่งที่ดี ไม่ได้มุ่งเน้นการสร้างความสำเร็จในลักษณะของความมั่งงาย รายการนี้จะใช้วิธีการนำเสนอเนื้อหาหรือเรื่องในรูปแบบของละครวิทยุ มีลักษณะเป็นตอนๆ ตอนละประมาณ 30 นาที นำเสนอรายการในทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ออกอากาศทางสถานีวิทยุ ต.ช.ด.576 A.M. กรุงเทพฯ

“สืบสานเจตนารมณ์ของคุณพ่อที่ทำมา และผมชอบในเรื่องราวเหล่านี้ว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่มองเห็นภาพของจินตนาการวิญญาณ และสิ่งชั่วร้ายสิ่งดีงาม บาปบุญคุณโทษ มีแนวความคิดว่าถ้าเราทำเรื่องดีๆ จะทำให้คนฟังมองเห็นว่าสิ่งใดเป็นบาป สิ่งใดเป็นบุญ ผมเชื่อและเคยมีประสบการณ์มาบ้าง แต่จะชัดเจนจริงจังขนาดไหน ยืนยันไม่ได้ เคยเจอและเชื่อว่ามีจริง” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

ประวัติความเป็นมาของรายการนี้ แต่เดิมก่อนที่รายการจะมีการปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบรายการจนเป็นรูปแบบของรายการลูกนกฮูกเหมือนเช่นปัจจุบันนี้ ทางรายการได้มีการพัฒนาการอย่างต่อเนื่องในส่วนของผู้ผลิตรายการและรูปแบบรายการมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา โดยประวัติความเป็นมาของรายการเริ่มต้นในยุค

ประมาณปี พ.ศ. 2503 ยุคนั้นพบว่ามียุทธการวิทยุรายการหนึ่ง รายการที่มีการนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของละครวิทยุในลักษณะของ Story Telling กล่าวคือทางรายการจะนำเสนอจดหมายของผู้ฟังทางบ้านที่ได้มีการที่นำเสนอเรื่องลึกลับ ทั้งที่ตนเองประสบเหตุการณ์หรือเป็นเรื่องที่ได้รับการที่นำเสนอต่อๆ มาอีกลำดับหนึ่ง แล้วใช้วิธีการนำเสนอด้วยวิธีการที่นำเสนอเรื่องผ่านตัวละคร คือ "นายนกฮูก" ต่อมาได้มีการปรับปรุงวิธีการนำเสนอ โดยในการที่นำเสนอเรื่องได้มีการเพิ่มเติมตัวละครลงไปในเรื่อง มีการเพิ่มเติมบทสนทนาของตัวละครเข้าไป และมีการใส่เสียงประกอบเข้าไปให้มีความน่าติดตามมากยิ่งขึ้น ซึ่งวิธีการนำเสนอช่วงนี้จะปรับเปลี่ยนจากเดิมเป็นละครวิทยุในลักษณะของ Story Telling มาเป็นลักษณะของ Actuality Style สร้างความเป็นจริงของเรื่องที่นำเสนอมากยิ่งขึ้น การสนทนาจะเหมือนการพูดคุยในชีวิตประจำวันมากขึ้น ไม่เหมือนการที่นำเสนอเรื่องด้วยตัวละคร "นายนกฮูก" เช่นแต่ก่อน รายการนายนกฮูกได้รับการควบคุมการผลิตและดำเนินรายการโดยคณะละครวิทยุ 213 ใช้ชื่อรายการในเวลานั้นว่า "คณะนกฮูก" โดยมีคุณ ส.รัตนะ เป็นผู้ดำเนินรายการ ในนามว่า "นายนกฮูก" ออกอากาศทางสถานีเอเอ็ม จากการสนับสนุนของบริษัท สหพัฒนพิบูลย์ จำกัด

สำหรับเนื้อหาของสาระของรายการที่นำเสนอในช่วงแรกนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องลึกลับต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิญญาณ ผีสง่างต่างๆ แต่เรื่องลึกลับต่างๆ ที่รายการจะนำเสนอจะยึดหลักการที่สำคัญก่อนที่จะมีการนำเสนอผ่านผู้ฟัง คือทุกเรื่องที่จะนำเสนอ "ต้องเป็นเรื่องที่มีความจริงและสามารถตรวจสอบได้" ซึ่งเรื่องราวต่างๆ ที่ทางรายการรวบรวมได้และมีการนำเสนอออกไป ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเรื่องราวต่างๆ ของผู้ฟังทางบ้านที่ได้ส่งจดหมายที่นำเสนอเรื่องราวเข้ามา และทางคณะฯ จะมีการตรวจสอบความเป็นไปได้ของเรื่องราวด้วย กล่าวคือ เรื่องที่ผู้ฟังส่งมาจะต้องมีผู้คนเคยการกล่าวถึง หรืออาจเป็นเรื่องที่รำลือของคนในพื้นที่ ไม่ใช่เรื่องที่ผู้ฟังบอกมาแล้วทางรายการจะเสนอออกไปทุกเรื่อง แต่ต้องพิจารณาตรวจสอบในเบื้องต้นก่อน

หลังจากที่ทางรายการได้คัดเลือกเรื่องตามหลักการดังกล่าวแล้วนั้นจึงจะได้ผ่านการนำเสนอผ่านรายการในเวลาต่อมา แต่เพื่อเป็นการปรับปรุงรายการให้มีความน่าสนใจ ประกอบกับเพื่อเป็นการเพิ่มสีสันของการนำเสนอเรื่องลึกลับให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมไปกับรายการ อาจเป็นอารมณ์ความตื่นเต้น หวาดกลัว หรือตลกปน ทางรายการจึงได้มีการสลับวิธีการที่นำเสนอเรื่องระหว่างการที่นำเสนอโดยนายนกฮูกคนเดียว มาเป็นละครวิทยุที่มีการแต่งตัวละครขึ้นๆ กระจายตัวในเรื่อง เพื่อความเป็นละครวิทยุ โดยอาศัยเค้าโครงเรื่องที่ได้รับจาก

จดหมายของผู้ฟัง และเพิ่มเทคนิคการนำเสนอของสื่อวิทยุในการใส่เสียงประเภทต่างๆ เข้าไป ไม่ว่าจะเป็นเสียงประกอบ (Sound Effect) เสียงดนตรีเพิ่มเข้าไป ส่งผลทำให้เกิดผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมกับเรื่องลึกลับที่รายการได้นำเสนอไป โดยนับได้ว่าในยุคนั้น ถ้าจะกล่าวถึงรายการวิทยุที่มีการนำเสนอเนื้อหาสาระของเรื่องลึกลับในแนวต่างๆ ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่กล่าวขวัญถึง คงไม่มีใครที่ไม่รู้จักรายการนี้อย่างแน่นอน

จนกระทั่งต่อมา คุณ ส.รัตนะ ได้เสียชีวิตลง คุณจำเริญ รัตนะ ลูกชายของคุณ ส.รัตนะ ได้เข้ามาร่วมงานกับคณะนกฮูกต่อจากงานของคุณพ่อ โดยได้เข้ามาฝึกฝนและเรียนรู้การทำงานละครวิทยุ ทั้งด้านการผลิตและการแสดง จนปี พ.ศ. 2525 คุณจำเริญ ได้จัดตั้งคณะละครวิทยุขึ้น ด้วยชื่อคณะ "ลูกนกฮูก" ซึ่งถือว่าเป็นอีกรายการวิทยุอีกรายการหนึ่งที่ยังคงนำเรื่องราวเหล่านี้มาถ่ายทอดให้ผู้ฟังในลักษณะของละครสั้นทางวิทยุประเภทจบในตอนเดียว ใช้เวลาในการออกอากาศประมาณ 30 นาทีเท่านั้น โดยก็ยังคงเป็นการนำเสนอเรื่องราวในรูปแบบของละครวิทยุเช่นเดียวกับรายการ "คณะนกฮูก" ในสมัยเดิม แต่จะมีความแตกต่างจากคณะนกฮูก ตรงที่การนำเสนอได้เพิ่มเสียงประกอบที่มีความทันสมัยมากขึ้น หรือ Soundtrack ของภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาผสมให้ดูน่ากลัวยิ่งขึ้นเท่านั้น แต่โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ก็ยังคงเหมือนเดิมเช่นกัน ซึ่งปัจจุบันรายการนี้ก็ยังคงมีการนำเสนอบนทางสถานีวิทยุ ต.ช.ด.576 A.M.กรุงเทพฯ ทุกวันจันทร์-ศุกร์ ตั้งแต่เวลา 19.30-20.00 น. นำเสนอเรื่องลึกลับนี้หลังการออกอากาศช่วงประจำวันของทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย (ข่าวออกอากาศในช่วง 19.00-19.30 น.) โดยในการนำเสนอเรื่องจะมีทั้งเรื่องที่ได้เคยออกอากาศมาแล้วในอดีตในนามคณะนกฮูก และเรื่องที่ได้มีการผลิตใหม่ในนามคณะลูกนกฮูก

เนื่องด้วยในการนำเสนอเรื่องลึกลับของรายการลูกนกฮูกนี้ ได้มีการนำเรื่องเก่าที่เคยนำออกอากาศมาแล้วนำมาออกอากาศซ้ำในเวลาที่แตกต่างกัน จากการสัมภาษณ์พบว่า ส่วนหนึ่งเพราะว่ารายการได้หยุดผลิตเรื่องใหม่ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2543 เนื่องจากผู้สนับสนุนรายการได้ถอนตัวออกจากการให้ความสนับสนุน ส่งผลทำให้การผลิตจะต้องลดต้นทุนตามไปด้วย ดังนั้นในปี พ.ศ. 2543 ทางรายการจึงได้นำเรื่องเก่าที่เคยได้ออกอากาศ (เฉพาะในยุคของคุณจำเริญที่ผลิตออกมาเท่านั้น) มานำเสนอใหม่ (Re-run) และประกอบกับเรื่องที่น่าสนใจที่ไม่มีขาย ทั้งนี้จากที่กล่าวในตอนต้นในส่วนของเนื้อหารายการว่า เรื่องที่นำเสนอเป็นเรื่องที่กล่าวถึงเหตุการณ์ในสมัยปัจจุบัน ความเข้าใจและการเกิดอารมณ์ร่วมของผู้ฟังก็น่าจะใกล้เคียงชีวิตจริงที่ดำเนินอยู่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นเสน่ห์ของเรื่องลึกลับที่

สามารถนำมาเสนอใหม่ได้ ซึ่งรายการนี้มีเรื่องลึกลับจำนวนมากถึงกว่า 1,000 เรื่อง (เป็นเรื่องที่ผลิตมาตั้งแต่ยุคของคุณ ส.รัตนะจนกระทั่งถึงยุคของคุณจำเริญ รัตนะ)

“ละครของที่จะมีการนำมา On Air ใหม่ ในการนำเรื่องที่เคยออกอากาศมาแล้วนำมาออกอากาศใหม่ เราจะมีคนที่ดูแลอยู่ว่าจะนำเรื่องไหนมาออกอากาศ โดยพิจารณาจากความห่างของการออกอากาศในครั้งแรกและครั้งต่อไป รวมทั้งพิจารณาจากความน่าสนใจของเรื่องที่จะนำเสนอด้วย อาจเป็นเรื่องที่กำลังถูกคนทั่วไปกล่าวขานถึง หรือเป็นเรื่องที่ฟังแล้วน่ากลัวจริงๆ เราก็จะหยิบมานำเสนอใหม่ แต่ในการหยุดผลิตเรื่องใหม่เราหยุดไปเมื่อ พ.ศ. 2543 ที่ผ่านมา เพราะว่าผู้อุปถัมภ์รายการขอถอนตัว แต่ละครที่มีมาตั้งแต่สมัยคุณพ่อจนถึงของยุคพี่ มีประมาณพันกว่าเรื่อง” (จำเริญ รัตนะ : 6 ต.ค. 43)

1.2 ขั้นตอนในการผลิตรายการ

1. พิจารณาคัดเลือกเรื่องสำหรับนำไปเขียนบทละครวิทยุ

ในการที่รายการจะแต่งบทละครวิทยุได้ 1 ตอน (รายการ) นั้น รายการจะต้องมีแหล่งข้อมูลสำหรับการแต่งโครงเรื่อง (Plot) โดยแหล่งข้อมูลต่างๆ สามารถหาได้จากจดหมายของแฟนละครรายการที่ส่งเรื่องมาเล่าประสบการณ์, เรื่องที่คุณจำเริญได้ประสบหรือได้รับฟังมา, คนในคณะละครวิทยุถูกนกลูกเป็นผู้ที่ประสบเหตุการณ์เอง หรือค้นหาจากหน้าหนังสือพิมพ์ อาจเป็นข่าวฆ่ากันตาย แหกกันตาย รถชนตาย ซึ่งจากแนวเรื่องนี้ ทางรายการโดยคุณจำเริญ จะนำข้อมูลที่ได้นี้มาแต่งเป็นโครงเรื่อง (Plot) สำหรับนำไปเขียนเป็นบทวิทยุ

“ผมเป็นคนเขียนโครงคร่าวๆ ถ้ามีเจตหมายเข้ามาส่งให้ผมจะส่งให้คนเขียนบท ผมจะอ่านก่อน เขาเขียนเรื่องเข้ามาเท่านั้นนะ คุณไปเขียนบทแบบนี้จะไม่ได้ไม่จำเจสำหรับ Idea คนเขียนบท แต่ภายในเนื้อก็จะ是他ของเขา การเริ่มขึ้นมาก็จะแตกต่างกันอย่างเรื่องเขาเขียนมา 10 บรรทัด อาจเขียนเป็น 6 หน้ากระดาษ” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

2. การเขียนบทละครวิทยุ

จากนั้นคุณจำเริญจะมอบหมายโครงเรื่องให้แก่ผู้เขียนบทละครวิทยุไปดำเนินการเรียบเรียงขึ้นมา ในการเขียนบทนี้ อาจอาศัยแค่จุดหลักหรือแก่นของเรื่องที่ได้รับมา แล้วนำมาปรุงแต่งให้เกิดเป็นเรื่องหนึ่งเรื่องขึ้นมา และคุณจำเริญได้มีหลักเกณฑ์ในการแต่งเรื่องแก่ผู้เขียนบทละครวิทยุ คือ ให้นำแนวเรื่องที่ได้ไปขยายเรื่องจากเรื่องย่อ 1 หน้ากระดาษให้เป็นบทละครวิทยุจำนวน 6 หน้ากระดาษสำหรับ 1 เรื่องที่มีความยาว 30 นาทีออกอากาศ และใช้วิธีการที่นำเสนอเรื่องในลักษณะของผังความตื่นเต้น ลักษณะที่กล่าวถึงความลึกลับแบบหลอกกันจะๆ หรืออาจเป็นลักษณะของผีตาย ผีคอขาดเดินมาหักคอ ไม่เครียด ฟังแล้วไม่ค้างคาใจ ไม่ต้องคบคิดอ้อกรอบว่าจริงหรือไม่ โดยการเตรียมบทจะพิจารณาว่าในการนำเสนอเรื่องนั้นๆ จะใช้ตัวละครในเรื่องมีกี่ตัว

สำหรับการเขียนบทละครวิทยุ จะใช้การนำเสนอเหตุการณ์ในแต่ละช่วงเวลา มีทั้งการนำเสนอเหตุการณ์ที่อยู่ในยุคอดีต และเหตุการณ์ในปัจจุบัน ไม่ลำสมัย ตามแต่ที่ผู้เขียนบทวิทยุจะเลือกใช้ในการนำเสนอเหตุการณ์ในเรื่อง

3. การชักซ้อมและการอัดเสียง

เมื่อมีบทละคร และมี การคัดเลือกตัวแสดงละครเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไปจะเป็นส่วนของการบันทึกเสียงตัวละคร โดยทีมงานและคุณจำเริญจะต้องพูดคุยและทำความเข้าใจตัวแสดงถึงบทที่ได้รับอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะมีการอัดเสียงลงไป รวมทั้งทำการเลือกเสียงของทีมงานในการจะสวมบทบาทแสดงให้เหมาะสมกับลักษณะของตัวละครแต่ละตัว

“การคัดเลือกนักแสดงที่เล่นละครวิทยุ มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับตัวละครแต่ละตัว ในรายการจะมีการนำเสนอเรื่องทั้งที่เป็นตัวละครเป็นผู้ที่นำเสนอเรื่องเองหรือมีเสียงของผู้บรรยายเป็นผู้ที่นำเสนอ” (จำเริญ รัตนะ : : 23 กันยายน 2543)

จากนั้นจะเป็นช่วงของการบันทึกเสียงตัวละคร โดยหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ควบคุมเสียงจะทำการควบคุมในเรื่องเทคนิคต่างๆ เช่น การใส่ Effect ของเสียงในแบบต่างๆ ตามการเดินเรื่องในละคร

“การอัดในยุคนี้ไม่ค่อยแตกต่างกันเท่าไร แต่ยุคนี้จะมีระบบเทคโนโลยีเครื่องเสียงที่ทันสมัยขึ้น ยุคนั้นแสดงกันสดๆ ผู้แสดงอยู่ในห้องบันทึกเสียง มีไมค์ตั้งคนละตัว และมีคน Control ให้เสียงประกอบกันไปเลยลงในเทป Master แต่ยุคนี้ใช้ระบบการบันทึกตัวละครก่อนการใส่ Sound เหมือนแยก Track อีกรี่” (จำเริญ รัตนะ : : 23 กันยายน 2543)

4. การใส่เสียงประกอบหรือเพลงประกอบลงในเรื่อง

เมื่อได้เสียงของตัวละครจากการบันทึกเสียงเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ของรายการจะทำการบันทึกลง MD เป็น Master เสียง โดยการใส่ Sound หรือเพลงประกอบพยายามจะมาดูเรื่องให้ตรงตามเนื้อเรื่อง เช่น เหตุการณ์ดำเนินจนใกล้ช่วงที่ตื่นเต้น การเลือกใส่ Sound จะตื่นเต้นทันที โดยใส่ไปในแต่ละเหตุการณ์จนกระทั่งจบรายการ

5. ขั้นตอนการนำออกอากาศ

เมื่อละครมีความสมบูรณ์ในการนำเสนอแล้ว รายการจะส่งเรื่องไปยังสถานีวิทยุเพื่อนำไปออกอากาศตามกำหนดที่ได้วางไว้ ในการนำเสนอเรื่องลี้ลับนี้ ทางผู้ผลิตจะใช้วิธีการในการสลับเรื่องหรือเนื้อหาในแต่ละวันไปมาให้มีการนำเสนอที่ซ้ำกัน อาทิเช่น ในวันนี้ได้นำเสนอในเนื้อหาเรื่องผีกระสือ ในวันต่อไปนำเสนอเรื่องผีอื่นๆ ผีตายลอยน้ำ, ผีผู้หญิง, ผีแก่, ผีเด็ก, หรือผีหนุ่ม เป็นต้น

1.3 รูปแบบรายการ

รายการวิทยุ “รายการลึกลับ” เป็นรายการที่นำเสนอในรูปแบบของละครวิทยุที่มีการนำเสนอเรื่องในแนวเรื่องลี้ลับ วิญญาณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยเนื้อหาหลักๆ ของรายการจะเน้นเรื่องราวลี้ลับที่ไม่สามารถอธิบายได้ทางวิทยาศาสตร์ เรื่องราวของกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี-ทำชั่วได้ชั่ว เป็นต้น ซึ่งเรื่องราวที่น่าสนใจนั้นส่วนใหญ่ประมาณ 80% จะเป็นเรื่องที่ส่งมา

จากทางบ้านโดยช่องทางจดหมาย ซึ่งจะนำเสนอเรื่องราวในรูปแบบของละครวิทยุจบในตอนเดียว การนำเสนอจะเสนอในตอนละประมาณ 30 นาที ตอนหนึ่งจะแบ่งเป็น 2 ช่วงเวลา กล่าวคือ ในลำดับแรกของการนำเสนอ จะเป็นการเปิดฉากรายการด้วย Title ของรายการที่ทุกครั้งของการเริ่มต้นชั่วโมงรายการ ดังนี้คือ

(เสียงประกอบ : เสียงนกฮูกร้อง) “ขบวนการลูกนกฮูกร่วมกับ (ผู้สนับสนุนรายการ) จะพาท่านสร้างจินตนาการไปกับเรื่องราวของผีๆ (Sound หมาหอนและเสียงนกฮูกร้อง) สิ่งเร้นลับในความมืดมิด ภูติผีปีศาจและพญามัจจุราชมีจริงหรือไม่ รูปร่างหน้าตานั้นเป็นอย่างไรไม่มีใครเคยเห็น ความน่ากลัว สยดสยอง ระทึกขวัญสั่นประสาท ตามเรามา... เรา...ลูกนกฮูก จะพาท่านค้นหาคำตอบใน....ชมรมเรื่องผี” (เสียงประกอบ : เสียงร้องโหยหวน)

จากนั้นพักโฆษณาประมาณ 2-3 นาที ก่อนที่จะเริ่มเข้าสู่รายการอีกครั้งด้วย Title ของการเปิดเรื่องก่อนที่จะเริ่มที่นำเสนอเรื่อง

“ขบวนการลูกนกฮูก สำหรับวันนี้เสนอเรื่องราวของ (ชื่อ, นามสกุลและที่อยู่ของผู้ส่งเรื่องมา)...(นามปากกาของผู้แต่งบทละครวิทยุ) จัดทำบทละครวิทยุ ในเรื่อง...(ชื่อเรื่อง)” (เสียงของผู้ประกาศจะใช้ Echo Sound)

หลังจาก Title ดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะเริ่มต้นด้วยการที่นำเสนอเรื่องราวต่างๆ ในละคร ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอหรือที่นำเสนอเรื่องโดยตัวละครในเรื่องเป็นผู้ดำเนินการที่นำเสนอเรื่อง หรือมีผู้บรรยายเรื่องเป็นผู้ที่นำเสนอเหตุการณ์ทั้งหมด ซึ่งลักษณะของการที่นำเสนอในแต่ละตอนก็จะไม่ซ้ำกัน จากนั้นดำเนินเรื่องราวตามเนื้อหาของเรื่อง ก่อนที่จะทิ้งอารมณ์ของผู้ฟังให้ชวนติดตามโดยการตัดเรื่องที่กำลังดำเนินอยู่อย่างตื่นเต้นเข้าไปสู่โฆษณาของรายการ เมื่อโฆษณาประมาณ 2-3 นาทีแล้ว จะต่อเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของเรื่อง โดยการต่อเนื่องเหตุการณ์ตื่นเต้นในช่วงแรก และดำเนินเหตุการณ์ต่อไปสู่ช่วงสุดท้ายของเรื่องราวที่นำเสนอ ดังสามารถสรุปโครงสร้างผังรายการได้ดังนี้คือ

เวลาออกอากาศ	ช่วงรายการ	หมายเหตุ
19.30- 19.33 น.	Intro เข้าสู่รายการ	เป็นการแนะนำ/เชิญชวนผู้ฟังเข้าสู่รายการ
19.33- 19.35 น.	โฆษณาเบรก 1	โฆษณาผู้อุปถัมภ์รายการ
19.35- 19.45 น.	Intro เข้าสู่ละครช่วงที่ 1	ช่วงละครไปจนถึง Climax
19.45- 19.50 น.	โฆษณาเบรก 2	โฆษณาผู้อุปถัมภ์รายการ
19.50- 20.00 น.	ละครช่วงที่ 2	Climax ของละครไปจนจบเรื่อง

ตารางที่ 1 : ช่วงเวลาในการนำเสนอของรายการลูกนกฮูก

1.4 เนื้อหาของรายการ

สำหรับเนื้อหาที่นำเสนอในรายการนั้น ดังจะเห็นได้จากชื่อเรื่องที่ถูกนำออกอากาศทางรายการในช่วงระหว่างตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2543 - เดือนมกราคม พ.ศ. 2544 มีจำนวนทั้งหมด 38 เรื่อง (ดูภาคผนวก) โดยเรื่องทั้งหมดจะมีเนื้อหาของเรื่องที่น่าสนใจไปในแนวของความลึกลับเกี่ยวกับผี วิญญาณ ความเชื่อ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากการนำเสนอรายการ จุดหนึ่งที่สามารถสังเกตได้โดยตรง คือจากชื่อเรื่องที่ตั้งไว้ ซึ่งเนื้อหาของแต่ละเรื่องโดยส่วนใหญ่จะสามารถเข้าใจแนวหรือเรื่องสรุปของแต่ละตอนได้อย่างชัดเจน เนื่องด้วยว่าในการนำเสนอเรื่องในรายการนี้ ส่วนใหญ่แล้วเนื้อเรื่องที่ส่งเข้ามาจะเป็นเรื่องราวที่ผู้ฟังทางบ้านได้เขียนจดหมายเข้ามา ซึ่งอาจมีทั้งเรื่องที่น่าจะจริงและเรื่องที่อาจแต่งขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทางทีมงานผู้ผลิตจะมีการตรวจสอบข้อมูลในเบื้องต้นก่อน

“เรื่องเยอะ เราก็เน้นเกือบทุกเรื่องกับความเชื่อ เช่นเรื่องราวที่สมมติ นาฬิกาผี ถูกฆนตาย นาฬิกาตก มีคนเก็บนาฬิกาได้ ผีไปทวงของ นั้นเป็นความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องของคนตาย หรือกรณีฆาตกรรม ผีไม่ยอมพุดอยากให้มาเข้าฝัน มีคาถาเรียกวิญญาณ หรือที่คนโบราณอาจรู้จักใน คาถาหน้าตา ก็ได้มาจากคนแก่ แต่เท็จจริงอย่างไรไม่รู้ เรามาสร้างเป็นเรื่อง หรือบางทีเรื่องกันมาหลายๆ ประเด็น เราจับเอาเรื่องความเชื่อของคนโบราณมาแต่งเติม เป็นเทคนิคหนึ่งของการสร้างความเชื่อ คล้ายกับคนอื่นอาจมีประสบการณ์คล้ายๆ หรือเคยได้ยินเหมือนกัน” (จำเริญ รัตนะ : 3 มีนาคม 2546)

สำหรับเนื้อหาที่นำเสนอในรายการนั้น สามารถสรุปเนื้อหาในแต่ละประเด็นดังนี้
คือ

1.4.1 แก่นเรื่อง (Theme) ในการนำเสนอของรายการ มีดังนี้คือ

1. ความโลภ / ความมักมากของมนุษย์ เช่น ผีแม่ลูกอ่อน, เว็มหาสมบัติ, คุณนายซาอู, อยากรมีเมียผี, ข้าเราผี, ผีปราบมาร, สมบัติผี, แค้น ผีตายห้องกลม, ตึกตา, ผ่าพันแขนผี

แก่นเรื่องประเภทนี้จะกล่าวถึงความต้องการของมนุษย์ที่มีไม่มีที่สิ้นสุดหรือความโลภนั่นเอง ที่เป็นจุดสำคัญที่ทำให้เกิดเรื่องราวลึกลับมากมาย ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ากลัว จนอาจนำไปสู่ความหายนะ ความตายในที่สุด ลักษณะของการเดินเรื่องจะคล้ายๆ กัน

2. ความรักและความผูกพัน เช่น ผีสวนจีนแสด, ผีหน้าศาลาวัด, หนีตามผี, น้ำผึ้งหยดสุดท้าย

แก่นเรื่องแบบนี้จะเป็นลักษณะของความผูกพันของวิญญาณในเรื่องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ความรักที่มีต่อคนรักหรือสิ่งของ ซึ่งทำให้วิญญาณไม่ยอมไปไหน ยังคงวนเวียนอยู่จนทำให้เกิดเรื่องราวสยองขวัญต่างๆ

3. เกร็ดกรรม / กรรม เช่น วิญญาณบาป

แก่นเรื่องแบบนี้จะเป็นลักษณะของการแสดงให้เห็นถึงหลักของกรรม ที่ว่าด้วยการกระทำสิ่งใดต่อใคร ย่อมได้รับผลของสิ่งนั้นกลับคืนมา ทำให้ผู้ฟังได้รับรู้ถึง บาปบุญคุณโทษ การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

4. การฆาตกรรม เช่น มั่นอยู่ได้เตี้ยง, ว่านผี, ไฉนรก

แก่นเรื่องแบบนี้จะเป็นลักษณะของการนำข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมาผูกเป็นเรื่อง ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ได้ยินกันบ่อยๆ ตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ เพียงแต่นำมาปรุงแต่งให้มีสีสันของความลึกลับ ความน่ากลัวขึ้นมา โดยอาจเน้นการฆาตกรรมในจุดเริ่มต้นหรือตอนกลางเรื่อง และอาจจบด้วยการแก้แค้นหรือล้างแค้นของวิญญาณ หรือผี

5. อำนาจลึกลับ เช่น อำนาจฆ้อนตราครุฑ, ผิดผีบ้าน

แก่นเรื่องแบบนี้จะเป็นลักษณะของการนำความเชื่อถือของคนไทยที่มีต่อเรื่องที่ได้รับการบอกที่นำเสนอสืบต่อมา หรือเป็นพิธีความเชื่อปฏิบัติในเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับเหล่านี้ว่าสิ่งใดควรปฏิบัติหรือไม่ควรปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติจะเกิดผลอย่างไรสะท้อนกลับมาหรือเกิดเรื่องร้ายๆ กลับมา

6. ผีหลอกคน เช่น วัดผีดู, นาผีสิง, ผีเปรต, บ้านพักครู, เหตุเกิดตอนเที่ยงคืน, วิญญาณนักรบ, วิญญาณในภาพเขียน, เป็นผีก็ไม่บอก (ผีแก่งล้อ), คนหรือผี, ศาลาผีหลอก, บ้านผีสิง, เดชผีน้

แก่นเรื่องนี้จะเป็นลักษณะของวิญญาณหรือผี ยังคงวนเวียนบริเวณ สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ หรือวนเวียนอยู่กับวัตถุ สิ่งของที่ผูกพันอยู่ จึงทำให้บุคคลที่ได้มีโอกาสได้สัมผัสกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้มีโอกาสที่จะได้เจอเจอกับเรื่องผิดปกติต่างๆ ซึ่งในบางเรื่องของ Theme เหล่านี้อาจทำให้รู้สึกว่ามีวิญญาณหรือผี มีความรู้สึกขี้เล่น หรือแก่งล้อ แต่ในบางครั้งอาจเป็นลักษณะของความพยายามหรือการยึดติดอยู่ในอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง

7. เรื่องทั่วไป เช่น ระวังผี (ตัวตายตัวแทน), ยาผีบอก (การรักษาสัญญา), กระท่อมผีปอบ (ผีปอบ)

แก่นเรื่องแบบนี้จะเป็นลักษณะทั่วๆ ไป อาจแตกต่างจากเรื่องอื่นที่ได้นำเสนอผ่านรายการไป แต่โดยลักษณะของการที่นำเสนอเรื่องยังคงคล้ายๆ กับเรื่องเรื่องอื่นในรายการ เพียงแต่แก่นเรื่องอาจแตกต่างกันไปบ้าง แต่เรื่องที่นำเสนอยังคง ใกล้เคียงกับความเข้าใจของผู้ฟังได้ดี

ดังนั้นจากแก่นเรื่องทั้ง 7 ประเภท จะพบว่าในแต่ละเรื่องที่น่าสนใจจะเป็นการนำประเด็นของลักษณะนิสัยของตัวละครที่เป็นมนุษย์มาเป็นจุดสำคัญในการเกิดเรื่อง แล้วส่งผลทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ตื่นเต้น น่ากลัว สยองขวัญขึ้นมา เช่น ความโลภ ตัณหาราคะ ความอยากเป็นเจ้าของ เรื่องรักๆ ใคร่ๆ เป็นต้น แต่สำหรับการนำเสนอทุกเรื่อง สิ่งที่จะได้คือ มุมของความลึกลับที่ส่งผลออกมา ทางรายการได้นำเสนอผลของการกระทำกรรมชั่วในลักษณะของกฎแห่งกรรมในทุกเรื่อง ในลักษณะของการทำสิ่งใดให้แก่ผู้อื่น ย่อมได้รับสิ่งตอบแทนเช่นนั้น

และในการนำเสนอเนื้อหาของเรื่องที่พบชัดเจน คือ การที่ผี วิญญาณ สามารถที่จะปรากฏกายหรือแสดงอำนาจทำให้ตัวละครเกิดความหวาดกลัว ได้รับการตอบสนองในแง่ของการทำร้ายร่างกายของตัวละครได้ ซึ่งทั้งนี้เรื่องที่น่าสนใจมีความเป็นละคร การสร้างเหตุการณ์ต่างๆ จึงสามารถที่จะแต่งหรือเขียนให้มีความเกินจริงได้

1.4.2 คำโครงเรื่อง (Plot) ในการนำเสนอเรื่อง

การดำเนินเรื่องแต่ละเรื่อง สามารถส่งผลกระทบต่ออารมณ์ร่วมของผู้ฟังกับเรื่องที่นำเสนอต่างกัน อาจทำให้เกิดความสนุก ตื่นเต้น น่ากลัว สยองขวัญ ความเขื่อนั้นส่วนที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งคือ Plot ของการเดินเรื่อง ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องทั้ง 38 เรื่องทำให้พบว่ามีรูปแบบของ Plot เรื่อง จำแนกได้ทั้งสิ้น 2 แบบ ได้แก่

1. แบบที่มีการพัฒนาเหตุการณ์ตามปกติ คือมีการพัฒนาเรื่องตั้งแต่โครงเรื่องที่ลำดับเหตุการณ์ตามภาวะการณ์ โครงเรื่องที่ลำดับเหตุการณ์ตามภาวะการณ์ ได้แก่ เรื่องลึกลับที่นำเสนอเรื่องโดยมีโครงสร้างเรื่องครบถ้วน 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเริ่มเรื่อง → การพัฒนาเหตุการณ์ → ชั้นภาวะวิกฤต → ชั้นภาวะคลี่คลาย → ชั้นการยุติเรื่องราว เช่น ในเรื่อง หนีตามผี (10 พ.ย. 43)

(การเริ่มเรื่อง) ดาวเรืองรักอยู่กับก้านชายหนุ่มยากจน แต่ดาวเรืองต้องแต่งงานกับแคนเพื่อชดใช้หนี้สินที่พ่อของตนติดไว้กับผู้ใหญ่บ้านพ่อของแคน (การพัฒนาเหตุการณ์) ดาวเรืองวางแผนหนีไปกับก้านในคืนหนึ่ง โดยนัดพบกันเพื่อจะหนีไปอยู่หมู่บ้านใกล้เคียงจนถึงเวลานัด (ขึ้นภาวะวิกฤต) และแล้วดาวเรืองก็ได้พบกับก้าน ซึ่งตอนนี้ดาวเรืองรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของก้าน แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก จนเมื่อทั้งสองพบกับแคนที่ตามมา แคนกับก้านเกิดต่อสู้กันและแทงกันตาย แต่แล้วอยู่ๆ ร่างทั้งสองก็ค่อยๆ จางหายไป (ภาวะคลี่คลาย) ถ้าดวงเพ็ญรู้ว่าแท้จริงทั้งแคนและก้านได้ตายไปแล้วจากการต่อสู้กันก่อนหน้าที่จะมาพบดาวเรือง (ขึ้นการยุติเรื่องราว) ดาวเรืองตัดสินใจบวชชิตลอดชีวิตเพื่อเป็นบุญกุศลให้แก่วิญญาณทั้งสอง

หรือเรื่อง เป็นผีก็ไม่บอก (17 ม.ค.44)

(การเริ่มเรื่อง) สมัยก่อนที่ผมจะเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ผมมักไปตัดผมร้าน"พีแฉ่ง" เป็นประจำ และพีแฉ่งมักเลี้ยงโอเลี้ยงผมเสมอ จนผมเข้ากรุงเทพฯ จึงไม่ค่อยได้กลับบ้าน (การพัฒนาเหตุการณ์) 2 ปีต่อมาผมได้มีโอกาสกลับบ้าน เพื่อนผม "แหลม" มาชวนไปเที่ยวงานวัดที่บ้าน พอดีหนังยังไม่ฉายจึงชวนแหลมไปบ้านพีแฉ่ง (ขึ้นภาวะวิกฤต) ขณะที่กำลังเดินทางไปบ้านพีแฉ่ง รถจักรยานเกิดเสียแล้วจู่ๆ ก็ได้เจอพีแฉ่ง จึงทักทายและซ่อมจักรยานให้ แต่พอจะแยกจากกัน ร่างพีแฉ่งค่อยๆ เดินหายไป ผมและเพื่อนคิดว่าโดนผีหลอกเข้าแล้ว (ภาวะคลี่คลาย) ผมและเพื่อนจึงปั่นจักรยานหนี ซึ่งก็สงสัยว่าทำไมจักรยานจึงวิ่งได้ฉิว ไม่เหมือนตอนมา (ขึ้นการยุติเรื่องราว) จนในที่สุดก็ได้รู้ว่า พีแฉ่งตายไปแล้วเมื่อปีก่อน

2. แบบที่มีการพัฒนาเหตุการณ์ไปสู่ขั้นวิกฤต 2 ครั้งโครงเรื่องที่มีขั้นภาวะวิกฤตหลายช่วง ก่อนถึงขั้นการยุติเรื่องราวเป็นการดำเนินเรื่องราวในเหตุการณ์เดียว แต่มีการนำเสนอขั้นภาวะวิกฤตหลายขั้น ซึ่งในการนำเสนอในลักษณะนี้จะต่างจากแบบข้างต้น ส่งผลให้อารมณ์ไม่ว่าจะเป็นความตื่นเต้น ความน่ากลัวที่มีต่อเรื่องราวที่นำเสนอมีอรรถรสมากยิ่งขึ้น ดังเรื่อง กระทั่งผีปอบ (21 ธ.ค.43)

(การเริ่มเรื่อง) เจ้ามั่นและพิม สามีภรรยาที่ทำอาชีพทำไร่ (การพัฒนาเหตุการณ์) วันหนึ่งขณะที่เจ้ามั่นกลับบ้าน ก็ได้พบกับพิม ซึ่งมีอาการแปลกไป อยากรินไก่อดิบ จึงไปหามาให้แต่ก็ยังไม่เพียงพอ (ขั้นภาวะวิกฤตที่1) จนในที่สุดทุกคนเริ่มสงสัยพิมจะถูกผีเข้า แต่แล้วก็มีหญิงชรามาที่หมู่บ้านและได้จัดการไล่ผีจนออกจากร่างของพิม (ภาวะคลี่คลาย) หลังจากนั้นหญิงชราก็ได้พักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านนี้ พร้อมทั้งกลายเป็นคนไล่ผีให้แก่ชาวบ้านไปด้วย ไร่ (การพัฒนาเหตุการณ์ครั้งที่ 2) แต่เป็นที่น่าแปลกที่ว่าคนในหมู่บ้านเริ่มตายกันมากขึ้นหลังจากที่หญิงชราไปทำพิธีไล่ผีให้ (ขั้นภาวะวิกฤตที่2) จนยายจันทร์เมียตาจุ่นเกิดถูกผีสิงเข้า ชาวบ้านกำลังจะไปตามหญิงชรา แต่ก่อนที่จะทำอะไร พอดีมีพระธุดงค์รูปหนึ่งผ่านมาพอดี จึงช่วยไล่ผีให้และมีดวงไฟสีเขียวแตกสลายไป (ภาวะคลี่คลาย) คนในหมู่บ้านจึงเริ่มสงสัยและคิดว่าน่าจะเป็นหญิงชราคนนี้เป็นต้นเหตุ (ขั้นการยุติเรื่องราว) สุดท้ายทุกคนในหมู่บ้านก็มาพบว่าหญิงชราได้กลายเป็นศพ สภาพเหมือนซากศพ จึงรู้ว่าแท้จริงหญิงชราก็เป็นปอบนั่นเอง

หรือเรื่อง ศาลาผีหลอก (15 พ.ย. 43)

(การเริ่มเรื่อง) นาคและเล็กเป็นเพื่อนกัน ทั้งสองมีอาชีพจับงูขายโดยเรืออีแปะ ประเภทค้าไหนดอนนั้น (การพัฒนาเหตุการณ์) วันหนึ่งทั้งสองพายเรือออกไปหางูเช่นเคย เย็นมากและฝนตั้งเค้า ทั้งคู่จึงมองหาที่นอน และแล้วก็ได้ศาลาวัดเก่าแห่งหนึ่ง โดยตอนแรกนาคไม่อยากจะพักค้างที่นั่นเลยเพราะว่ากลัวผี จนที่สุดท้ายทนรบเร้าจากเล็กไม่ได้ (ขั้นภาวะวิกฤตที่1) จนค่านาคเห็นเงาตะคุ่มมีผ้าคลุมตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้า แท้จริงคือหลวงพ่อดินลงมาตุ และในคืนนั้นนาคก็ได้เจอหญิงสาวผมยาวแต่งชุดไทยมาหา ร่างกายขยับเขยื้อนไม่ได้ จนหายไป (ขั้นภาวะวิกฤตที่2) ต่อมาได้เห็นกลุ่มคนเดินแบกโลงผ่านมาและเพื่อนหายไป จึงหนีไปหาหลวงพ่ที่วัด (ภาวะคลี่คลาย) หลวงพ่อพร้อมพระที่วัดไปดูที่ศาลากับนาค พบว่าเล็กยังคงนอนอยู่ที่ศาลาทำน้ำอยู่ (ขั้นการยุติเรื่องราว) เจอผีครั้งนั้นนาคตั้งใจจะไม่พักที่ศาลาแบบนี้อีกแล้ว เพราะว่าบางครั้งจะเป็นทางผ่านหรือที่พักศพของผีตายโหง

จากการสัมภาษณ์คุณจำเริญ รัตนะ ผู้ที่เป็นทั้งเจ้าของรายการและนักแสดงละครวิทยุในรายการนี้ ทำให้พบว่า วิธีการหนึ่งในการสร้างความน่าติดตามฟังเรื่องลึกลับในรายการนี้ คือการที่รายการพยายามสร้างโครงเรื่องในการนำเสนอที่หลากหลายรูปแบบ พยายามที่จะไม่ให้เรื่องที่น่าเสนอซ้ำกันบ่อยนัก ซึ่งในส่วนนี้จะเป็นการสร้างอารมณ์ให้แก่ผู้ฟังที่หลากหลายเช่นกันต่อโครงเรื่องที่น่าเสนอ ทั้งนี้อาจไม่ใช่นำเสนอในแนวที่น่ากลัวเพียงอย่างเดียว อาจมีการสอดแทรกเรื่องของความตลกปนไปด้วย ซึ่งในเรื่องที่นำมาวิเคราะห์นั้น ยังมีสีสันของความน่ากลัวผสมกับความตลกสนุกสนานด้วย โดยผู้แต่งได้อาศัยความเป็นมนุษย์ของเรา นำนิสัยต่างๆ ในความเป็นมนุษย์มาใช้ในการนำเสนอด้วย เช่น ความเจ้าชู้ของตัวละคร หรือความอยากรู้อยากเห็นของตัวละครเป็นต้น รวมทั้งในบางครั้งยังอาศัยอาภัพกิริยาของตัวละครในการสร้างอารมณ์ตื่นเต้นให้แก่ผู้ฟังด้วย เช่น การที่ตัวละครอึดอัด ยึดขาดในการหนีผีหรือวิญญาณ การที่ตัวละครไม่ทราบที่กำลังสนทนากับผีวิญญาณ แต่ในขณะที่ผู้ฟังรายการทราบแล้วว่าตัวละครอีกตัวคือผีหรือวิญญาณ

1.4.3 ลักษณะความลึกลับที่น่าเสนอในรายการ

1. การมีอำนาจเหนือตัวละครที่เป็นมนุษย์ ซึ่งตรงนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผีหรือวิญญาณ จะเป็นตัวละครที่แสดงอำนาจ พลังที่แตกต่างจากมนุษย์ ทำให้ตัวละครอื่นๆ ที่เป็นมนุษย์มีความหวาดกลัว เกรงกลัวภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากผีหรือวิญญาณ ซึ่งในส่วนนี้เป็นส่วนที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้จากประสบการณ์ หรือเรื่องลึกลับโดยทั่วไปที่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนแล้ว
2. การเกิดเหตุการณ์ที่น่าไปสู่อำนาจลึกลับจะต้องเกิดขึ้นได้เฉพาะตอนพลบค่ำไปจนถึงตอนกลางคืน ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการทางรายการได้หยิบเอาจากการรับรู้พื้นฐานของมนุษย์ในเรื่องของความลึกลับ ความมืด ความน่ากลัวที่จะเกิดขึ้นจากช่วงเวลากลางคืน
3. การปรากฏตัวของความลึกลับที่จะต้องนำมาด้วยเสียงหมาหอน ลมพัด ฟังร้อง ฟังผ้า ซึ่งสามารถสังเกตได้อย่างชัดเจนว่าถ้าเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินไปนี้ กำลังจะพัฒนาไปในช่วงของการปรากฏตัวของความลึกลับ จะต้ององค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ทุกครั้งในการนำเสนอ ดังนั้นองค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นเหมือนตัวแทนหรือสัญลักษณ์ที่จะต้อง ปรากฏอยู่ในทุกๆ เรื่องหรือทุกตอนของรายการที่น่าเสนอ

1.5 วิธีการนำเสนอรายการ

สำหรับการพิจารณาวิธีนำเสนอของรายการวิทยุ “รายการลูกนกฮูก” นี้ จะวิเคราะห์ในแต่ละองค์ประกอบของรายการ ดังนี้คือ

1.5.1 องค์ประกอบของเสียงที่ใช้ในเสนอ

เสียงเป็นส่วนสำคัญของรายการนี้เป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะว่ารายการนี้เป็นรายการวิทยุ ดังนั้นการนำเสนอเรื่องจึงต้องอาศัยองค์ประกอบทางเสียงประเภทต่างๆ ของเสียงในการสร้างจินตภาพให้เกิดขึ้นแก่ผู้รับฟังรายการ ซึ่งจากประสบการณ์ของทีมงานผลิตรายการที่ได้สั่งสมมาเป็นระยะเวลาหลายปี ได้นำเทคนิคต่างๆ ในการที่นำเสนอเรื่องผ่านละครวิทยุ มาสร้างสรรค์ผลงานที่เน้นในการสร้างอารมณ์ตื่นเต้น ระทึกขวัญ กลัว หรืออารมณ์สนุกสนานบ้างในบางครั้ง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้วิจัยจะได้ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เป็นส่วนผสมทำให้เรื่องลึกลับนี้มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด

เสียงประกอบ

ด้วยความที่รายการนี้มีรูปแบบของการนำเสนอเป็นแบบละครวิทยุ ดังนั้นธรรมชาติของสื่อประเภทนี้จึงต้องอาศัยเสียงเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างจินตนาการให้แก่เรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงประกอบหรือ Sound Effect ในแต่ละช่วงของการนำเสนอ ไม่ว่าจะ เป็นเสียงที่ใช้เป็นประจำในแต่ละเรื่อง อาทิเช่น เสียงหมาหอน เสียงลมพัดกรรโชก เสียงจิ้งหรีดร้อง หรือเสียงระฆัง เป็นต้น ซึ่งถือได้ว่าการนำเสียงต่างๆ เหล่านี้มาประกอบในการนำเสนอเรื่อง ช่วยทำให้บรรยากาศของเรื่อง (ละคร) นั้นมีสีสันและความน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง รวมไปถึงการสร้างเสียงให้เกิดความใกล้เคียงกับความเป็นจริงในเรื่อง ทั้งเสียงของผีที่อาจจะต้องเป็นเสียงในลักษณะ Echo ตามจินตนาการของคนทั่วไปที่คิดว่า เสียงของวิญญาณหรือผี จะต้องพูดอย่างซ้ำๆ และก้องกังวาน

ซึ่งจากการวิเคราะห์การนำเสนอในรายการ พบว่า ในการใช้เสียงประกอบนั้น จะมีช่วงของเรื่องที่จะถูก Insert เสียงต่างๆ เหล่านี้ลงไปในเรื่องราว ดังนี้คือ

- เสียงหมาหอน เสียงลมพัด

เสียงประกอบนี้จะเป็นเสียงหลักๆ ทุกครั้งที่เมื่อใดมีการปรากฏของ วิญญาณ ผีหรือสิ่งลึกลับต่างๆ ทำให้ผู้ฟังทราบก่อนหน้าหรือสามารถเดาได้ว่า ต่อจากนี้ไปหรือ ณ เวลานี้ตัวละครที่กำลังดำเนินเรื่องอยู่กำลังจะเผชิญ วิญญาณ ผีหรือสิ่งลึกลับอย่างแน่นอน ซึ่งเทคนิคนี้ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ ละคร เรื่องใดๆ ที่นำเสนอในเรื่องของความลึกลับ วิญญาณหรือผีต่างๆ ก็มักจะใช้ เทคนิคของเสียงหมาหอนนี้โดยตลอด เป็นการเร่งเร้าอารมณ์ของผู้ฟังให้เกิด ความรู้สึกตื่นเต้น สร้างอารมณ์กลัวให้แก่ผู้ฟัง และรายการนี้ก็เช่นกันที่ยังคงใช้ ความสามารถในการสร้างสัญลักษณ์ให้แก่สิ่งลึกลับ วิญญาณ หรือผีก็ตามได้ อย่างลงตัวและชัดเจนที่สุด ซึ่งเสียงของหมาที่หอนประกอบในแต่ละช่วงของ เรื่องนั้นก็มีความเยือกเย็น และโหยหวนอย่างยิ่ง มีทั้งการหอนในระยะไกลๆ หรือหอนในระยะใกล้ตัวละครก็มี ถือได้ว่าเสียงหมาหอนนี้เป็น Symbol ของ สิ่งลึกลับ วิญญาณ ผี ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องของรายการนี้ได้เป็นอย่างดี ส่วนเสียง ลมพัดนั้นจะเป็นอะไรที่ช่วยเสริมให้เสียงหมาหอนมีความสมบูรณ์อย่างยิ่ง ทั้ง นี้อาจเป็นเพราะการปรากฏตัวของสิ่งลึกลับ วิญญาณ หรือผีนั้น อาจต้องมีการ แสดงฤทธิ์อำนาจในการปรากฏตัว ซึ่งส่วนหนึ่งที่ทำให้ตัวละครที่กำลังแสดงอยู่ รวมทั้งผู้ฟังได้สัมผัสถึงอิทธิฤทธิ์หรืออำนาจของสิ่งลึกลับก็คือการที่บรรยากาศ ในขณะนั้นมีลมพัดกรรโชกมา ซึ่งจากเรื่องที่น่าเสนอผ่านรายการนี้ ส่วนใหญ่ ประกอบที่ใช้งานผสมผสานกันระหว่างเสียงหมาหอนและเสียงลมพัดอยู่เป็น ประจำในเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งลึกลับ วิญญาณหรือผีกำลังจะมา ปรากฏตัวอยู่

“การให้เสียงแสดงจะต่างจากธรรมดา ต้องทำเสียงโหยหวน น่ากลัว ดู ร้าย เสียงร้องกรีดต้องมี ถ้ามีผี ต้องมีสุนัขหอนเห่า Sound ต้องเป็นบรรยากาศ Sound ช่วยได้มากเลย” (กัลยา ศัลย์พงษ์ คณะเกษทิพย์ : 3 ตุลาคม 2543)

- เสียงประกอบอื่นๆ ตามสถานการณ์ของเรื่อง

เพื่อเป็นการเพิ่มอรรถรสของความสมจริงสมจังของเรื่องให้มีความ ไกลเคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ผู้ผลิตรายการจึงต้องอาศัยเสียงประกอบ

ต่างๆ ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเสียงรถยนต์ เสียงน้ำไหล เสียงกบเขี่ยครุ้ง เสียงเปิดประตู, เสียงของแมว หรือเสียงระฆัง เป็นต้น ซึ่งเสียงเหล่านี้เป็นการแต่งเติมและชักชวนอารมณ์ของผู้ฟังให้คล้อยตามเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างดีเยี่ยม และทำให้การที่นำเสนอเรื่องมีความสมจริงสมจังมากยิ่งขึ้นด้วย ทั้งนี้เสียงต่างๆ เหล่านี้เป็นเสียงที่ผู้ฟังรับรู้ว่าจะมีบรรยากาศที่วังเวง ผสมกับเสียงประกอบเหล่านี้ ยิ่งช่วยเพิ่มจินตนาการของผู้ฟังให้เกิดอารมณ์วังเวง หดหู่ ได้พอสมควร ทำให้ผู้ฟังเหมือนได้สัมผัสกับเรื่องราวตรงนั้นจริงๆ

เพลงประกอบ

ส่วนใหญ่แนวของการนำเสนอเรื่องมักจะสอดคล้องกับแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นจะส่งผลต่อเพลงประกอบในแต่ละส่วนของเรื่อง ซึ่งเสียงที่ใช้ในการนำเสนอรูปแบบละครก็จะมีในเหตุการณ์หรือช่วงได้หลากหลาย ดังนี้คือ

1. ในตอนต้นเรื่อง ส่วนใหญ่ 90% ของเรื่องทีวิเคราะห์จะใช้ลักษณะของเพลงประกอบมักจะทำให้เพลงที่เร็วและดูลึกลับ ตื่นเต้น เน้นไปในทางสร้างความรู้สึกรูสไป ในทำนองที่สร้างความตื่นเต้น ขวนติดตามให้แก่ผู้ฟังตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งบางครั้งจะเป็นเพลงบรรเลงอย่างเดียว หรืออาจมีการประกอบเสียงอื่นๆ เข้าไปในเพลงบรรเลงเช่น เสียงระฆัง, เสียงฟรุ๊ต ประกอบเข้าไป การที่แทรกเสียงเหล่านี้ลงไปยิ่งทำให้ความรู้สึกของผู้ฟังเกิดความตื่นเต้น รู้สึกลึกลับอยากค้นหา ตามเพลงประกอบในตอนต้นไปด้วย

2. ตอนพัฒนาเรื่อง มักจะใช้เพลงประกอบในทำนองที่ฟังแล้วดูสบายๆ โดยเพลงที่ใช้ประกอบนั้นจะถูกใส่ลงไปในเรื่องโดยหลักๆ 2 แบบด้วยกัน คือ

แบบแรก จะใช้เพลงประกอบในช่วงของการบรรยายโดยทั่วไป ซึ่งในขณะที่บรรยายจะยังไม่มีการเน้นความน่ากลัว หรือตื่นเต้นให้กับเรื่อง จะเป็นการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับคุณลักษณะของตัวละคร พื้นฐานของตัวละคร ฉากหรือบรรยากาศในขณะนั้น เป็นต้น

แบบที่สอง จะใช้เพลงประกอบที่ต้องการเน้นอารมณ์ตื่นเต้น ระทึกใจไปกับเหตุการณ์ที่กำลังเข้มข้น หรือกำลังจะเจอกับบางสิ่งบางอย่างที่คนฟังน่าจะคิดว่าเป็นผีหรือวิญญาณที่ตัวละครนั้นกำลังจะเจอ แบบนี้จึงจะต้องอาศัยเพลงหรือเสียงที่เร้าใจ ตื่นเต้นให้สอดคล้องกับเรื่องราวที่กำลังดำเนินไป เป็นการปูอารมณ์ให้แก่ผู้ฟังก่อนที่จะถึง Climax ของเรื่อง

แบบที่สาม การใช้เสียงประกอบในช่วงที่เป็นจุดตื่นเต้นทันทีทันใด เช่น ทันใดนั่นเอง..., พลัน..., และแล้วสิ่งที่ไม่คาดคิด... เป็นต้น (เสียงที่ใช้จะเป็นเสียงที่ดึงอารมณ์ของผู้ฟังโดยทันที เป็นเสียงที่เกิดขึ้นฉับพลัน และลดลงในทันที เช่น เสียงตึงๆ เป็นต้น) ส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ตอนที่กำลังจะเจอกับสิ่งที่คนฟังกำลังติดตามว่าตัวละครจะเกิดเมื่อใด เป็นการเล่นกับความรู้สึกของผู้ฟังที่กำลังจดจ่ออยู่กับเหตุการณ์นั้นๆ แต่อาจไม่ได้เล่นที่ภาษาของเรื่อง

3. ตอน Climax ของเรื่อง จะใช้เสียงเพลงหรือเสียงประกอบที่ปลุกเร้าอารมณ์เพื่อนำความรู้สึกของคนฟังให้ถึงจุดที่ผู้แต่งต้องการให้ผู้ชมได้รับสิ่งเหล่านี้ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะใช้บทบรรยายในการบอกกล่าวเหตุการณ์นี้ตื่นเต้น น่ากลัวพร้อมกับการนำเสนอด้วยเพลงประกอบ หรือบางครั้งอาจมีคำพูดของตัวละครที่กำลังเจอกับวิญญาณหรือผี แล้วมีเสียงประกอบอารมณ์ในขณะนั้น

เสียงพูด

1. เสียงของตัวละคร

ในขณะที่เรื่องกำลังดำเนินไปนั้น เสียงหนึ่งที่มีความสำคัญในการนำเสนอคือเสียงของนักแสดงละครวิทยุ ซึ่งถือว่าเป็น Sound Performance ของรายการ นั่นก็คือทีมงานนักแสดงที่ให้เสียงตัวละครแต่ละตัวในเรื่อง ทั้งนี้เพราะสื่อวิทยุเป็นสื่อเสียง ไม่สามารถมองเห็นภาพของนักแสดงได้ ดังนั้นในการที่นำเสนอเรื่องตั้งแต่เริ่มต้น จะมีทั้งการที่นำเสนอที่เป็นการบรรยาย (ฉาก, เหตุการณ์, อารมณ์ของตัวละคร เป็นต้น) หรืออาจเป็นบทสนทนา ระหว่างตัวละคร สิ่งสำคัญที่ทางรายการได้เน้นย้ำคือ แสดงอย่างไรให้สามารถแยกแยะ

เสียงของตัวละครหรือบทบรรยายให้เด่นชัด ไม่ทำให้คนฟังสับสนว่าขณะนี้ใครกำลังพูดกับใคร แต่ถือได้ว่ารายการนี้ค่อนข้างสมบูรณ์ในเรื่องการแสดงตรงนี้ ทั้งนี้เพราะจากประสบการณ์ในการเล่นละครวิทยุของแต่ละท่านนับตั้งแต่สมัยรายการนกฮูกมาจนถึงปัจจุบัน (นักแสดงโดยส่วนใหญ่) สามารถที่จะแสดงแล้วผู้ฟังสามารถเข้าใจตัวละครแต่ละตัว ไม่สับสน โดยเฉพาะอย่างยิ่งลีลาในการแสดงตอนที่เหตุการณ์ตื่นเต้น ตกใจ กลัว มีลีลาและน้ำเสียงในการแสดงออกอารมณ์เหล่านี้เป็นอย่างดี อาจมีการทำเสียงตกใจ เสียงสั่น หรือเสียงร้องแล้วแต่เหตุการณ์ตื่นเต้นแต่ละเรื่อง

ในรายการจะมีการนำเสนอเรื่องทั้งที่เป็นตัวละครเป็นผู้นำเสนอเรื่องเองหรือมีเสียงของผู้บรรยายเป็นผู้นำเสนอ โดยส่วนใหญ่แล้วเสียงของตัวละครในเรื่องมักจะเป็นเสียงของตัวละครในวัยหนุ่มสาว เด็กและคนแก่ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามเรื่องราวที่ได้ถ่ายทอด โดยในบางครั้งทางรายการจะมีนักแสดงที่ให้เสียงแสดงไม่เพียงพอ

“ละครชีวิตส่วนมากจะใหญ่ เรื่องยาว เล่น 2-3 เดือนจบ และใช้ตัวละครหลายตัวแต่ละตัวต้องแยกเสียง ของที่เล่นตอนเดียวจบ 2-3 คนก็เล่นได้แล้ว ขึ้นอยู่กับบท เขาไม่ Mind ว่าตัวละครสามารถสลับเสียงไปเล่นในแต่ละบทได้ ในแต่ละเรื่อง ละครผีจะมีความแตกต่าง และเร้าใจในการเล่น มันท้าทาย” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

แต่ด้วยความสามารถเฉพาะตัวของนักแสดงที่ดำเนินงานมาหลายปี ทำให้เสียงแสดงที่ออกมายังไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังยากแก่การที่จะแยกแยะเสียงของตัวละครมากนัก แต่ถ้าหากเป็นเสียงของสิ่งลึกลับหรือผี วิญญาณ ส่งผลทำให้เสียงในการแสดงจะมีลักษณะที่ก้องกังวาน การพูดจะช้าๆ เย็นๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความชัดเจนของเสียงตัวละครที่แสดงในแต่ละบท ส่วนนี้จะไม่ทำให้ผู้ฟังสามารถแยกแยะบทสนทนาของตัวละครได้ รวมทั้งเกิดความเข้าใจเรื่องราวได้ดีและอาจมีความรู้สึกคล้อยตามเรื่องราวได้ในที่สุด

วิธีการนำเสนอหนึ่งที่ทางรายการจะใช้อยู่เป็นประจำ ในตอนช่วงไหนที่เริ่มมีเหตุการณ์ที่น่าสงสัยของตัวละคร หรือมีฉากที่ตื่นเต้น เสียงบรรยายหรือเสียงของนักแสดงก็จะเปลี่ยนไป จากเดิมที่จะเหมือนเป็นการที่นำเสนอด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก็จะเริ่มมีลีลาน้ำเสียงที่เน้นคำพูด เริ่มตื่นเต้นตกใจ และดนตรีบรรเลงที่ใช้จะเริ่มตื่นเต้น เร้าอารมณ์ผู้ฟังในทันที เช่น ทันใดนั่นเอง..., พลัง..., และแล้วสิ่งที่ไม่คาดคิด... เป็นต้น (เสียงดนตรีที่ใช้จะเป็นเสียงที่ดึงอารมณ์ของผู้ฟังโดยทันที เป็นเสียงที่เกิดขึ้นฉับพลัน และลดลงในทันที เช่น เสียง

ตึงๆ เป็นต้น) หรือในบางครั้งอาจมีการใส่เสียงประกอบ ไม่ว่าจะเป็นเสียงหมาหอน เสียงใบไม้ถูกลมพัดอย่างรุนแรง หรือเสียงระฆัง เป็นต้น ซึ่งทุกองค์ประกอบเหล่านี้จะถูกนำมาผสมผสานในเหตุการณ์ที่ตื่นเต้น น่ากลัวเหล่านี้ ให้สอดคล้องกับเรื่องราวที่กำลังดำเนินไป เป็นการปูอารมณ์ให้แก่ผู้ฟังก่อนที่จะถึง Climax ของเรื่อง

“คณะเราก็มีเทคนิคของการบรรยาย เช่น อาจจะไม่รีบๆ แล้วมากกระตุกเสียง อย่างเช่น เดินมากลางทุ่ง มีสายลมพัดโชยมา พร้อมกลิ่นซากศพ แล้วใช้คำพูดว่า คุณพระช่วย! เป็นการสร้างความตื่นเต้นตกใจในขณะที่ผู้ฟังกำลังเผลอๆ ทั้งนี้เกี่ยวกับการสร้างบทขึ้นมา คนบรรยายต้องใส่อารมณ์ไปกับบท หรือตีบทให้แตก.....

.....โดยส่วนใหญ่แล้วเสียงของตัวละครในเรื่องมักจะเป็นเสียงของตัวละครในวัยหนุ่มสาว เด็กและคนแก่ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามเรื่องราวที่ได้ถ่ายทอด โดยในบางครั้งทางรายการจะมีนักแสดงที่ให้เสียงแสดงไม่เพียงพอ” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

เสียงตัวละครเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะช่วยสร้างการติดตามเรื่องราวและสร้างอารมณ์ของผู้ฟังให้เกิดคล้อยตาม การนำเสนอเรื่องด้วยน้ำเสียงตัวละครจะต้องมีความหลากหลายของน้ำเสียงตัวละคร ซึ่งมีส่วนทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจและแยกแยะตัวละครที่นำเสนอมาได้อย่างชัดเจนและเข้าใจเรื่องได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจากการวิเคราะห์เรื่องทั้งหมด 38 เรื่องจะเห็นได้ว่าในแต่ละเรื่องที่น่าสนใจนั้น จะประกอบด้วยเสียงของตัวละครที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเสียงของตัวละครที่เป็นเสียงของผู้หญิง ผู้ชาย เด็ก คนชรา หรือแม้แต่เสียงบรรยายที่เกิดขึ้นแล้วแต่มีความเด่นชัดในน้ำเสียงมากพอสมควร ทำให้สามารถแยกแยะเสียงและเรื่องราวที่น่าสนใจได้อย่างถูกต้อง

“เนื่องด้วยรายการลูกนกฮูกเป็นรายการที่มีการผลิตมาตั้งแต่ปี 2525 ที่ทีมงานที่ใช้ในการแสดงเสียงให้แก่ตัวละครของเรื่อง จึงมีทั้งทีมงานเก่าหลายท่านที่เคยทำงานอยู่กับคณะลูกนกฮูกของคุณพ่อ และมีทีมงานคนใหม่ที่มาร่วมงานกับคณะ“ลูกนกฮูก” จึงทำให้การแสดงเสียงให้แก่ตัวละครในแต่ละเรื่องมีความหลากหลาย และอาศัยความสามารถ ประสบการณ์ของผู้แสดงแต่ละท่าน สามารถที่จะให้เสียงในการแสดงได้หลายตัวละครในเวลาเดียวกันได้และยังไม่ทำให้คนฟังเกิดความสับสนในน้ำเสียงของตัวละครอีกด้วย ละครมีจะมีความแตกต่างและเข้าใจในการเล่น มันทำท้าย” (จำเริญ รัตนะ : 6 ต.ค. 43)

และส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งของเสียงแสดงที่พบนั้นคือ ลีลาในการแสดงของนักแสดงในแต่ละเรื่อง จะพบว่าในแต่ละเรื่องนั้นที่งานได้มีการใส่อารมณ์ในแต่ละช่วงจังหวะและเหตุการณ์ได้อย่างเหมาะสมและได้รับความรู้สึกต่ออารมณ์ของตัวละครได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะในการนำเสนอเรื่องลี้ลับนี้ การให้ลีลาในส่วน of ตัวละครไม่ว่าจะเป็นตัวละครที่เป็นคน หรือตัวละครที่เป็นวิญญาณ ซึ่งอาจจำแนกได้ 2 ประเภท คือ

1. น้ำเสียงของตัวละครที่เป็นคน (ยังมีชีวิต)
 - น้ำเสียงในภาวะปกติ กล่าวคือน้ำเสียงที่แสดงอารมณ์โดยทั่วไป เป็นน้ำเสียงที่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความตกใจกลัว
 - น้ำเสียงที่อยู่ในภาวะเหตุการณ์เผชิญกับสิ่งลี้ลับ โดยลีลาในการแสดงขณะนี้เป็นน้ำเสียงที่มีความกลัว ตกใจ ลนลานหรือประหลาดใจ เป็นต้น ซึ่งลีลาส่วนใหญ่จะออกในลักษณะของเสียงที่มีความสั้น ตะกุกตะกัก หรือเสียงกรีดแหลม เป็นต้น ซึ่งเสียงความตกใจกลัวต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่เหมาะสมอยู่นี้ จะช่วยสร้างอารมณ์ตื่นเต้นหรือหวาดกลัวของผู้ฟังตามไปด้วย
2. น้ำเสียงของตัวละครที่เป็นวิญญาณหรือผี น้ำเสียงและลีลาในการแสดงตรงนี้เป็นจุดที่พิเศษกว่าจุดอื่นหลายๆ เนื่องด้วยว่าเสียงแสดงในส่วนนี้จะต้องมีการใส่ Effect พิเศษที่มีลักษณะ Echo ที่เด่นชัด เช่น
 - การใส่เสียงโหนกของวิญญาณกรณีที่ได้รับบาดเจ็บปวดจากพิธีกรรมในการไล่ผี
 - การให้เสียงหัวเราะที่มีความก้องกังวานและน่ากลัว เมื่อวิญญาณนั้นมีความรู้สึกสะใจหรือเมื่อมีการปรากฏตัวในแต่ละครั้ง
 - น้ำเสียงที่แสดงความอาฆาตของวิญญาณหรือผี
 - น้ำเสียงที่มีลีลาการพูดที่ซ้ำเนิบนาบ ที่ส่งผลให้ผู้ฟังเริ่มคาดเดากับบุคคลผู้นั้นว่าอาจเป็นวิญญาณ
 - น้ำเสียงที่แสดงความตกใจกลัว ลนลานของตัวละครที่เป็นคน และอยู่ในเหตุการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่กับวิญญาณหรือผี
 - น้ำเสียงที่แสดงอารมณ์โดยทั่วไปของมนุษย์ เช่น ดีใจ เสียใจ

“ทำอย่างไรให้เสียงโหยหวน น่ากลัว สร้างจินตนาการอย่างไรว่าตัวนี้คือผี ตัวนี้คือคน ตัวไหนคือเสียงมัจจุราช มีอำนาจไหม ผีเด็กเป็นอย่างไร คือเป็นเรื่องที่ทำทนายดี ถ้าทำออกมาจะต่างจากละครทั่วไป คนฟังจะรู้เลยว่า ผีจะพูดซ้ำๆ หากเป็นเสียงของมัจจุราชต้องหนักแน่น น่ากลัว เสียงเข้ม และเรามีการใส่เทคนิค Echo ของเสียง เข้าไปบ้าง หรืออาจใช้เสียงบรรยาย” (จำเริญ รัตนะ : 3 มี.ค. 43)

คำบรรยาย

ส่วนคำบรรยายในการนำเสนอเรื่องของรายการนั้น จากการนำเสนอของรายการในการที่นำเสนอเรื่องนั้น จะมี 2 ส่วนในการนำเสนอเรื่อง ส่วนหนึ่ง เป็นการนำเสนอเรื่องโดยใช้บทพูดของตัวละครในเรื่อง บรรยายเหตุการณ์ ฉากหรืออารมณ์ของตัวเอง และอีกส่วนจะได้จากการบรรยายเรื่องราวโดยผู้บรรยาย (เสมือนเป็นบุคคลอื่นที่ไม่ได้เป็นตัวละครในเรื่องเป็นผู้ที่นำเสนอเรื่องเอง) ก็มีหน้าที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกไปตามเรื่องราวที่นำเสนอได้ ทั้งนี้เนื่องด้วยรายการนี้นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ จึงทำให้การสร้างจินตนาการของผู้ฟังเป็นไปตามคำบรรยายของผู้ที่นำเสนอ

“สิ่งที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่งคือ การเขียนบทละคร การบรรยายบทละครว่าใครจะสอดแทรกคำที่ฟังแล้วมันสยอง ตื่นเต้นระทึกใจมากกว่ากัน จะต่างกันตรงที่การบรรยายหรือการที่นำเสนอไม่เหมือนกัน เรื่องบางเรื่องเป็นการบรรยายตามที่ได้ประสบพบมา เป็นคนที่นำเสนอ นั่นคือการที่นำเสนอ สิ่งที่จะสะดุดส่วนหนึ่ง คือ เนื้อคำบรรยายหรือบทละคร บทละครที่ว่าแตกต่างคือ หัวใจคำบรรยายไม่เหมือนกัน ของคณะลูกนกฮูก อาจบรรยายสิ่งที่เกินไป เห็นภาพ เช่น ศพดวงตาเหลือกถลน มีหนอนไต้ยั่วเยี้ยะ เป็นต้น” (จำเริญ รัตนะ : 6 ต.ค. 43)

จุดเด่นของรายการนี้คือ การใช้คำบรรยายที่เห็นภาพ ในลักษณะของการเน้นให้เกิดความน่ากลัว สยองขวัญ เป็นส่วนใหญ่ แต่สำหรับวิธีการเขียนคำบรรยายในเรื่องแต่ละเรื่องของรายการจะใช้ภาษาของคำบรรยายที่ไม่ยากต่อการสร้างจินตนาการ และเป็นภาษาง่ายๆ ที่ผู้ฟังเข้าใจได้ หรือบางครั้งภาษาที่ใช้ อาจเหมือนเป็นภาษาเขียนที่ฟังแล้วอาจต้องแปลภาษาพอสมควร เช่น ในเรื่องผีแม่ลูกอ่อน ที่ตอนขึ้นต้นเรื่องจะมีคำบรรยายเรื่องดังนี้

“บริเวณแห่งนั้นแต่เดิมเป็นวัดเก่าแก่ บัดนี้เป็นวัดร้างไปเสียแล้ว ท่ามกลางความมืดของราตรีกาล ท่ามกลางสายลมหนาวที่โชยพัด อากาศเย็นยะเยือก ใครๆ ต่างพากันเข้านอนบรมสุขแล้ว แต่ทว่าเจ้าเวกและเจ้าทิดชักชวนกันเข้ามาบริเวณแห่งนั้น ตรงไปเจดีย์ใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืดที่นากลัว”

แต่อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ว่าทางรายการได้ใช้คำบรรยายในการบรรยายเรื่องสลับกับบทพูดของตัวละครโดยตลอด ซึ่งคำบรรยายเหล่านี้ล้วนแต่ใช้คำที่แสดงถึงกิริยาอาการ ความคิดต่างๆ ของตัวละครหรือเหตุการณ์ เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ฟังเข้าถึงเรื่องลึกลับเรื่องนั้นได้ดี ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างอารมณ์ของการนำเสนอรายการแก่ผู้ฟังในแต่ละเรื่องราว

นอกจากนี้แล้วในขณะดำเนินเรื่อง ทางรายการมักจะใช้วิธีการนำเสนอด้วยการค่อยๆ พัฒนาเรื่องไปเรื่อยๆ ตามเหตุการณ์ อาจมีบางเหตุการณ์ที่ธรรมดาที่เรื่องค่อยๆ ฟูฟุ้งไปเรื่อยๆ ก็อาจมีบางเหตุการณ์ที่เริ่มมีความนากลัวหรือตื่นเต้นบ้าง แต่ยังไม่พัฒนาไปจนถึงจุด Climax ซึ่งหากเหตุการณ์ใดที่ยังไม่มีความตื่นเต้น สยองขวัญ เป็นเพียงการบรรยายเรื่อง ส่วนตรงนี้ทางรายการจะใช้เทคนิคเสียงโดยใส่ดนตรีประกอบคลอเบาๆ ไปกับการบรรยายเรื่องทั่วไป แต่ไม่ดังเกินกว่าเสียงบรรยายเรื่อง ซึ่งในขณะที่บรรยายจะยังไม่มีการเน้นความนากลัว หรือตื่นเต้นให้กับเรื่อง จะเป็นการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับคุณลักษณะของตัวละคร พื้นฐานของตัวละคร ฉากหรือบรรยากาศในขณะนั้น เป็นต้น

ส่วนคำบรรยายในการที่นำเสนอเรื่องนั้น จากการนำเสนอของรายการในการที่นำเสนอเรื่องนั้น จะมี 2 ส่วนในการที่นำเสนอเรื่องคือส่วนหนึ่งเป็นการที่นำเสนอโดยผ่านคำพูดของตัวละคร และอีกส่วนจะได้จากการบรรยายเรื่องราวโดยผู้บรรยาย (ซึ่งอาจเป็นตัวละครในเรื่องหรือเป็นบุคคลที่สามของเรื่องที่เป็นผู้ที่นำเสนอเรื่องเอง) ก็มีหน้าที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกไปตามเรื่องราวที่นำเสนอได้ ทั้งนี้เนื่องด้วยรายการนี้นำเสนอผ่านสื่อวิทยุ จึงทำให้การสร้างจินตนาการของผู้ฟังเป็นไปตามคำบรรยายของผู้ที่นำเสนอ ส่วนใหญ่แล้วคำบรรยายในเรื่องแต่ละเรื่องของรายการจะใช้ภาษาของคำบรรยายที่ไม่ยากต่อการสร้างจินตนาการ และเป็นภาษาง่ายๆ ที่ผู้ฟังเข้าใจได้ หรือบางครั้งภาษาที่ใช้ อาจเหมือนเป็นภาษาเขียนที่ฟังแล้วอาจต้องแปลภาษาพอสมควร เช่น ในเรื่องผีแม่ลูกอ่อน ที่ตอนขึ้นต้นเรื่องจะมีคำบรรยายเรื่องดังนี้

“บริเวณแห่งนั้นแต่เดิมเป็นวัดเก่าแก่ บัดนี้เป็นวัดร้างไปเสียแล้ว ท่ามกลางความมืดของราตรีกาล ท่ามกลางสายลมหนาวที่โชยพัด อากาศเย็นเยือก ใครๆ ต่างพากันเข้านอนบรมสุขแล้ว แต่ทว่าเจ้าเวกและเจ้าทิดชักชวนกันเข้ามาบริเวณแห่งนั้น ตรงไปเจดีย์ใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืดที่นรกแล้ว”

แต่อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ว่าทางรายการได้ใช้คำบรรยายในการบรรยายเรื่องสลับกับบทพูดของตัวละครโดยตลอด ซึ่งคำบรรยายเหล่านี้ล้วนแต่ใช้คำที่แสดงถึงกิริยาอาการ ความคิดต่างๆ ของตัวละครหรือเหตุการณ์ เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ฟังเข้าถึงเรื่องลึกลับเรื่องนั้นได้ดี ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างอรรถรสของวิธีการที่น่าเสนอเรื่องในแต่ละเรื่องราว

ดังนั้นจุดเด่นของรายการลูกนกสูทอีกประการหนึ่งคือ การใช้เสียงต่างๆ ที่ผสมผสานและกลมกลืนในการนำเสนอเรื่องลึกลับ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ Sound Effect ประกอบที่สมจริงสมจัง แม้ในขณะที่ผีหรือวิญญาณปรากฏตัว เสียงประกอบที่ต้องใส่เสมอคือ เสียงหมาหอน เสียงลมพัด รวมทั้งการใส่ดนตรีประกอบยังเน้นตามอารมณ์ของเหตุการณ์ได้ดี เพลงตื่นเต้นในเหตุการณ์ที่กำลังตื่นเต้นอยู่ และที่สำคัญคือการดึงอารมณ์ตัวละครออกมาได้เป็นอย่างดีของนักแสดง ซึ่งมีประสิทธิภาพอย่างมากในเรื่องของการแสดงละครวิทยุ การใช้น้ำเสียงและลีลาของการแสดงที่สอดคล้องกับอารมณ์ต่างๆ โดยเฉพาะตอนที่เหตุการณ์ในเรื่องลึกลับกำลังตื่นเต้น น่ากลัว น้ำเสียงที่แสดงออกมาจะสมจริงสมจังอย่างมาก ส่งผลทำให้จินตนาการของผู้ฟังที่กำลังติดตามเรื่องอยู่ได้สัมผัสอารมณ์ตามตัวละครจริงๆ

“กลุ่มผู้ฟังของรายการมีหลากหลายนะ แต่เราก็ต้องพิถีพิถันในเรื่องที่น่าเสนอด้วย เพราะว่าถ้าเราเสนอเรื่องตื่นเต้นตลอดเวลา จะทำให้บางคนเขาไม่ชอบเพราะอาจจะกลัวมาก ยิ่งบางคนกลัวผีแต่ชอบฟังอยู่แล้ว เราจึงต้องพยายามนำเสนอเรื่องในหลายๆ แบบ มีทั้งตื่นเต้น ตกใจ กลัว อาจมีตลกปนบ้างในบางครั้ง แต่หลักๆ ก็ยังคงต้องยึดในเรื่องของความลึกลับ ความน่ากลัวเป็นประเด็นหลักๆ อยู่แล้ว” (จำเริญ รัตน์ : 6 ต.ค. 43)

1.5.2 เทคนิคการนำเสนอ

ในการนำเสนอเรื่องลึกลับผ่านทางรายการลูกนกสูทนี้ จะมีวิธีการนำเสนอในแต่ละส่วนรายการต่างๆ กัน โดยจะมีวิธีการนำเสนอเป็นลำดับไป โดยการเริ่มต้นการที่น่าเสนอเรื่องของรายการนี้ ทางรายการจะมีการปูอารมณ์ผู้ฟังรายการให้เริ่มเกิดความน่า

สะพรั่งกลัว หรือสร้างอารมณ์ร่วมให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฟังด้วยการใช้ประโยคกล่าวขึ้นต้นเป็นประโยคแรก เพราะก่อนหน้ารายการจะเป็นช่วงของการนำเสนอข่าวของสถานีวิทยุแห่งประเทศไทย ซึ่งผู้ฟังยังอาจที่จะรู้สึกธรรมดา ยังไม่มีความรู้สึกหรืออารมณ์น่ากลัวแต่อย่างใด ดังนั้นทางรายการจึงจำเป็นต้องใช้ Introduction เพื่อเตรียมหรือปูผู้ฟังรายการให้สามารถร่วมติดตามเรื่องก่อนที่จะมีการเข้าสู่เรื่อง

(เสียงประกอบ : เสียงนกฮูกร้อง) “ขบวนการลูกนกฮูกร่วมกับ (ผู้สนับสนุนรายการ) จะพาท่านสร้างจินตนาการไปกับเรื่องราวของผีๆ (Sound หมาหอนและเสียงนกฮูกร้อง) สิ่งเร้นลับในความมืดมิด ภูติผีปีศาจและพญามัจจุราชมีจริงหรือไม่ รูปร่างหน้าตานั้นเป็นอย่างไรไม่มีใครเคยเห็น ความน่ากลัว สยดสยอง ระทึกขวัญสั่นประสาท ตามเรามา.... เรา...ลูกนกฮูก จะพาท่านค้นหาคำตอบใน.....ชมรมเรื่องผี” (เสียงประกอบ : เสียงร้องไหยหวน)

ประโยคที่ใช้เริ่มต้นรายการนี้ถือว่าเป็นประโยคที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ของรายการก็ได้ ทั้งนี้เพราะทางรายการจะเปิดประโยคนี้ทุกครั้งในการเริ่มต้นรายการ เป็นประโยคที่ผู้ฟังทุกคนได้ยินติดหูมาโดยตลอด โดยจะมีลีลา น้ำเสียงที่ใช้ในการพูดประโยคเริ่มต้นนี้ในลักษณะซ้ำๆ เน้นหนักเบาของน้ำเสียงออกไปในแนวลึกลับ น่ากลัว เป็นการปูอารมณ์ในลักษณะของความลึกลับที่ยังไม่สามารถหาคำตอบได้ ทั้งที่เป็นเรื่องของภูติผีปีศาจ และความตาย และต้องให้ผู้ฟังเป็นผู้ติดตามและตัดสินใจที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จากนั้นรายการจะพักโฆษณาประมาณ 3 นาที ก่อนที่จะเริ่มอีกครั้งด้วย Title ของการเปิดเรื่องก่อนที่จะเริ่มที่นำเสนอเรื่องด้วยประโยคที่ว่า

“ขบวนการลูกนกฮูก สำหรับวันนี้เสนอเรื่องราวของ (ชื่อ, นามสกุลและที่อยู่ของผู้ส่งเรื่องมา)...(นามปากกาของผู้แต่งบทละครวิทยุ) จัดทำบทละครวิทยุ ในเรื่อง...(ชื่อเรื่อง)” (เสียงของผู้ประกาศจะใช้ Echo Sound)

ในประโยคขึ้นต้นนี้ เป็นการนำเสนอผู้ฟังให้ทราบว่าเป็นเรื่องลึกลับที่จะนำเสนอต่อไป ในรายการนี้ เป็นเรื่องที่ได้การส่งจดหมายมาจากผู้ฟังทางบ้าง หรือเป็นเรื่องที่ทีมงานได้คิดเรื่องขึ้นมาเอง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในการรับเรื่องจากผู้ฟังที่บ้านเข้ามา มีส่วนทำให้เรื่องมีความน่าเชื่อถือจากผู้ฟังเพิ่มขึ้นจากเรื่องที่แต่งขึ้นมา แสดงให้เห็นว่าเรื่องลึกลับนี้น่าจะเกิดขึ้นจริงจากประสบการณ์จริงที่ได้รับการถ่ายทอดจากทางบ้าน เป็นอีกเทคนิคหนึ่งของรายการที่จะ

พยายามสร้างความเป็นจริงให้เกิดขึ้นในเรื่อง แต่เรื่องที่ได้รับมาจากทางบ้านทั้งหมด จะได้รับการนำมาแต่งเติมให้เป็นบทละครวิทยุโดยทีมงานรายการลูกนกฮูก โดยมีการเพิ่มสีสันและความน่ากลัวจากตัวละคร บทบรรยาย เสียงดนตรี เสียงประกอบต่างๆ เป็นต้น เพียงแต่ผู้แต่งบทละครวิทยุจะหยิบเค้าโครงจากเรื่องของผู้ฟังได้ส่งเข้าที่นำเสนอทางจดหมายเท่านั้น (จำเรณู รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

ซึ่งจากวิธีการนี้ทำให้ผู้ฟังได้เกิดหรือปุ่อารมณ์ต่างๆ ให้แก่ผู้ฟังก่อนการที่นำเสนอเรื่อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าบางครั้งอารมณ์ของผู้ฟังยังไม่ค่อยมีอารมณ์ที่จะฟังเรื่องราวที่น่ากลัวตามที่รายการได้วางไว้ ดังนั้นการใส่อารมณ์ด้วยเทคนิคดังกล่าวแก่ผู้ฟังให้เกิดขึ้นก่อน จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้เรื่องลึกลับต่างๆ อาจมีความน่ากลัว ตื่นเต้นได้บ้างพอสมควร

หลังจาก Introduction ด้วยประโยคทั้งสองแล้ว ทางรายการจะเริ่มเรื่องด้วยดนตรีประกอบ (Music) ก่อนทุกครั้ง โดยดนตรีประกอบของรายการในการเริ่มเรื่องนั้น จากข้อมูลเรื่องจำนวน 38 เรื่อง พบว่าส่วนใหญ่จำนวน 33 เรื่องในรายการ พบว่า จะเป็นดนตรีที่มีลักษณะที่ตื่นเต้น ฟังแล้วรู้สึกลึกลับ เจ้าอารมณ์ความรู้สึก อาจเป็นทำนองเร็วบ้าง หรือช้าๆ แต่ย้ำเน้นความหนักของเครื่องดนตรี เป็นต้น และในบางเรื่องอาจมีการใส่เสียงประกอบเข้าไปเพื่อเพิ่มให้เกิดความน่ากลัว ขวนติดตาม เช่น เสียงระฆัง เสียงกระดิ่งกระทบกัน หรือเสียงฟรุ๊ท เป็นต้น ในขณะที่บางเรื่อง ซึ่งมีอยู่เพียง 5 เรื่อง เท่านั้นที่จะมีทำนองของดนตรีประกอบในลักษณะทำนองธรรมดา ไม่เน้นความน่ากลัว หรือน่าค้นหาติดตาม

แต่หลังจากนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเริ่มต้นด้วยดนตรีประกอบที่เร่งเจ้าอารมณ์ตื่นเต้นหรือช้าๆ ในตอนแรก ทางรายการจะปรับทำนองเพลงให้ช้าลงในทันที หรือเปลี่ยนลักษณะของทำนองธรรมดา ไม่เน้นความน่ากลัว ทั้งนี้เป็นเพราะเพื่อเป็นการเริ่มเรื่องลึกลับที่ส่วนใหญ่จะเริ่มเปิดฉากด้วยคำบรรยายฉาก หรือตัวละครก่อนเสมอ ดังนั้นการใช้ดนตรีในลักษณะนี้ จะเป็นการช่วยเปลี่ยนอารมณ์ผู้ฟังให้ลดลงเพื่อเริ่มเรื่องในตอนต้น

วิธีการนำเสนอในรายการ มีหลายวิธีคือ

การเริ่มต้นเรื่อง

ในการเริ่มต้นเรื่องมีส่วนสำคัญเช่นกัน ในการสร้างการติดตามเรื่องของผู้ฟัง ส่วนนี้ทางรายการได้ให้ความสำคัญเช่นกันสำหรับการเริ่มต้นเรื่อง จะมีวิธีการในการนำเสนอทั้งหมด 3 วิธี ด้วยกันคือ

1. การเริ่มเรื่องโดยใช้บทบรรยายในการอธิบายเรื่อง โดยวิธีการนี้เป็นวิธีการที่ทางรายการให้นำเสนอเป็นส่วนใหญ่ ไม่เน้นความตื่นเต้นเลย เป็นการบรรยายเรื่องราวในเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจ หรือปูพื้นฐานเรื่อง อาทิเช่น เรื่องผีแม่ลูกอ่อน (2 พ.ย. 2543), เรื่องผีหน้าศาลาวัด (23 พ.ย. 2543) หรือเรื่องผีปราบมาร (26 ม.ค. 2544) เป็นต้น ซึ่งมีลักษณะของการบรรยาย ดังนี้คือ

- ฉากหรือเหตุการณ์เริ่มต้น บรรยายพื้นฐานหรือลักษณะนิสัยของตัวละคร โดยการเริ่มต้นเรื่องแบบนี้จะไม่ค่อยมีความตื่นเต้นสักเท่าใด เป็นเหตุการณ์ธรรมดา ทำนองดนตรีที่ใช้ในตอนนี้จะธรรมดา ไม่น่ากลัว
- บรรยายที่เน้นหรือเกริ่นนำด้วยการกล่าวให้คนฟังเรื่องทราบถึงความน่ากลัว อาถรรพ์หรือความลึกลับในเรื่องที่กำลังนำเสนอ เป็นการปูอารมณ์ผู้ฟังให้ทราบก่อนเลยว่าเรื่องที่น่าเสนอต่อไปนี้มีความน่ากลัว ลึกลับน่าขนลุก เช่น เรื่องน้ำสังข์หยดสุดท้าย (8 พ.ย. 2543), เรื่องผีดผีบ้าน (22 ธ.ค. 2543), เรื่องยาผีบอก (15 ม.ค. 2544) หรือเรื่องวัดผีดู (19 ม.ค. 2544)

ทั้งนี้ส่วนหนึ่งในการนำเสนอเรื่องลึกลับเทคนิคที่ใช้ในรายการจะเป็นการปูอารมณ์ผู้ฟังให้ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป หลอกล่อให้ผู้ฟังฟังหรือติดตามไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะสร้างเหตุการณ์ให้ตื่นเต้น น่ากลัว ไม่ใช่วิธีที่สร้างความตื่นเต้นในทันที ทั้งนี้เพราะว่าผู้ฟังจะทราบอยู่แล้วว่าตอนนี้กำลังฟังเรื่องลึกลับอยู่ ดังนั้นการปล่อยให้ผู้ฟังปล่อยอารมณ์ฟังเรื่องไปเรื่อยๆ โดยที่ไม่ทันระวังตัวว่าเรื่องจะถึงอารมณ์ให้ตื่นเต้นหรือกลัวเมื่อใด จะเป็นส่วนทำให้เรื่องลึกลับเรื่องนั้นได้อารมณ์กลัวมากยิ่งขึ้น

2. ใช้บท Action ระหว่างตัวละครในเรื่อง ซึ่งวิธีการนี้ทางรายการไม่ค่อยใช้ เพราะจากข้อมูลทีวิเคราะห์ได้จะพบวิธีการนำเสนอในวิธีการแบบนี้ เพียง 1 เรื่องเท่านั้นที่จะใช้วิธีการนำเสนอในแบบนี้ คือ เรื่องผ้าพันแขนผี (21 พ.ย. 2543)

ส่วนการใช้วิธีการนี้ทางรายการกล่าวว่าเพื่อเป็นการสร้างความหลากหลายในวิธีการนำเสนอ ให้ผู้ฟังได้รับความแปลกใหม่จากเดิมที่เคยใช้วิธีการในการปูเรื่องแบบธรรมดาหรือค่อยๆ ที่นำเสนอเรื่อง เปลี่ยนมาเป็นเหตุการณ์ตื่นเต้นแบบต่อสู้อะไรอื่น ๆ บ้าง แต่โดยวิธีการนี้พบแค่เรื่องเดียวในข้อมูลของการวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ถูกวิจัยได้รับจากทางรายการ

3. การใช้บทสนทนาของตัวละครในการเกริ่นนำเรื่อง ซึ่งมีจำนวน 3 เรื่องที่ใช้วิธีการนำเสนอแบบนี้ เช่นเรื่องวิญญาณนักรบ (29 พ.ย. 2543), เรื่องตุ๊กตา (7 ธ.ค. 2543) และเรื่องว่านผี (10 ม.ค. 2544)

วิธีการนี้เป็นวิธีการที่คณะละครวิทยุนิยมใช้กันในการเปลี่ยนวิธีการนำเสนอละครแบบบรรยาย มาเป็นการอธิบายเรื่องราวโดยอาศัยคำพูดของตัวละครในเรื่องแทน เป็นการนำเสนอที่ทำให้เราได้ทราบถึงความรู้สึกและอารมณ์ของตัวละครโดยแท้จริง แต่พบว่าวิธีการนำเสนอด้วยการขึ้นต้นด้วยบทสนทนายังไม่ค่อยได้พบบ่อยนักจากการนำเสนอเรื่องลับในรายการนี้

จากทั้งสามวิธีในการนำเสนอเรื่องลับในตอนเริ่มต้น สามารถสรุปได้ว่าการนำเสนอเรื่องลับของรายการจะไม่ค่อยดึงอารมณ์ความตื่นเต้นมาก่อน แต่จะใช้วิธีของการปูพื้นฐานเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ให้ผู้ฟังละครของรายการได้ทราบ และค่อยๆ พัฒนาดำเนินเรื่องไปเรื่อยๆ โดยในช่วงนำจะมีการเปิดดนตรีประกอบคลอๆ ไปกับการเริ่มต้นการที่นำเสนอเรื่องตลอด ยกเว้นในวิธีที่ใช้บทตื่นเต้น ต่อสู้ของตัวละครมาใช้ในการนำเสนอเรื่องในตอนเริ่มต้น

ช่วงนี้จะเป็นช่วงที่เรื่องเริ่มพัฒนาไป เป็นการดำเนินไปของเหตุการณ์ในเรื่อง อาจมีทั้งที่สนุก ตื่นเต้น หรือเป็นเหตุการณ์ธรรมดาที่ยังไม่ค่อยได้มีเหตุการณ์ตื่นเต้นมากนัก แต่ในส่วนของการเล่นเรื่องในช่วงเหล่านี้ จะใช้วิธีการที่นำเสนอด้วยดำเนินไปด้วยการเล่นใน 2 วิธีด้วยกันคือ

1. นำเสนอโดยผู้ที่นำเสนอที่เป็นตัวละครในเรื่องที่เป็นผู้ประสบเหตุการณ์ ในมุมมองแบบนี้จะมีทั้งหมด 10 เรื่องด้วยกันที่ใช้มุมมองในการที่นำเสนอเรื่องในแบบนี้ ซึ่งจากเรื่องที่นำเสนอผ่านสายตาของตัวละครวิธีนี้จะทำให้ผู้ฟังทราบถึงอารมณ์ของผู้ที่นำเสนอเรื่อง (ที่เป็นตัวละคร) เป็นส่วนใหญ่ สามารถสื่อความรู้สึกของผู้ที่เล่าเองที่ประสบเหตุการณ์ได้ได้อย่างชัดเจนที่สุด รวมทั้งอาจสร้างความน่าเชื่อถือให้เกิดแก่เรื่องได้ นอกนั้นจะเป็นการบรรยายจากหรือเหตุการณ์ของเรื่องมากกว่า แต่ไม่ค่อยได้อารมณ์ของตัวละครอื่น อาจมีการเสริมตัวละครตัวอื่นเข้ามาและมีการสนทนาระหว่างตัวละครที่นำเสนอกับตัวละครอื่น ไม่ได้เน้นที่นำเสนอเรื่องเหตุการณ์เพียงคนเดียว อาทิเช่น เรื่องผีข้างห้วย (ออกอากาศวันที่ 2 พ.ย. 2543), เรื่องคนหรือผี (ออกอากาศวันที่ 17 พ.ย. 2543), เรื่องเหตุเกิดหลังเที่ยงคืน (ออกอากาศวันที่ 12 ธ.ค. 2543), เรื่องผีเปรต (ออกอากาศวันที่ 20 ธ.ค. 2543) เป็นต้น

2. เสนอโดยใช้ผู้ที่นำเสนอเป็นบุคคลอื่นเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราว ไม่ได้ที่นำเสนอโดยตัวละครในเรื่อง จากข้อมูลพบว่า เป็นวิธีการที่นำเสนอที่รายการนำมาใช้เป็นส่วนใหญ่มากถึง 28 เรื่อง ซึ่งวิธีนี้พบว่าจะเป็นการที่นำเสนอที่ทำให้ผู้ฟังเข้าถึงความรู้สึกของตัวละครได้อย่างมาก รู้อารมณ์ความตกใจ ความกลัว ตลอดจนลักษณะนิสัยของตัวละครได้ทุกตัว ดังจะเห็นได้จากบทบรรยายในเรื่อง อาทิเช่น เรื่องผีแม่ลูกอ่อน (ออกอากาศวันที่ 2 พ.ย. 2543), เรื่องกระท่อมผีปอบ (ออกอากาศวันที่ 21 ธ.ค. 2543), เรื่องคนทรงผี (ออกอากาศวันที่ 27 ธ.ค. 2543), เรื่องอยากมีเมียผี (ออกอากาศวันที่ 16 ม.ค. 2544), เรื่องวิญญาณบาป (ออกอากาศวันที่ 25 ธ.ค. 2544) เป็นต้น

“ถ้าที่นำเสนอแบบตัวละครเป็นผู้มีประสบการณ์หรือเจอเอง กับไม่ใช่ตัวละครที่นำเสนอแบบใครก็ไม่รู้ จริงๆ แล้วไม่ต่างกันสำหรับลูกนกฮูก ตัวละครที่นำเสนอจะใส่อารมณ์เข้าไปในบทพูดหรือคำบรรยายได้ ส่วนบุคคลอื่นที่เป็นผู้ที่นำเสนอเรื่อง จะเป็นการบรรยายที่เรียบง่าย แต่ความรู้สึกของตัวละครที่นำเสนอเองจะให้ความรู้สึกมากกว่า” (23 กันยายน 2543)

จากที่กล่าวมาในข้างต้นทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นในส่วนของการเริ่มต้นเรื่องและการพัฒนาเรื่องโดยบางเรื่องอาจนำเสนอโดยใช้วิธีการนำเสนอแบบสลับอารมณ์ผู้ฟังไปมาในเหตุการณ์ย่อยๆ ทั่วไป หรืออาจพัฒนาเหตุการณ์ไปเรื่อยๆ จนถึง Climax ของเรื่อง

การนำเสนอด้วยวิธีการแบ่งเรื่อง

เทคนิคในการนำเสนออีกวิธีหนึ่งที่ทางรายการนำมาใช้ในการที่นำเสนอเรื่องคือ ว่า รายการลูกนกฮูก เป็นรายการที่มีโครงสร้างรายการแบ่งออกเป็น 2 ช่วงรายการ ซึ่งจุดนี้มีส่วนทำให้เรื่องราวไม่น่าเบื่อและชวนให้ผู้ฟังตื่นเต้น ติดตามเรื่องและฟังเรื่องราวต่างๆ ได้ตลอดเวลา โดยในช่วงแรกของการที่นำเสนอจะเป็นการปูพื้นฐานของเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจที่มาที่ไปของตัวละคร รวมทั้งสร้างภาพของฉากหรือเหตุการณ์ต่างๆ ให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฟัง ซึ่งเทคนิคหนึ่งที่ทีมงานได้นำมาใช้ในการสร้างอารมณ์ตื่นเต้นและหวาดกลัว คือ การพักอารมณ์คนฟังออก ซึ่งจากข้อมูลทั้งหมดจะพบว่า โดยประมาณ 90% ของเรื่อง จะเป็นการพักอารมณ์ของผู้ฟังในขณะที่การที่นำเสนอเรื่องกำลังอยู่ในช่วงเหตุการณ์ ชั้นภาวะวิกฤต หรือ Climax) และส่งอารมณ์คนฟังเข้าสู่ Climax อีกครั้งด้วย Climax จากช่วงที่ 1 มาที่นำเสนอต่อ

รูปแบบของการนำเสนอในลักษณะของการแบ่งช่วงเรื่องออกเป็น 2 ส่วนนั้น จะพบรูปแบบในการแบ่งท้ายของช่วงที่ 1 ได้ใน 2 ลักษณะคือ

ลักษณะแรก การทิ้งอารมณ์ของคนฟังในช่วงที่เรื่องกำลังพัฒนาเหตุการณ์ไปสู่ชั้นวิกฤต (Climax) ส่วนใหญ่รายการจะทิ้งช่วงโดยการลำดับเหตุการณ์ในตอนที่กำลังตื่นเต้น ระทึกขวัญ ประกอบกับการเปิด Sound ที่ตื่นเต้น และรายการจะเริ่มต้นช่วงที่สองจะเปิดด้วย Sound (ที่จบจาก Break แรก) เช่นเดิม ตามด้วยลำดับเนื้อเรื่องที่กำลังตื่นเต้นต่อเนื่อง และสุดท้ายของเรื่องส่วนใหญ่จะสรุปภาพของการที่นำเสนอเรื่องๆ นั้นให้แก่ผู้ฟังได้คิดและนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต โดยไม่ได้มุ่งหวังแต่เฉพาะความตื่นเต้น ความสนุกแต่อย่างเดียวนั้น ดังเช่นในเรื่อง วิญญาณนักรบ (ออกอากาศเมื่อวันที่ 29 พ.ย. 43)

บรรยาย : และในคืนวันหนึ่ง ผมก็พบกับคำตอบที่เกิดเรื่องราวในบ้านของผม เป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์อย่างมากและเพราะเรื่องนี้แหละครับ ที่ทำให้ผมเลิกสะสมอาวุธโบราณ และของโบราณที่สะสมอีกทุกชนิด คืน

นั้นประมาณเกือบเที่ยงคืน ผมกลับจากงานเลี้ยงบ้านเพื่อน ด้วยอาการ
 มึนเมานิดหน่อย มาถึงผมก็อาบน้ำนอนเลย ไม่ได้สนใจอะไรอีกแล้ว พอ
 เคลิ้มๆ ก็ต้องสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงม้าร้องดังถนัดชัดเจน และมันก็ดัง
 อยู่ที่หน้าห้องของผมเอง ผมไม่คิดว่าจะค้นหาว่าต้นเสียงมาจากที่ไหน
 กลับคิดไปว่าผมคงเมาเสียมากกว่าและยังฝังใจในเรื่องนั้นไม่หายเลยล้ม
 ตัวลงนอนต่อ (Sound ไร่ใจ) แต่คราวนี้หนักกว่าเก่าผมได้ยินเสียงคนพูด
 ด้วย

- ผี : “เอาเลย ช่ามัน ช่ามันให้หมดเลย (เสียงฟันดาบและสู้รบกัน)
- บรรยาย : ผมนั่งตัวสั่นนั่งงออยู่บนเตียง ฟังเสียงดาบกระทบกันดังสนั่นด้วยใจเต้น
 ระทึก อาการมึนเมาหายเป็นปลิดทิ้ง ฝาห้องดังโครมครามคล้ายโดนอะไร
 ขว้าง ไม่กล้าเผลอหน้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆ ที่ผมเป็นคนที่ไม่กลัวผี แต่
 คืนนี้กลับกลัวจนขนหัวลุก แล้วทันใดนั้นเอง!! (Sound ประกอบตื่นเต้น
 ตกใจ) ประตูปะตูผมก็เปิดผางออกอย่างแรง ร่างของใครคนหนึ่งมาล้มคว่ำอยู่
 ที่แทบเท้าผม ให้ตายเถอะ ผมผีนไปหรือเปล่านี่ ใบหน้าของชายคนนั้น
 ตาเหลือกลาน ลีนออกมาจุกปาก ที่คอถูกฟันแผลเหวอะหวะ แต่อะไรไม่
 สำคัญที่ร่างที่นอนตายนั้น แต่งกายเหมือนพม่าสมัยโบราณ เหมือนกับ
 ภาพยนตร์ที่ผมเคยดูมาไม่มีผิด (Sound ตื่นเต้นคลอตลอด)
- ผี : ฮ่าๆๆๆ (หัวเราะก้องกังวาน)
- (ดนตรีประกอบตื่นเต้นไร่ใจเพื่อปิดเบรกที่ 1)

ลักษณะที่สอง การพัฒนาเรื่องแบบไม่มีเหตุการณ์ตื่นเต้น เพียงแต่ค้นหาการนำ
 เสนอตามเวลาที่ทางรายการได้กำหนดไว้ ซึ่งวิธีการนี้ไม่ค่อยเห็นบ่อยนักในการนำเสนอ
 รายการ “ชมรมลูกนกสูท” นี้ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งการที่นำเสนอเรื่องในวิธีการนี้จะทำให้คนดูไม่
 ค่อยติดตามในช่วงที่สอง เพราะไม่มีอารมณ์คล้ายตามและตื่นเต้นตามเรื่องราวเลย ดัง
 เช่นในเรื่อง ผีสวนจีนแสด (ออกอากาศเมื่อวันที่ 24 พ.ย. 43)

บรรยาย : เรื่องของเจ้าก้อนที่ถูกผีหลอกที่สวนจีนแสดก็หายเงียบไป และเจ้าก้อนเองก็
 ไม่เหยียบย่างไปที่สวนมะม่วงของจีนแสดอีกเลย (Sound เบาๆ เปลี่ยน
 ฉาก)

ช่วงเทศกาลเข้าพรรษามาถึง ทุกบ้านที่มีลูกชายครบบวช จะให้ลูกชาย
 บวชเข้าเป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เจ้าเบิ้มก็เหมือนกัน งาน

บวชของเจ้าเบ็้มค่อนข้างจะยิ่งใหญ่ เพราะพ่อแม่ของมันเป็นคนมีกะตังค์ และสิ่งที่ขาดไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นงานศพ งานบุญงานกุศลอะไรต่างๆ นานา เจ้าโต้ง เจ้ามุกและเจ้าเบ็้ม ก็เป็นสหายของพระบวชใหม่ด้วยกันทั้งนั้น เมื่อแห่นาคเข้าโบสถ์เป็นที่เรียบบร้อย มันก็มาตั้งวงเหล้ากินกันซะจนเพลिन เมาได้ที่ก็พาเข้าไปสามทุ่มพอดี

โต้ง : “พระเบ็้มสบายไปแล้วก็เหลือแต่เราสามคน”

มุก : “สบายอะไรของมึงวะ ต้องออกขอข้าวขอปลาชาวบ้านกินนะโว้ย

โต้ง : “เค้าเรียกว่าบิณฑบาตโว้ย ไม่รู้แล้วเสือกพูดมาทำไม”

มุก : “นั่นแหละมันก็เหมือนๆกันแหละวะ”

เบ็้ม : “มึงทั้งคู่หยุดพูดกันเลย เอาพระเอาเจ้ามาล้อเล่น นรกจะกินหัวกู๋วะ”

มุก : “ไม่พูดก็ได้วะ แล้วเราจะนั่งอยู่ตรงนี้หรือไงวะ”

โต้ง : “ข้าวของเขาก็เก็บหมดแล้ว ไปไหนกันต่อหละ”

เบ็้ม : “บ้านกำนันไง วันนี้เขาก็บวชลูกชายเหมือนกัน”

โต้ง : “เอ็งนี่หัวดี”

มุก : “ไปไป บ้านกำนันก็บ้านกำนัน ที่ไหนมีของฟรี ที่นั่นก็มีมุกเสมอแหละ”

(ดนตรีประกอบแบบธรรมดาเพื่อปิดเบรกที่ 1)

หรือเรื่อง คุณนายซาอู (ออกอากาศเมื่อวันที่ 8 ธ.ค.43)

(ดนตรีบรรเลง เพื่อเปลี่ยนฉาก)

แม่ค้าคนที่ 1 : “เอา คุณนายขาซื้ออะไรคะวันนี้

ส้ม : “มาดูผักสักหน่อย”

แม่ค้าคนที่ 1 : “อีกไม่กี่วันเจ้าเข้มนก็กลับมาแล้วสิคะ”

ส้ม : “รู้ได้ไง”

แม่ค้าคนที่ 1 : “ก็เจ้าเข้มนเป็นเพื่อนกับลูกชาย เขาไปซาอูพร้อมกันก็ต้องกลับมาพร้อมกัน เขาเขียนจดหมายมาว่าจะกลับมาพร้อมนายช่างเข้มน

ส้ม : “อ้ออย่างนั้นหรือ ก็ดีที่ลูกชายจะกลับมา คงจะหอบกลับมาเยอะละสิท่า (เสียงเหยียดหยันเล็กน้อย)

แม่ค้าคนที่ 1 : “อ้อ อย่างไรก็สู้นายช่างเข้มนไม่ได้หรอกคะ ส่งเงินมาให้เมียใช้ปลูกบ้านใหญ่โต น่าอิจฉาจริงๆ ไม่ซื้อแล้วหรือคะคุณนายขา

ส้ม : “ไม่ซื้อแล้ว ผักร้านโน้นสดกว่า

- แม่ค้าคนที่ 1 : เซอะผักร้านโน้นสดกว่า
 แม่ค้าคนที่ 2 : มีอะไรเหรอป่า
 แม่ค้าคนที่ 1 : สงสัยเมียไอ้เซ่มจะมีชู้นะลิวะ ไอ้เซ จะใครชะอีก ก็ไอ้คนรักเก่า
 ของมันไง
 แม่ค้าคนที่ 2 : พี่แดนเค้านะหรือ แล้วป่ารู้ได้ไงว่าเค้ามีอะไรกัน
 แม่ค้าคนที่ 1 : ไอ้ย ทำไมจะไม่รู้หละ ข้าเห็นมันยืนคุดอยู่ด้วยกันเป็นนานสอง
 นาน แถมยังจับไม้จับมือกันด้วย เมื่อกวนนี้ข้ายังเห็นไอ้แดน
 เข้าไปในบ้านไอ้เซ่มด้วย ก็นั่งสั้มมันอยู่คนเดียว แมวกับปลา
 ย่างมันจะเหลืออะไร
 แม่ค้าคนที่ 2 : ป่าก็คอยตามคูนี่เขาทุกฝีก้าวนะซีเนี่ย
 แม่ค้าคนที่ 1 : แม้ของอย่างนี้พลาดได้ชะเมื่อไร ฉันทไม่ยอมทรอกนะมีอะไรมัน
 ต้องหูตาไวไวก่อนหละ
 (ดนตรีประกอบแบบธรรมดาเพื่อปิดเบรกที่ 1)

“การ Break เพื่อให้ผู้ฟังติดตามเรื่องใน Break ที่ 2 การสร้างเรื่องนั้น คือ
 คนเขียนบทละครจะใช้ประมาณ 6 หน้ากระดาษ Break ที่หน้า 3 คุณต้องเขียนเรื่องอย่างไร
 ผูกเรื่องอย่างไร เริ่มที่จะ Climax ในหน้าที่ 3 Break ลากเรื่องไป ให้ทราบว่าจะสนุก
 แล้ว จบไปสรุปในตอนท้าย” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

หลังจากการฟังโฆษณาของรายการประมาณ 3 นาทีแล้ว ทางรายการจะนำผู้ฟัง
 รายการเข้าสู่ช่วงที่ 2 โดยการใส่ดนตรีประกอบเหมือนตอนที่ปิดเบรกที่แล้ว ซึ่งเป็นวิธีในการ
 ปรับอารมณ์ผู้ฟังกลับเข้ามาสู่ความตื่นเต้นต่อในช่วงที่ 2 หลังจากทีลดความตื่นเต้นลงไป
 แล้วจากการฟังโฆษณาของรายการ ซึ่งพอดต่ออารมณ์จากช่วงที่ 1 นี้แล้วนั้น วิธีการนำเสนอ
 ในช่วงที่ 2 ก็คล้ายๆ กับวิธีในช่วงการที่นำเสนอเรื่องช่วงที่ 1 เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการ
 ดำเนินเรื่องในช่วงที่เหตุการณ์เริ่มธรรมดาหรือเหตุการณ์ตื่นเต้นใกล้ช่วง Climax ทั้งเสียง
 บรรยาย เสียงตัวละคร เสียงประกอบ ดนตรีประกอบ เป็นต้น

ในการแบ่งช่วงเวลาในรายการเป็น 2 ช่วงนั้นส่วนหนึ่งมาจากการโฆษณาผู้
 อุปถัมภ์รายการที่มีอยู่ กับอีกส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการสร้างความตื่นเต้น นำติดตามเรื่องที่ได้
 เสนออยู่ ทั้งนี้เพราะว่าโดยส่วนใหญ่ของข้อมูลทีวิเคราะห์จะเห็นได้ว่ารายการได้เน้นการ
 พัฒนาเหตุการณ์จนเกือบถึงจุด Climax ของเรื่อง พร้อมทั้งการผสมผสานดนตรีประกอบที่

เร่งเร้าอารมณ์ตามเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นในขณะนั้น พร้อมทั้งอาจมีการใส่ Sound Effect ที่สมจริงสมจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฉากก่อนที่จะ Break นั้น ตัวละครจะต้องเผชิญเหตุการณ์กับผีหรือวิญญาณ ที่น่าสะพรึงกลัวอีกด้วย ซึ่งทางรายการได้อาศัยวิธีการสร้างอารมณ์ในวิธีแบบนี้เป็นส่วนใหญ่นำเสนอ

“ส่วนมากขึ้นอยู่กับเทคนิคของคนแต่ง คนแต่งอาจมีสรุปจบ บางเรื่องอาจค้างไว้ ขึ้นกับเทคนิคของการเขียนบท เขาแน่นอนกับการเขียนบทไม่ได้ ว่าทุกเรื่องต้องเหมือนกัน ไม่เจาะจงขึ้นกับอารมณ์ของผู้แต่งสร้างเรื่องให้แตกต่างกัน เพราะว่าใช้เวลาครึ่งชั่วโมง ถ้าให้จบเหมือนกันทุกเรื่อง ทำให้ไม่สามารถสร้างภาพออกมาได้ อันนี้ขึ้นอยู่กับผู้แต่ง บางเรื่องใช้บทสนทนาเลย บางเรื่องอาจใช้คำบรรยายหรือขึ้นมาในงานศพที่เกิดเหตุการณ์ไปแล้วก็มี” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

การสรุปจบเรื่อง

ส่วนนี้เป็นส่วนที่เรื่องได้ดำเนินการที่นำเสนอมาจนค่อยๆ คลายเหตุการณ์ลง เหตุการณ์ต่างๆ ได้รับคำตอบหรือเฉลยเรื่องราวออกมา ซึ่งส่วนใหญ่รายการจะนำเสนอสรุปผลของเรื่องนั้น คือผู้ที่นำเสนอเรื่องได้ประสบเหตุการณ์ในเรื่องลึกลับต่างๆ นั้นเอง และยังมีมาให้คิดข้อสงสัยในเรื่องนั้นด้วย เช่น ความโลภของมนุษย์,กฎแห่งกรรม หรือการผิดคำสัตย์ญา เป็นต้น ซึ่งในการสรุปจบนี้จะตรงกับแนวคิดของรายการที่ได้กล่าวไว้ในเรื่องของกรรม และกฎแห่งกรรม รวมทั้งในส่วนของการนำเสนอของรายการที่ต้องการให้การจบเรื่องของแต่ละตอนนั้นสามารถสรุปจบได้เลยทันที ไม่มีการสร้างปมให้คิดแต่อย่างใด

“ส่วนมากขึ้นอยู่กับเทคนิคของคนแต่ง คนแต่งอาจมีสรุปจบ บางเรื่องอาจค้างไว้ ขึ้นกับเทคนิคของการเขียนบท เขาแน่นอนกับการเขียนบทไม่ได้ ว่าทุกเรื่องต้องเหมือนกัน ไม่เจาะจงขึ้นกับอารมณ์ของผู้แต่งสร้างเรื่องให้แตกต่างกัน เพราะว่าใช้เวลาครึ่งชั่วโมง ถ้าให้จบเหมือนกันทุกเรื่อง ทำให้ไม่สามารถสร้างภาพออกมาได้ อันนี้ขึ้นอยู่กับผู้แต่ง บางเรื่องใช้บทสนทนาเลย บางเรื่องอาจใช้คำบรรยายหรือขึ้นมาในงานศพที่เกิดเหตุการณ์ไปแล้วก็มี” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

1.6 เวลาออกอากาศ

ช่วงเวลาในการที่นำเสนอเรื่องราวมีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะเรื่องราวของเรื่องลึกลับเป็นสิ่งที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ ดังนั้นบรรยากาศในการนำเสนอที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการนำเสนอเรื่องลึกลับแบบนี้คือบรรยากาศที่เริ่มมืด โพล้เพล้ ซึ่งเวลาที่ที่ดีที่สุดของการที่นำเสนอเรื่องลึกลับคือ ช่วงเวลาพลบค่ำขึ้นไป

“ดูช่วงเวลาตอนออกอากาศ ดี 1-2 ควรเป็นเรื่องลึกลับหรือธรรมะไปเลย ควรดูเวลาในการออกอากาศให้เหมาะสม ไม่ควรออกกลางวัน ไม่เข้ากับบรรยากาศ ควรต้องออกกลางคืน” (กัลยา ศัลย์พงษ์ คณะเกษทิพย์ : 3 ตุลาคม 2543)

ช่วงเวลาของรายการที่ได้นำเสนอคือช่วงประมาณ 19.30 – 20.00 น. (ประมาณ 30 นาที) นับได้ว่าช่วงนี้เป็นช่วงโพล้เพล้ อากาศเริ่มเย็น ความมืดเริ่มปกคลุม โดยทั่วไปคนเรามักที่จะกลัวความมืดที่มองไม่เห็น จึงทำให้การที่นำเสนอเรื่องลึกลับนี้จะส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ฟังให้คล้อยตามความน่าตื่นเต้นหรือความน่ากลัวได้ไม่ยาก ทั้งนี้ในการนำเสนอเรื่องราวลึกลับในช่วงเวลาปกติตอนเช้าหรือบ่ายยังคงไม่ค่อยน่ากลัวเท่าที่นำเสนอในช่วงเย็นหรือมืดเท่าใดนัก รวมทั้งทางรายการใช้เวลาในช่วงนี้มาตั้งแต่เริ่มรายการนี้ในช่วงแรกๆ (หลังจากที่มาตั้งคณะลูกนกฮูกในปี 2525) ถือว่าช่วงเวลามีส่วนอย่างมากในการนำเสนอเรื่องราวต่างๆ ได้ให้มีอารมณ์คล้อยตามได้เป็นอย่างดี

“สิ่งที่สำคัญ คือ ช่วงเวลาที่ช่วงเวลาที่ช่วยได้แค่ไหน ถ้าเราทำละครผีในช่วงเที่ยงวัน จะไม่ตื่นเต้นเหมือนช่วงเวลา 2 ทุ่มแล้ว เพราะบรรยากาศจะช่วย” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

และอีกเหตุผลหนึ่งของทางรายการในการเลือกการออกอากาศในช่วงหลังข่าวหรือออกอากาศในเวลา 19.30 น. คือ ในช่วงนี้เป็นช่วงของรายการข่าว ซึ่งผู้ฟังส่วนใหญ่อาจมีส่วนใหญ่ที่เลือกฟังข่าว ดังนั้นเวลาที่ต่อเนื่องจากข่าวจะคล้ายๆ เป็นการชมละครหลังข่าว เป็นการพักผ่อนจากเรื่องที่น่าจะเครียดจากข่าวที่ได้รับฟัง ยังพอทำให้รายการมีโอกาสที่จะได้รับการเลือกรับฟังจากผู้ฟัง และเหตุผลอีกประการในการเลือกออกอากาศในเวลานี้ คือ ถ้ารายการไปออกอากาศตอน 21.00 น. จะชนกับการชมละครหลังข่าวทาง

โทรทัศน์ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ฟังจะเลือกที่จะรับชมโทรทัศน์มากกว่า ทำให้ทางรายการไม่สามารถชนกับละครหลังข่าวที่ส่วนใหญ่จะมีความนิยมสูงอยู่แล้ว

สำหรับสถานีที่รายการเลือกออกอากาศนั้น ทางผู้ผลิตรายการได้พิจารณาถึงอันดับความนิยมของสถานีวิทยุที่จะออกอากาศด้วย ซึ่งในส่วนทางสถานีวิทยุ ต.ช. ด.576 A.M.กรุงเทพฯ เป็นสถานีวิทยุที่อยู่ในความนิยมพอสมควรสำหรับผู้ฟังทั้ง 11 จังหวัดรอบนอก แต่ในกรุงเทพฯ อาจมีการรับฟังรายการนี้บ้าง ดังนั้นทางรายการจึงได้พิจารณาคัดเลือกแล้วว่ารายการนี้มีความเหมาะสมที่สุดในการออกอากาศ

1.7 ผู้ฟังรายการ

เนื่องด้วยแนวคิดของรายการจะมุ่งสะท้อนให้เห็นในเรื่องของกฎแห่งกรรม กรรมดี กรรมชั่ว ดังนั้นในส่วนของกลุ่มผู้ฟังในรายการจึงไม่ค่อยได้ระบุลงไปชัดเจนว่าต้องการผู้ฟังในระดับหรือประเภทใด จึงเป็นการนำเสนอที่ให้ผู้ฟังทุกเพศ ทุกวัย สามารถที่จะรับฟังกันได้ทั้งความบันเทิงและแง่ของคติสอนใจในเรื่องบาป-บุญ กลุ่มเป้าหมายของรายการจึงสามารถเปิดกว้างสำหรับผู้ฟังรายการกลุ่มบุคคลทั่วไป แต่ส่วนหนึ่งเนื่องด้วยว่าสถานีวิทยุที่ทางรายการได้ออกอากาศนั้น มีขอบเขตของการกระจายเสียงทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดจำนวน 11 จังหวัดรอบนอก ดังนั้นจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์, จากเรื่องที่น่าเสนอ, ที่อยู่ของผู้ฟังที่ส่งเรื่องมา และประเภทของสินค้าที่โฆษณาในรายการ ทำให้สามารถวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายของรายการได้อย่างชัดเจนว่า ส่วนใหญ่ผู้ฟังรายการนี้ จะเป็นกลุ่มคนชั้นกลางลงไป อาทิเช่น หม่อมสาวโรงงาน ยาม แม่ครัว หรือคนใช้ เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นการนำเสนอเรื่องราวของรายการจึงเป็นไปในลักษณะของความบันเทิงและคติสอนใจตามแนวคิดของรายการ

“ทั้งนี้เนื่องจากว่าสื่อวิทยุเป็นสื่อที่เข้าถึงกลุ่มคนได้กว้างขวาง ดังนั้นการนำเสนอเรื่องราวลับจึงไม่ได้เน้นในเรื่องของการมอมเมา แต่อาศัยการฟังเรื่องที่ไม่ผิดไปจากความเป็นจริง เรื่องศีลธรรม ต้องรับผิดชอบต่อสังคมด้วย” (จำเริญ รัตนะ : 23 กันยายน 2543)

ลักษณะของผู้ฟังรายการ สามารถจำแนกผู้ฟังรายการได้ 3 ลักษณะ คือ

1. ผู้ฟังที่ส่งเรื่องหรือประสบการณ์ต่างๆ เข้ามาในรายการ ส่วนหนึ่งในการผลิตและออกอากาศของรายการ เรื่องที่ได้ถูกนำเสนอไปนั้น ส่วนใหญ่จะได้รับโครงเรื่องมาจากผู้ฟังส่งจดหมายเข้ามาที่นำเสนอเรื่องกับทางรายการ เป็นแหล่งข้อมูลสำหรับเนื้อหาที่ทางรายการได้นำมาใช้ในการเขียนบทละครวิทยุ
2. สมาชิกวิทยุรายการ ทางรายการได้มีการรับสมัครสมาชิกด้วย โดยรายการจะมีการออกหมายเลขสมาชิกให้แก่ผู้ฟังที่สนใจขอเข้ามา โดยจะมีการให้ของรางวัลต่างๆ แก่สมาชิกที่ได้ส่งจดหมายเข้ามาในรายการ อาจเป็นการแนะนำ ดิชมรายการในเรื่องต่างๆ
3. ส่งชิ้นส่วนผลิตภัณฑ์เข้าร่วมชิงโชครางวัลที่ทางรายการได้มีการโฆษณาออกไปในแต่ละสัปดาห์หรือแต่ละเดือน ตามแต่ผู้สนับสนุนรายการจะได้กำหนดโปรโมชันให้แก่รายการ

1.8 การประเมินผล

ในส่วนของ การประเมินผลรายการ ผู้ผลิตยังไม่ได้มีการประเมินผลที่ชัดเจนมากนัก แต่ในส่วนของ การวิเคราะห์พบว่า ในการพิจารณาความนิยมของรายการจะพิจารณาได้จากสิ่งต่างๆ เหล่านี้คือ

1. จดหมายที่เล่าเรื่องสั้นเข้ามาในรายการ

เป็นจดหมายที่มีผู้ฟังรายการส่งมาเป็นจำนวนมาก ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะทางรายการได้มีการให้ของรางวัลตอบแทนสำหรับเรื่องที่ได้นำมาออกอากาศด้วย ทำให้ผู้ฟังสนใจที่จะส่งเรื่องมาร่วมนำเสนอในรายการ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเรื่องผีมากกว่า

2. จดหมายที่ส่งชิ้นส่วนผลิตภัณฑ์ของผู้สนับสนุนรายการมาชิงรางวัล

ส่วนนี้มีมากเช่นกัน แต่เป็นการประเมินที่เห็นได้ชัดเช่นกันต่อทั้งรายการและผู้อุปถัมภ์ ทั้งนี้ถ้าผู้ฟังติดตามรายการแล้ว และส่งชิ้นส่วนมาให้รายการนั้นแสดงว่า

รายการประสบความสำเร็จทั้งการเปิดรับฟังเรื่องลับของผู้ฟัง และส่วนของการโฆษณา
ของรายการด้วย

3. จุดหมายติชมรายการ

ส่วนของจุดหมายนี้รายการไม่ค่อยได้ให้ความสนใจมากนัก ทั้งนี้เพราะว่า
จากจุดหมายที่ส่งเข้ามาติชมรายการมีความหลากหลายมาก และมีจุดหมายที่ส่งมาเพื่อติ
ชมน้อยมาก ซึ่งบางครั้งรายการได้เห็นแล้วว่าอาจมีส่วนทำให้รายการหลงทางจากแนวคิด
เดิมที่เคยทำมา ดังนั้นรายการจะไม่ค่อยนำจุดหมายต่างๆ เหล่านี้มาพิจารณามากนัก แต่
ถ้าพบว่ามีกรณีแนะนำในเรื่องเดียวกันเป็นจำนวนมาก ทางรายการก็จะหยิบข้อแนะนำดัง
กล่าวมาพิจารณา ไม่ใช่ไม่สนใจทุกคำแนะนำ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. รายการ THE SHOCK

2.1 แนวคิดและความเป็นมา

แนวคิดของรายการ The Shock นี้ เกิดขึ้นเมื่อคุณภพล ทองพลับ ต้องการที่จะผลิต รายการในรูปแบบที่ไม่ค่อยมีบุคคลใดนำเสนอกัน และคิดว่ารายการที่มีการนำเสนอเรื่องลึกลับเหล่านี้ จะได้รับความสนใจเป็นพิเศษเพราะใกล้ตัวคน

“ เรื่องของจิต วิญญาณ ผีสางนางไม้ ในลักษณะที่ว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอยู่คู่มากับมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีการเกิดแก่เจ็บตาย เรื่องจิตวิญญาณจะอยู่คู่กันมาโดยตลอด เหมือนเป็นเงาติดตามตัว มนุษย์พยายามติดต่อสื่อสารด้วยการทำบุญ ทำทาน จุดธูปบอกกล่าว บวงสรวงเช่นไหว้ หรือวิธีเล่าผีด้วยแก้วเพื่อสื่อเรื่องวิญญาณ จึงเป็นแนวคิดที่เด่นชัด เลยหยิบส่วนตรงนี้มาเป็นเนื้อหาของรายการที่ได้ถ่ายทอดออกไป” (ภพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

ประกบกับด้วยความที่เป็นบุคคลที่มีความเชื่อในเรื่องความลึกลับมาตั้งแต่เด็กๆ แต่เป็นลักษณะของการเชื่อแบบวิทยาศาสตร์ ไม่เชื่อในแบบที่เคยเห็นตามละครโทรทัศน์หรือในภาพยนตร์ทั่วไป

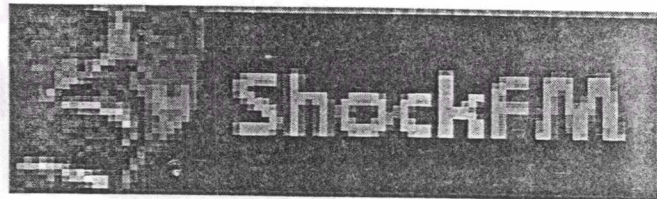
“ผมเชื่อนะ แต่ผมก็เชื่ออย่างมีเหตุและมีผล ผมเชื่อในเรื่องของพลังงาน ฝรั่งนักวิทยาศาสตร์เขามีพิสูจน์กันมาแล้ว แต่ผมไม่เชื่อว่าผีเนี่ยจะมาแหกอกคอกักได้แบบนั้น ผมเชื่อที่ว่า ที่ผมนั่งคุยเนี่ยเราทุกคนมีพลังงานในตัว สมมติว่าเราตายไป แล้วเราไหม้ไปเนี่ย แต่พลังงานเรายังอยู่นับวันก็จะจางหายไป ผมเชื่อแต่ผมบอกให้คนอื่นเชื่ออย่างผมไม่ได้” (ภพล ทองพลับ หนังสือพิมพ์มติชน 24 กันยายน 2543)

โดยในการหยิบแนวคิดที่กล่าวมาขึ้นมาทำเป็นรายการวิทยุที่เน้นเรื่องที่น่าเสนอลึกลับนั้น ทางรายการได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการนำเสนอหลายประการ คือ ต้องการผลิตรายการนี้เพื่อความบันเทิงเป็นอันดับแรก โดยเปรียบเทียบรายการเหมือนกับการ์ตูนที่ผู้ฟังไปดูภาพยนตร์หนึ่งเรื่องที่มีทั้งความตื่นเต้น สยองขวัญ และเมื่อภาพยนตร์จบลง ก็ได้แค่ความบันเทิงตรงนั้น ไม่ต้องไปเครียดหรือไม่ต้องคิดสิ่งใดกับเรื่องราวเหล่านั้นมากนัก ส่วนประการที่สองที่รายการต้องการสื่อให้กับผู้ฟัง คือ สาระสำคัญของารได้รับฟังเรื่องราวลึกลับจากผู้ฟังท่านอื่น เกี่ยวกับแนวคิดที่ได้จากเรื่องนั้นนอกเหนือจากความน่ากลัว สยองขวัญ เช่น บางเรื่องที่น่าเสนอกว่าถึงการฆ่า

ตัวตายด้วยการแขวนคอหรือโดดตึกตาย แล้ววิญญาณไม่ยอมไปที่อื่น ไม่ยอมไปเกิด กลับมาหลอกหลอนผู้คนในบริเวณนั้น ซึ่งตรงจุดนี้ทางรายการจะชี้ประเด็นให้เห็นว่า การฆ่าตัวตายเป็นบาป ไม่ควรกระทำ ควรใช้สติไตร่ตรองเสียก่อน หรือกรณีบางพื้นที่จะมีโค้งถนนที่อันตราย ซึ่งมักเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง ทางรายการเห็นว่า การที่จะเตือนโดยตรงคงไม่ค่อยมีใครอยากรับฟัง ดังนั้น การเตือนผ่านเรื่องที่น่าเสียดายถึงอาถรรพณ์ของโค้งถนนนั้น จะช่วยให้ผู้ฟังรายการที่อาจเดินทางผ่านบริเวณนั้นเกิดความระมัดระวังมากขึ้น จากคำเตือนหรือข้อคิดที่ทางรายการให้แก่ผู้ฟังจากการฟังเรื่องราวเหล่านั้น

จุดเริ่มต้นรายการเกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2538 จุดแรกเริ่มของรายการได้มีการจัดทำอยู่ในสังกัดของบริษัท Media Plus จำกัด โดยใช้ชื่อรายการว่า Smile Radio ในช่วงที่มีชื่อว่า Smile Shock ซึ่งทางผู้จัดรายการ (หรือคุณภพล ทองพลับ) ได้รับมอบหมายในการคิดรูปแบบรายการใหม่จาก Station Manager หรือ ผู้จัดการคลื่น ว่า อยากรับจัดรายการในช่วงเวลาตั้งแต่ 00.00 - 03.00 น. ดังนั้นผู้จัดรายการจึงได้ทำการสำรวจรายการต่างๆ ที่มีการออกอากาศในช่วงเวลานั้นว่ามีที่รายการและรายการอะไรบ้าง ซึ่งจากผลการสำรวจทำให้ประเมินผลได้ว่า ในช่วงเวลาขณะนั้นส่วนใหญ่รายการจะเป็นประเภทรายการเพลง อาจมีรูปแบบเพิ่มเติมอื่น เช่น การรับโทรศัพท์, การตอบจดหมาย, การพูดคุยกับคนฟัง เป็นต้น แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ใดเลยที่มีการนำเสนอรายการในรูปแบบของความตื่นเต้น สยองขวัญหรือความน่ากลัว หรือถ้าเคยมีบ้างบางรายการแต่ก็หายจากหน้าบทวิทยุไปนานแล้ว ดังนั้นผู้จัดรายการจึงได้หยิบแนวคิดนี้มาปรับปรุงใหม่ โดยในการคิดรูปแบบรายการแบบนี้ ผู้จัดรายการได้นำตนเองมาเป็นเกณฑ์ในการวัด ทั้งนี้เพราะเนื่องด้วยว่าทางผู้จัดรายการเป็นคนทีกลัวผี วิญญาณแต่ในทางตรงกันข้ามกันก็ยังชอบฟังเรื่องผีด้วย ก็เลยนำความรู้สึกนี้มาประยุกต์ต่อว่าผู้ฟังรายการวิทยุก็คงน่าจะชอบรูปแบบรายการในแนวนี้เหมือนกัน

รูปที่ 1 : สัญลักษณ์รายการจาก WWW.ShockFM.com

โดยในตอนแรกรายการจะเริ่มต้นด้วยการเปิดโอกาสให้คนฟังทางบ้านได้มีโอกาสโทรมาเล่าบ้าง ผู้จัดเป็นผู้เล่าเองบ้าง รวมทั้งได้มีการใช้เทคนิค Sound Effect พิเศษมาประกอบในการสร้างอารมณ์ บรรยากาศให้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเสียงฝนตก, เสียงฟ้าร้อง, เสียงหมาหอน หรือไม่ก็เป็นเปิดเพลง เป็นต้น

ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการบริหารการทำงานในบริษัทขึ้น โดยมี การเปลี่ยนแปลงด้านบุคลากรของบริษัท โดยส่วนใหญ่จะเป็นในลักษณะที่เจ้าหน้าที่เดิมลาออก จากบริษัท และมีการจ้างพนักงานใหม่เข้ามาทำงานในหน้าที่ต่างๆ แทนเสมือนกับการเปลี่ยนถ่าย เลือดของพนักงานในบริษัท ซึ่งทางผู้จัดรายการได้ลาออกเหมือนพนักงานในบริษัทท่านอื่นๆ ซึ่ง หลังจากที่ได้ลาออกมาจากบริษัท Media Plus จำกัด แล้ว ก็ได้มาทำงานในบริษัท Media of Media ในเวลาต่อมา โดยจัดทำรายการที่คลื่น FM. 90 MHz. หรือคลื่น BOOM RADIO โดยใช้ชื่อ รายการว่า Nighty Shock ซึ่งถ้าหากจะหาความหมายของคำว่า Nighty แล้วอาจมีความหมายใน หลายแง่ด้วยกัน โดยอาจหมายถึง "คืนนี้" ก็ได้ หรืออาจมีความหมายมาจากชื่อคลื่นก็ได้ (Ninety = คลื่น FM. 90 MHz.) ถึงแม้ว่าจะเปลี่ยนการทำงานใหม่ไม่ว่าจะเป็นทั้งที่ทำงานหรือชื่อรายการ แต่เนื้อหาหลักๆ ของรายการก็ยังคงยึดรูปแบบหรือแนวรายการเช่นเดิมเหมือนสมัยที่ทำอยู่ที่ราย การ Smile Shock ก็คือยังยึดรูปแบบรายการในการเล่าเรื่องผี วิญญาณ หรือเรื่องสยองขวัญ ซึ่ง อาจเล่าเรื่องโดยผู้ฟังทางบ้านหรือจากผู้จัดรายการเอง โดยในรายการนี้ก็ได้มีการเปลี่ยนทีมงานไป บ้างตามกาลเวลา และได้ทำรายการ Nighty Shock นี้มาได้หลายปี แต่แล้วก็ต้องประสบผล กระทบ อันเนื่องจากปัญหาด้านเศรษฐกิจในยุคฟองสบู่แตก ทำให้บริษัท ประสบปัญหาเรื่องราย ได้และค่าใช้จ่าย จนส่งผลให้รายการบางรายการต้องปิดตัวไป และอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ การเปลี่ยน รูปแบบรายการของทางสถานี ซึ่งจากเดิมจะเป็นรายการที่จัดเพลงไทยสากล/สากล ก็ได้เปลี่ยน เป็นรายการเพลงไทยลูกทุ่ง ซึ่งทางบริษัทก็ได้มีการชักชวนผู้จัดรายการให้ดำเนินรายการต่อไป แต่ด้วยความที่ว่าผู้จัดรายการไม่มีความถนัดในเรื่องเพลงลูกทุ่งเลย จึงทำให้รายการ Nighty Shock ก็ต้องเลิกไปในที่สุด

ดังนั้นหลังจากที่จึงได้ออกมาบริษัท Media Plus จำกัด แล้วก็ได้ย้ายรายการมา ทำกับเพื่อนสนิท ซึ่งขณะนั้นได้จัดรายการอยู่ที่คลื่น Private Radio หรือเรียกอีกชื่อว่า "วิทยุใจร สลัด" (คลื่น FM. 89 MHz.) โดยได้จัดทำรายการในรูปแบบเดิมมาได้ระยะหนึ่งก็ต้องประสบมรสุม เศรษฐกิจอีกครั้ง ทั้งนี้เนื่องด้วยเศรษฐกิจที่ไม่ยังดีขึ้นก็ทำให้รายการต้องเลิกไป ต่อมาผู้จัดราย การก็ได้จัดรายการอีกครั้งที่คลื่น Magic 98 (คลื่น FM. 98 MHz.) ออกอากาศเฉพาะวันเสาร์และ วันอาทิตย์เท่านั้น แต่ก็ยังคงยึดรูปแบบรายการที่ให้ผู้ฟังโทรศัพท์เข้ามาเล่าเรื่องสยองขวัญ ตื่นเต้น และน่ากลัวเหมือนเดิม แต่ก็ได้มีการเสริมรูปแบบรายการขึ้นมาเล็กน้อย เช่น อาจมีการเชิญดาราก็ มีประสบการณ์ในเรื่องเหล่านี้มาพูดคุยสดๆ ออกอากาศ แต่รายการก็ออกอากาศได้ระยะหนึ่งก็ ต้องยุติลง อันเนื่องด้วยเกิดปัญหาบางประการภายในบริษัท จนกระทั่ง ณ ปัจจุบันนี้ ผู้จัดราย การได้มาจัดรายการอยู่ที่สถานีวิทยุ ททบ.5 Radio (คลื่น FM. 94 MHz.) ในชื่อรายการว่า " The Shock " (กพล ทองพลับ : วันที่ 15 กันยายน 2543)

2.2 ขั้นตอนในการผลิตรายการ

รายการ The Shock เป็นรายการที่นำเสนอเรื่องลึกลับจากการประสบการณ์ของผู้ฟังรายการที่โทรศัพท์เข้ามาเล่า รายการนี้เป็นรายการที่ออกอากาศสด ดังนั้นในการออกอากาศของรายการแต่ละสัปดาห์ จึงต้องมีขั้นตอนในการผลิตในแต่ละช่วงของรายการ The Shock 3 ขั้นตอนดังนี้คือ

1. ขั้นเตรียมการ (Preparation)

เนื่องด้วยรายการ The Shock เป็นรายการที่มีรูปแบบรายการวาไรตี้ทอล์ค มีการนำเสนอเรื่องลึกลับเป็นเนื้อหาหลักของรายการ แต่ในการนำเสนอรายการนั้นยังเนื้อหาอื่นๆ ที่นำเสนอให้ผู้ฟังอีกด้วย เช่น การแนะนำร้านอาหาร, เรื่องราวแปลกๆ ที่เกิดขึ้นในโลก, แนะนำภาพยนตร์ใหม่ๆ เป็นต้น ซึ่งในการเตรียมการของรายการ คุณกพล ทองพลับ และทีมงาน จึงได้แบ่งความรับผิดชอบให้แก่ทีมงานแต่ละคนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการในแต่ละช่วงรายการย่อย เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ค้นหาข้อมูลสำหรับการผลิตรายการในแต่ละสัปดาห์ ดังนี้คือ

1.1 ส่วนของช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ แหล่งข้อมูลในการเตรียมตัวก่อนออกอากาศนี้ จะมาจากเรื่องลึกลับที่ผู้ฟังได้ให้ข้อมูลไว้ หรือฝากเรื่องในการติดต่อกลับไปของทีมงานรายการ โดยในตอนแรกๆ ของการพิจารณารูปแบบและเนื้อหาในช่วงนี้ คุณกพล ทองพลับ จะเป็นผู้ที่คัดเลือกเรื่องและลักษณะของผู้เล่าเองจากการพูดคุยและให้เล่าเรื่องให้ฟังก่อนรอบแรก แต่ต่อมาเมื่อรายการมีทีมงานเพิ่มขึ้น การทำงานจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนไป โดยที่การคัดเลือกเรื่องที่จะนำมาเล่าในรายการนั้น จะให้คุณตึก ตองเหลือง หรือทีมงานคนอื่น เป็นผู้พูดคุยและฟังเรื่องจากผู้ฟังที่แจ้งเรื่องมา ซึ่งคุณกพล จะให้แนวทางในการพิจารณาเรื่องแก่ทีมงาน โดยอาศัยปัจจัยของผู้เล่าเรื่อง ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในส่วนของวิธีการนำเสนอ แต่ในส่วนในช่วงนี้จะมีขั้นตอนแค่การคัดเลือกเรื่องให้สามารถนำออกอากาศได้

1.2 ส่วนของช่วงรายการย่อยอื่นๆ ของรายการที่มีเนื้อหาหลากหลาย เช่น ช่วงเปิดแฟ้มตำนาน Shock, ช่วง Shock Movie Guide, ช่วง Shock

ชวนชิม, ช่วงตอบจดหมาย, ช่วงดารภาพายอง และช่วงบันทึกเรื่องแปลกกับตึกทองเหลือง โดยในขั้นตอนการดำเนินงานช่วงเหล่านี้ ทีมงานจะได้รับมอบหมายจากคุณพล ทองพลับ ในการหาเนื้อหาที่จะนำเสนอในแต่ละช่วง โดยมีแนวทางในการพิจารณาคัดเลือกเรื่องให้แก่ทีมงาน แต่สุดท้ายของการนำเสนอว่าจะมีเนื้อหาใดในการออกอากาศแต่ละตอนหรือรายการ คุณพลได้ให้สิทธิ์ในการนำเสนอเรื่องแก่ทีมงานอย่างเต็มที่ออกอากาศ (Production) สำหรับแหล่งข้อมูลสำหรับแต่ละช่วงรายการย่อย มีรายละเอียดดังนี้คือ

- ช่วงดารภาพายอง แหล่งข้อมูลในการสัมภาษณ์จะเป็นดาราที่มาบันทึกเทปรายการเกมโชว์ อาทิเช่น รายการเกมโชว์ หรือ รายการเกมพิศวง เป็นต้น เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งในส่วนของผู้ดำเนินรายการหลักมีความสนิทสนมกับทีมงานรายการเกมโชว์ดังกล่าว ดังนั้นการเข้าไปบันทึกเสียงสัมภาษณ์ดาราก็ไม่มีปัญหาสำหรับช่วงรายการนี้

- ช่วงเปิดแฟ้มตำนานซ็อก ในช่วงนี้มีวิธีในการค้นคว้าหาข้อมูลในหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นได้จากผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้ามาแจ้งกับทางรายการ หรืออ้างอิงจากบทความ หนังสือต่างๆของผู้ที่มีความรู้และเชี่ยวชาญในเรื่องสิ่งลึกลับเหล่านี้ที่ได้เขียนไว้ เช่น อาจารย์เทพพนม เมืองแมน เป็นต้น

แต่สำหรับช่วงนี้เป็นอีกช่วงของรายการที่เมื่อได้คัดเลือกเรื่องที่จะนำออกอากาศแล้ว คุณโก้พริ้ว ณ ราชบุรี ผู้ดำเนินรายการช่วงนี้จะนำข้อมูลไปบันทึกเสียงในห้องอัด ดังนั้นช่วงนี้ในแต่ละตอนจะเป็นการนำเสนอด้วยเทปบันทึกเสียง

- ช่วงตอบจดหมาย เป็นช่วงที่รายการได้รับมาจากจดหมายผู้ฟังที่ไม่มีโอกาสที่จะได้มีการโต้ตอบกับทางรายการด้วยช่องทางโทรศัพท์ หรือ Pager แต่ที่ได้ส่งจดหมายมาแล้วเรื่องราวต่างๆ มาและพูดคุยกับทางรายการ ทั้งเรื่องราว "เรื่องลึกลับ" ที่ได้ประสบหรือได้รับการถ่ายทอดจากผู้อื่น รวมไปถึงการเขียนมาหยอกล้อ พูดคุยกับพิธีกรรายการในเรื่องต่างๆ ไป ดิชมรายการ แนะนำรายการ ในเรื่องต่างๆ

- ช่วง Shock ชวนชิม แหล่งข้อมูลอาจได้จากทีมงานรายการ, ผู้ฟังทางบ้านที่โทรศัพท์เข้ามาแนะนำ หรือเป็นบุคคลอื่นๆ แนะนำร้านมา เป็นต้น

- Shock Movie Guide แหล่งข้อมูลจะได้จากผู้อุปถัมภ์รายการ ซึ่งมีธุรกิจด้านโรงภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเรื่องย่อ โรงภาพยนตร์ที่ฉาย

2. ขั้นตอนการออกอากาศ (Production)

หลังจากที่รายการได้เตรียมเนื้อหาของแต่ละช่วงรายการเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไป คือ การนำเนื้อหาต่างๆ ออกอากาศตามวันและเวลาของรายการ ซึ่งรายการนี้เป็นรายการที่ออกอากาศสด โดยรูปแบบรายการหลัก คือ การเล่าประสบการณ์ลิ้มรสของผู้ฟังที่ได้รับการคัดเลือกจากทีมงานในการนำมาออกอากาศ ซึ่งจะเป็นหน้าที่ของคุณพล ทองพลับในการสัมภาษณ์ พูดคุยกับผู้ฟังที่เล่าเรื่อง ควบคุมการเล่าเรื่องให้อยู่ในช่วงเวลาที่กำหนด โดยในช่วงนี้จะเป็นการดำเนินรายการสด ไม่มีการอัดเทปแต่อย่างใดแต่ยังมีบางช่วงรายการที่นำเสนอแบบเทปบันทึกเสียง ในช่วงย่อยของรายการจะมีวิธีในการนำเสนอ 2 แบบคือ

2.1 ช่วงเปิดแฟ้มตำนาน Shock, ช่วงดาราวาทยอง จะเป็นช่วงรายการที่มีการดำเนินรายการโดยการอัดเทป ไม่ใช่การดำเนินรายการสดเช่นช่วงอื่น มีทั้งการสัมภาษณ์นอกสถานที่ หรือใช้ห้องอัดเสียง

2.2 ช่วง Shock Movie Guide, ช่วง Shock ชวนชิม, ช่วงตอบจดหมาย เป็นช่วงรายการที่ออกอากาศสด ไม่มีการบันทึกเทป นำเสนอเนื้อหาที่เตรียมมาโดยทีมงานท่านอื่น ร่วมกับคุณพล ทองพลับ

3. ขั้นตอนการประเมินผล (Evaluation) ส่วนของการประเมินผลนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงไว้ในส่วนหลังของบทวิเคราะห์นี้

2.3 รูปแบบรายการ

รูปแบบรายการของรายการนี้เป็นรายการวาไรตี้ทอล์ค หรือปกิณกะบันเทิง ที่มีการนำเสนอเรื่องราวหลักๆ คือ "ความลึกลับ" ในเรื่องราวต่างๆ โดยจะเน้นในลักษณะการเล่าเรื่องที่ น่าตื่นเต้น น่ากลัวและสยองขวัญ รวมทั้งเรื่องราวต่างๆ ที่แปลกๆ ที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ อาทิเช่น เรื่องราวของมนุษย์ต่างดาว, วิญญาณ, ความเชื่อถือต่างๆ เป็นต้น โดยใช้ชื่อรายการว่า "The Shock" มีการออกอากาศประจำอยู่ที่คลื่น Shock FM 94. ททบ.5 Radio ช่วงเวลาในการออกอากาศ ประมาณ 00.00-05.00 น. ทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ประกอบด้วยผู้จัดรายการหลักๆ 2 ท่าน ดังนี้คือ

1. คุณกพล ทองพลับ (พี่ป๋อง) หรือใช้ชื่อในรายการว่า ซาตานน้อย
2. คุณธรรณรงค์ ฉัตรตระกูลชัย หรือใช้ชื่อในรายการว่า มล มัมมี่

ส่วนผู้จัดรายการร่วม ซึ่งจะทำหน้าที่ต่างๆ ในรายการ มีรายชื่อดังนี้

1. คุณวิรัช อร่ามแสงจันทร์ หรือใช้ชื่อในรายการว่า กอล์ฟ ก่องก๋อย
2. คุณสุทธิณี สุภัทโรภาสพงศ์ หรือใช้ชื่อในรายการว่า ดิ๊ก ตองเหลือง
3. คุณวิวัฒน์ บุญญาพรพิทยา หรือใช้ชื่อในรายการว่า ไก่พริ้ว ณ ราชบุรี และจะมีหน้าที่พิเศษ คือ ทำหน้าที่เป็นผู้จัดรายการในกิจกรรมภาคสนาม

ช่วงต่างๆ ของรายการจะประกอบด้วยช่วงทั้งหมดหลักๆ ด้วยกัน คือ ช่วงการเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ที่น่ากลัว ตื่นเต้น สยองขวัญ เริ่มตั้งแต่เวลา 00.00 - 03.00 น. ช่วงนี้จะ เป็นหน้าที่หลักดำเนินรายการโดยคุณกพล ทองพลับ โดยในช่วงนี้จะประกอบด้วยโครงรายการย่อยๆ ทั้งหมด 10 ช่วงด้วยกัน ดังนี้คือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เวลาออกอากาศ	ช่วงรายการ	รูปแบบการนำเสนอ	ผู้จัดรายการ
00.00- 00.30 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	สัมภาษณ์	กพล ทองพลับ
00.30- 00.35 น.	ช่วงบันทึกเรื่องแปลกกับตึก ตองเหลือง	พูดคุยเชิงสารคดี	ตึก ตองเหลือง
00.35- 01.00 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	สัมภาษณ์	กพล ทองพลับ
01.00- 01.05 น.	Shock ขวนซิม	พูดคุยเชิงสารคดี	โก้พริ้ว ณ ราชบุรี
01.05- 01.30 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	สัมภาษณ์	กพล ทองพลับ
01.30- 01.35 น.	ช่วงเปิดแฟ้มตำนาน Shock ช่วงที่ 1	พูดคุยเชิงสารคดี	โก้พริ้ว ณ ราชบุรี
01.35- 02.00 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	สัมภาษณ์	กพล ทองพลับ
02.00- 02.05 น.	ช่วงเปิดแฟ้มตำนาน Shock ช่วงที่ 2 / Shock Movie Guide	พูดคุยเชิงสารคดี	โก้พริ้ว ณ ราชบุรี ตึก ตองเหลือง
02.05- 02.30 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	สัมภาษณ์	กพล ทองพลับ
02.30- 02.35 น.	ช่วงเปิดแฟ้มตำนาน Shock ช่วงที่ 3	พูดคุยเชิงสารคดี	โก้พริ้ว ณ ราชบุรี
02.35- 03.00 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	สัมภาษณ์	กพล ทองพลับ
03.00- 03.30 น.	ช่วงตอบจดหมายจากคนทางบ้าน	พูดคุย	กพล ทองพลับ, มล มัมมี

ตารางที่ 2 : ช่วงเวลาในการนำเสนอของรายการ The Shock ก่อนการปรับผังรายการในเดือนมกราคม พ.ศ. 2544

แต่จากข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ พบว่า ระหว่างในช่วงหลังเดือนมกราคม พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา ทางรายการ The Shock ได้มีการปรับเปลี่ยนหลายช่วงรายการด้วยกัน ดังนี้คือ

ลำดับที่	ช่วงรายการเดิม	ช่วงรายการใหม่ (เพิ่ม)	เนื้อหาและวิธีการนำเสนอ
1	ร้อยเรื่องช็อก กับ กอล์ฟ ก่องก้อย	ดาราพาสยอง	เนื้อหาและวิธีการนำเสนอเหมือนเดิมแต่สลับผู้จัดรายการภาคสนามเป็นผู้จัดรายการช่วยท่านอื่น เช่น มล มัมมี, ตึก ตองเหลือง เป็นต้น
2	-	Shock ขวนซิม	พูดคุยเชิงสารคดี นำเสนอร้านอาหารที่ผู้ฟังแนะนำมา หรือที่ทีมงานในรายการได้ยินชื่อเสียงมาก่อน เป็นการแนะนำรายการอาหารและสถานที่ในการเดินทางไป
3	-	Shock ย้อนรอย	รูปแบบสัมภาษณ์เป็นการนำเทปบันทึกเสียงการเล่าเรื่องลึกลับในอดีตสมัยที่คุณกพล ทองพลับ เคยทำงานอยู่ที่สถานีวิทยุช่องอื่น นำกลับมาฟังอีกรอบ

ตารางที่ 3 : ช่วงเวลาที่เพิ่มเติมในการนำเสนอของรายการ The Shock หลังปรับผังรายการในเดือนมกราคม พ.ศ. 2544

โดยช่วงเวลาในการนำเสนอของรายการยังคงใช้ช่วงการเล่าเรื่องของคุณกมล ทองปลัด เป็นช่วงเวลาหลักในแต่ละครึ่งชั่วโมงของการนำเสนอ แต่จะแทรกช่วงรายการย่อยลงใน ตอนต้นหรือท้ายช่วงของแต่ละครึ่งชั่วโมง ซึ่งในส่วนของรายการย่อยในรายการ The Shock นี้จะมี ระยะเวลาประมาณแค่ 5 นาทีเท่านั้น ดังนั้นช่วงรายการหลักๆ จะเน้นไปที่การโทรศัพท์ของผู้ฟัง ทางบ้านมาเล่าประสบการณ์ความลึกลับต่างๆ เหมือนเดิม ดังจะสรุปผังรายการของรายการนี้ใน การนำเสนอรายการได้ดังนี้คือ

เวลาออกอากาศ	ช่วงรายการ	เนื้อหาช่วงรายการ	รูปแบบการนำเสนอ
00.00- 00.30 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	ประสบการณ์ลึกลับต่างๆ ของผู้ฟังรายการ	สัมภาษณ์
00.30- 00.35 น.	Shock ขวนซิม	ร้านอาหารที่มีความอร่อย แนะนำสถานที่ อาหาร ราคา	พูดคุยเชิงสารคดี
00.35- 01.00 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	ประสบการณ์ลึกลับต่างๆ ของผู้ฟังรายการ	สัมภาษณ์
01.00- 01.05 น.	Shock ย้อนรอย/ ดาราพาสยอง	ประสบการณ์ลึกลับที่เคย ออกอากาศในสมัยรายการ เดิมของคุณกมล สลับกับ ประสบการณ์ลึกลับโดยดารา ที่มีชื่อเสียง	สัมภาษณ์
01.05- 01.30 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	ประสบการณ์ลึกลับต่างๆ ของผู้ฟังรายการ	สัมภาษณ์
01.30- 01.35 น.	ช่วงเปิดแฟ้มตำนาน Shock	ตำนาน ความเชื่อ ประเพณี ปฏิบัติที่มีเนื้อหาความลึกลับ	พูดคุยเชิงสารคดี
01.35- 02.00 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	ประสบการณ์ลึกลับต่างๆ ของผู้ฟังรายการ	สัมภาษณ์
02.00- 02.05 น.	Shock Movie Guide	แนะนำภาพยนตร์ใหม่ที่ กำลังฉายในโรงภาพยนตร์	พูดคุยเชิงสารคดี
02.05- 02 30 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	ประสบการณ์ลึกลับต่างๆ ของผู้ฟังรายการ	สัมภาษณ์
02.30- 02.35 น.	ช่วงบันทึกเรื่องแปลก	เรื่องของความแปลกต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก	พูดคุยเชิงสารคดี
02.35- 03.00 น.	ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับ	ประสบการณ์ลึกลับต่างๆ ของผู้ฟังรายการ	สัมภาษณ์

03.00- 03.30 น.	ช่วงตอบจดหมายจากคนทางบ้าน	จดหมายที่ผู้ฟังทางบ้านส่งเข้ามาแนะนำรายการในมุมมองต่างๆ รวมทั้งมีการชวนผู้ดำเนินรายการ	พูดคุย
-----------------	---------------------------	--	--------

ตารางที่ 4 : ช่วงเวลาในการนำเสนอของรายการ The Shock หลังการปรับผังรายการในเดือน มกราคม พ.ศ. 2544

“รายการ The Shock แกนหลักของรายการคือเรื่องที่น่าสนใจของขวัญ เปรียบเหมือนต้นไม้ ก็จะต้องมีการแตกกิ่งก้านสาขาออกไป เป็นรายการย่อยที่เป็นสิ่งที่เติมแต่งรายการให้มีสีสัน อาทิเช่น เรื่องของกิจกรรมต่างๆ การดูรูปผี การเดินสายไปยังบ้านร้างที่มีประวัติน่ากลัว ประกวดเพลงผี ซึ่งเป็นกิจกรรมเสริมร่วมกับผู้ฟังรายการ ส่วนในแต่ละช่วงอาจเป็นอาหารการกินหรือกีฬา มีทั้งส่วนที่สนองความต้องการของตัวเอง คือว่าเราเป็นคนชอบกิน เราก็ไปกินอาหารอร่อยๆ ก็มาฝากคนฟัง ไม่รู้ว่าจะอร่อยเหมือนอย่างที่เราไปกินหรือเปล่า บางช่วงรายการก็เป็นการสนองโฆษณา เช่น PAPPAYON.COM เกี่ยวกับหนัง มาลงโฆษณา เราก็เลยเปิดช่วง Shock Movie Guide ขึ้น” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

2.4 เนื้อหาของรายการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมไว้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2543 ถึงเดือน มกราคม พ.ศ. 2544 จำนวน 20 รายการ พบว่าในแต่ละช่วงรายการ มีเนื้อหาที่น่าสนใจในรายการดังต่อไปนี้คือ

2.1. ช่วง “เล่าเรื่องน่าตื่นเต้น น่ากลัว สยองขวัญ กับคุณกพล ทองพลับ”

เป็นช่วงหลักของรายการที่น่าสนใจ โดยที่ผู้ฟังรายการโทรศัพท์เข้ามาเล่าประสบการณ์เรื่องลึกลับ ช่วงนี้เป็นช่วงที่น่าสนใจอยู่ระหว่างเวลาประมาณ 00.00 – 03.00 น. ซึ่งช่วงนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้ฟังรายการทางบ้านได้มีโอกาสร่วมบรรยายภาคความน่ากลัว สยองขวัญ โดยวิธีการโทรศัพท์เข้ามาร่วมเล่าเรื่อง ทั้งที่เป็นประสบการณ์ที่ประสบด้วยตนเอง ประสบโดยบุคคลใกล้ชิดของผู้ฟังเป็นผู้ประสบเหตุการณ์แล้วนำมาเล่าให้ฟัง หรือไม่เป็นเรื่องที่ได้มีโอกาสฟังเรื่องที่น่าสนใจลึกลับนั้นต่อๆ กันมา โดยที่ทีมงานจะเป็นผู้คัดเลือกเรื่องอีกทีหนึ่ง

“ในช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ผู้ฟังทางบ้านจะต้องดำเนินการเล่าเรื่องให้ทีมงานของเรา ฟังก่อนแบบคร่าวๆ และหลังจากนั้นทีมงานจะต้องดำเนินการพิจารณาเรื่องราวเหล่านั้นว่าเมื่อเล่าให้ฟังแล้วมีความน่าสนใจ สยงขวัญ และเหมาะสมกับลักษณะของรายการขนาดไหน โดยหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกเรื่องจะพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ เช่น อายุ-น้ำเสียงของผู้เล่า, ความน่าสนใจ และความน่าเชื่อถือของเรื่องเป็นสำคัญ ขั้นตอนหลังจากที่ทีมงานเราได้ดำเนินการพิจารณาเรื่องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็จะจดบันทึกชื่อผู้ฟัง, เบอร์โทรศัพท์ เพื่อที่จะดำเนินการติดต่อกลับไปอีกครั้ง สำหรับการยืนยันและแจ้งเวลาโดยประมาณในการที่จะออกอากาศการเล่าเรื่องนั้นๆ ให้แก่ผู้ฟังและเตรียมตัวรอช่วงเวลาที่จะต้องเล่าเรื่องนั้นต่อไป” (กพล ทองพลับ : วันที่ 15 กันยายน 2543)

รูปที่ 2 : สัญลักษณ์ช่วงเล่าเรื่องลิ้นของรายการจาก WWW.ShockFM.com

สำหรับช่วงรายการนี้ คุณกพล ทองพลับ ผู้จัดรายการหลัก จะทำหน้าที่เป็นผู้ฟังการเล่าเรื่องและสัมภาษณ์เรื่องราวจากผู้ฟังทางบ้านที่ได้นัดแนะเวลาในการที่ทีมงานจะโทรศัพท์กลับไปหาในการที่จะเล่าเรื่องที่ได้คุยกันไว้ในตอนแรก ซึ่งในขณะที่มีการเล่า คุณกพลจะทำหน้าที่ในการซักถามรายละเอียด บรรยากาศ รวมทั้งอารมณ์ของผู้เล่าที่มีต่อเรื่องที่น่าเสนอที่ได้ถ่ายทอด ขณะนั้น อาจมีการสรุปสาระสำคัญหรือเหตุการณ์สำคัญอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะจบการเล่า เพื่อให้ได้ให้ผู้ฟังทางบ้านในสายอื่น ได้เล่าเรื่องราวประสบการณ์ต่อไป

ช่วงนี้จะดำเนินการเล่าไปประมาณช่วงละ 20-30 นาที ขึ้นอยู่กับความยาวของเรื่องที่น่าเสนอแต่ละเรื่อง โดยจะได้เรื่องที่น่าเสนอต่อ 1 ช่วงประมาณ 2-3 เรื่อง และอาจมีการสลับหรือลดอารมณ์ของความน่ากลัวลงบ้าง โดยการรายงานข้อความที่ส่งผ่านมาทาง Pager ของรายการ หรือไม่ถ้ากรณีที่มีการออกภาคสนามของผู้จัดรายการร่วมท่านอื่น เช่น การเดินสายแอบคูผี, การเดินสายนำภาพลิ้นไปจัดแสดงตามสถานที่ต่างๆ, การเดินสายเล่าเรื่องลิ้นนอกสถานที่ เป็นต้น ซึ่งอาจมีการรายงานเข้ามาสลับกับเรื่องที่น่าเสนอบ้าง ดังนั้นในช่วงรายการหลักนี้ จะมีการเล่าเรื่องลิ้นทั้งหมด 6 ช่วงเวลาด้วยกัน คือประมาณเวลาตั้งแต่ 00.00 – 03.00 น.แต่จำนวนเรื่องที่น่าเสนอในแต่ละวันที่ออกอากาศอาจมากบ้างหรือน้อยบ้างแล้วแต่กรณี

สำหรับการช่องทางสื่อสารของรายการที่พบทั้งหมดจะมีทั้งโทรศัพท์พื้นฐาน โทรศัพท์มือถือ และ Pager เป็นการสื่อสารแบบสองทาง (Two Ways Communication) ทำให้ทางรายการสามารถรับรู้ความต้องการ อารมณ์ร่วม หรือความผิดปกติของทางรายการที่ได้ดำเนินรายการออกไปในเวลานั้น เป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้ฟังทางบ้านได้มีส่วนร่วมในการจัดรายการ โดยช่องทางที่ดีที่สุดของรายการคือ Pager ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสำหรับโทรศัพท์มือถือและโทรศัพท์พื้นฐาน ส่วนใหญ่รายการจะมีไว้สำหรับการเล่าเรื่องลึกลับที่จะต้องโทรศัพท์เข้ามาแจ้งรายการเพื่อทั้งเรื่องที่น่าเสนอไว้ให้แก่ทีมงานในการที่จะพิจารณาคัดเลือกเรื่อง ส่วน Pager จะเห็นได้ชัดเจนว่า ผู้ฟังโดยส่วนใหญ่มักฝากข้อความเสมอ ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของการแสดงอารมณ์กลัวต่อเรื่องที่น่าเสนอ หรือเป็นการฝากข้อความสนุกๆ แช่วผู้จัดรายการบ้าง แช่วผู้ฟังทางบ้านระหว่างกันบ้าง ซึ่งทำให้ทางรายการได้ทราบถึง Feed Back ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับรายการโดยตลอด

2.2 ช่วง "ดาราทาสยอง" หรือ ร้อยเรื่อง Shock กอล์ฟ ก่องก้อย

ทั้งสองช่วงรายการนี้มีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงชื่อช่วงบ้างเล็กน้อย เนื่องจากการปรับเปลี่ยนชื่อช่วงให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่น่าเสนอให้มากยิ่งขึ้น ช่วงนี้จะนำเสนอในรูปแบบของการสัมภาษณ์ เวลาในการนำเสนอประมาณ 4-5 นาที โดยจะเน้นการสัมภาษณ์เรื่องที่น่าเสนอลึกลับที่มีความน่ากลัว สยองขวัญ เรื่องแปลกๆ จากดาราทาสยองบุคคลที่เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียง ซึ่งบุคคลเหล่านั้นอาจเป็นผู้ที่ได้รับประสบการณ์โดยตรง หรือเป็นผู้ถ่ายทอดจากประสบการณ์ของบุคคลอื่นโดยการได้รับฟังเรื่องราวมา โดยในช่วงนี้จะมีผู้ดำเนินรายการภาคสนามจะเป็นผู้จัดรายการช่วยของคุณกพล ทองพลับ เช่น คุณกอล์ฟ ก่องก้อย, คุณตึกทองเหลือง เป็นต้น ผู้ดำเนินรายการภาคสนามนี้จะเป็นผู้ที่ออกไปสัมภาษณ์และบันทึกเสียงดาราทาสยองบุคคลที่มีชื่อเสียงที่มีประสบการณ์มาเล่าถ่ายทอดให้ฟัง โดยแหล่งข้อมูลในการสัมภาษณ์ดาราทาสยองแต่ละท่านนั้น จะเป็นการสัมภาษณ์จากดาราทาสยองที่มาอัดเทปรายการเกมโชว์เป็นส่วนใหญ่ ส่วนรายการที่มักไปสัมภาษณ์เพื่อนำออกอากาศ อาทิเช่น รายการเกมโชว์ หรือ รายการเกมพิศวง เป็นต้น ซึ่งทางทีมงานรายการ The Shock มีความสนิทสนมกับทางทีมงานที่ดำเนินการด้านการผลิตรายการโทรทัศน์ดังกล่าวเป็นการส่วนตัว ซึ่งจะทำให้รู้ว่าจะบันทึกรายการช่วงใด และเวลาไหน โดยจะติดต่อกับทีมงานรายการดังกล่าวว่าจะส่งผู้จัดรายการภาคสนามไปสัมภาษณ์ ทั้งนี้แต่ละรายการก็จะมีดาราสลับผลัดเปลี่ยนกันมาออกรายการอยู่แล้ว

วัตถุประสงค์หลักของช่วงรายการนี้ เพื่อเป็นการดึงดูดผู้ฟังรายการให้สนใจเรื่องที่น่าเสนอลึกลับที่ออกอากาศ สร้างความน่าสนใจให้แก่รายการ เพราะส่วนหนึ่งความเป็นดาราทาสยอง

ช่วยสร้างการติดตามฟังเรื่องที่น่าเสนอได้ดีกว่าการเล่าโดยผู้ฟังรายการทางบ้าน ประกอบกับยังเป็น การสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่เรื่องที่น่าเสนอมายิ่งขึ้น เพราะส่วนใหญ่ผู้ฟังทางบ้านมักชื่นชม ดารา มีทัศนคติดีต่อดารา แต่ถึงกระนั้นก็ตามในการเล่าบ้างครั้ง ดาราบางคนก็เล่าเรื่องได้น่ากลัว บ้าง ไม่น่ากลัวบ้าง บางคนก็เล่าเรื่องสั้น บางคนก็เล่าเรื่องยาว แต่โดยส่วนใหญ่แล้วรายการ The Shock มักจะนำมาออกอากาศเกือบทุกคน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากจุดดึงดูดด้วยความเป็นดาราและ เป็นบุคคลที่รู้จักดีของผู้ฟังอยู่แล้ว ยกเว้นแต่เรื่องที่น่าสนใจจริงๆ (ซึ่งมีน้อย) และส่วน ใหญ่การบันทึกเทปสัมภาษณ์ ก็จะได้ประเด็นหรือเรื่องที่น่าเสนอที่น่าสนใจแทบทุกครั้ง หรือ ประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ของการสัมภาษณ์ดาราในแต่ละสัปดาห์เพื่อนำเสียงออกอากาศที่ได้ไป สัมภาษณ์

สำหรับช่วงรายการนี้จะมีรูปแบบและวิธีการนำเสนอคล้ายๆ กับช่วงการเล่าเรื่อง สยของขวัญของคุณพล ทองพลับ มีการสัมภาษณ์และเล่าเรื่องโดยบุคคลเช่นเดียวกัน แต่จะต่าง กันตรงที่ว่าช่วงรายการนี้ไม่ใช่รายการสด เป็นการอัดเทปสัมภาษณ์นอกสถานที่ (Vow Prop) ซึ่ง อาจมีปัญหาบ้างเล็กน้อยในการที่จะต้องลดเสียงรบกวนที่อยู่แวดล้อมขณะเวลาเล่าเรื่องและ สัมภาษณ์

ในการเข้าสู่ช่วงนี้ จะมี Jingle เข้าสู่ช่วงโดยเฉพาะ เป็นการประกาศให้ผู้ฟังราย การทราบว่าจะขณะนี้กำลังอยู่ในช่วงรายการใด จะเป็นเสียงประกาศเข้าสู่ช่วงรายการ โดยการ ใช้เทคนิค Echo ผสมกับเสียงประกอบ ทำให้ฟังแล้วน่ากลัว ช่วงนี้เป็นช่วงที่มีการนำเสนอเหมือนกับ ช่วงเล่าเรื่องลึกลับกับคุณพล ทองพลับ แต่ในส่วนที่แตกต่างกันคือ การเล่าเรื่องจะไม่สด เป็นการ อัดเทปสัมภาษณ์ แต่ที่น่าสนใจของช่วงนี้คือ คนที่เล่าเรื่องเป็นดาราหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้ จักกันดี ทำให้เรื่องที่น่าเสนอมีความน่าสนใจมากขึ้น แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทักษะของดาราแต่ละท่าน ในการเล่าเรื่อง อาจแตกต่างกันไป แต่ในส่วนของที่ทีมงานที่ไปสัมภาษณ์จะไม่ได้มีการเสริมหรือทำ หน้าทีโดนออกเหนือจากการรับฟังเรื่องที่น่าเสนอจากดารา จะเป็น Story Telling มากกว่า เป็นช่วง ลึกลับๆ ค่อนข้างการเล่าเรื่องลึกลับมากกว่า

3.3 ช่วงบันทึกเรื่องแปลกกับดึก ตองเหลือง

ช่วงนี้เป็นการนำเสนอในรูปแบบพูดคุยเชิงสารคดี เนื้อหาที่น่าเสนอเป็นเรื่องที่น่า สนใจหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแปลกๆ ที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นในโลก สิ่งลึกลับที่อาจไม่สามารถพิสูจน์ด้วย หลักการทางวิทยาศาสตร์ได้ หรือเรื่องไม่สามารถพบเจอได้ทั่วไปได้บ่อย อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

เทคโนโลยีสมัยใหม่ๆ โดยในช่วงนี้ผู้จัดรายการคือ คุณตึก ตองเหลือง จะดำเนินการค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อนำเสนอ มักจะได้จากแหล่งข้อมูลในหนังสือพิมพ์ต่างๆ เช่น ข่าวสด, ไทยรัฐ, นิตยสารต่างๆ (เช่น หนังสือแปลก) หรือไม่ก็เป็นข้อมูลที่นำเสนอมาจาก Internet เช่น ข้อมูล IT, เทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความน่าสนใจและเป็นเรื่องที่สุดคล้องกับรูปแบบของรายการ ช่วงนี้ อาทิเช่น บันทึกเรื่องคนที่มีรอยสักเยอะที่สุดในโลก อ้วนที่สุดในโลก หรือเล็บยาวที่สุดในโลก โดยทางทีมงานได้มีการเก็บรวบรวมเนื้อหาต่างๆ แล้วนำมาออกอากาศเสนอให้กับผู้ฟัง ถึงแม้ว่าในบางเรื่องที่น่าสนใจ อาจจะเคยผ่านหูผ่านตาผู้ฟังไปบ้าง แต่ทางรายการก็จะถือว่าเรื่องที่น่าสนใจนั้น เป็นหน่วยที่ใช้เก็บข้อมูลเหล่านี้ให้ผู้ฟังได้รับทราบอีกครั้ง แต่ในการพิจารณาเนื้อหาที่จะนำเสนอ นั้น คุณตึก ตองเหลืองจะเป็นผู้พิจารณาเอง โดยอาศัยหลักเกณฑ์เนื้อหาหลักตามที่คุณกพล ทองพลับ ที่ได้ให้นโยบายไว้ แต่อาจมีการเพิ่มเติมหรือลดทอนเนื้อหาในการบ้างเพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะการออกอากาศ

สำหรับลักษณะของการดำเนินรายการในขณะที่ออกอากาศจะพยายามไม่ให้เหมือนการอ่านข่าว ถึงแม้ว่าในช่วงแรกๆ ของการนำเสนอของคุณตึก ตองเหลืองจะดูแข็งๆ ไปบ้าง พูดอาจจะตะกุกตะกัก แต่ด้วยความที่การนำเสนอจะมีการสนทนาโต้ตอบกับคุณกพล ทองพลับ จึงทำให้ในช่วงนี้จึงดูแล้วมีความรู้สึกที่ผ่อนคลายลงมา ดูเป็นกันเอง ประกอบกับเนื้อหาที่น่าสนใจ ไม่ได้น่ากลัวเท่าใด จะเน้นเรื่องของความแปลกมากกว่า

ช่วงนี้เช่นเดียวกับช่วงอื่นที่จะมีการเปิด Jingle ก่อนการเข้าช่วงทุกครั้ง แต่ทำนองจะไม่ค่อยเน้นความน่ากลัว เป็นความแปลกมากกว่า โดยในช่วงนี้จะดำเนินรายการโดยคุณตึก ตองเหลือง เป็นรูปแบบพูดโดยตรงกับผู้ฟังรายการ ในช่วงนี้จะเน้นความสนุกสนานของผู้ดำเนินรายการเอง ผสมกับในส่วนของคุณกพล มักจะเข้ามาพูดคุย แชว หยอกล้อกันไปมาด้วย ทั้งนี้เป็นเทคนิคของรายการในการลดอารมณ์ของผู้ฟังจากเรื่องที่น่าสนใจที่ได้ฟังไปเมื่อสักครู่นี้

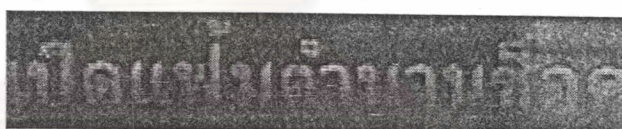
สำหรับเนื้อหาที่น่าสนใจนั้นจะเป็นเรื่องของความแปลกในเรื่องต่างๆ อาทิเช่น บันทึกเรื่องคนที่มีรอยสักเยอะที่สุดในโลก อ้วนที่สุดในโลก หรือเล็บยาวที่สุดในโลก เป็นต้น โดยในการนำเสนอจะไม่ได้ใส่เสียงประกอบใดๆ เลย จะมีแต่เสียงของคุณตึก อย่างเดียว เช่น

เด็กโชคร้ายและโชคดี, โควาซากิ มอเตอร์ไซค์รูปวัว (10 ธ.ค. 2543), สัตว์เลี้ยงบอคนิสัย (27-28 ม.ค. 2544), นกแก้วโชคร้ายโดนใบสั่ง (3 ม.ค. 2544), สัตว์ร้ายในร่างเด็ก (6 ม.

ค. 2544), ของสะสมบอกนิตย (7 ม.ค. 2544), ไอครีมบอกนิตย (20 ม.ค. 2544), Pub น้ำแข็ง, สาวชอบกินเนื้อศพ (25 พ.ย. 2543), คนเล็บยาวที่สุดในโลก

3.4. ช่วงเปิดแฟ้มตำนานซ็อก โดยคุณโก้พริ้ว ณ ราชบุรี

ช่วงนี้เป็นช่วงที่นำเสนอในรูปแบบของพูดคุยเชิงสารคดี ที่มีเนื้อหาลักษณะที่เกี่ยวกับความเชื่อ ประเพณีปฏิบัติ บรรยายภาพหรือเรื่องราวตามสถานที่ที่มีความน่ากลัว รวมทั้งเรื่องราวของอิทธิปาฏิหาริย์เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ไม่อาจพิสูจน์ได้โดยหลักการทางวิทยาศาสตร์ ดำเนินรายการในช่วงนี้โดยคุณโก้พริ้ว ณ ราชบุรี การนำเสนอเนื้อหาในช่วงนี้จะเป็นลักษณะเป็น Scope หรือเป็นตอนๆ อาทิเช่น ความเชื่อในเรื่องน้ำมันพราย, ความเชื่อในเรื่องโซคลาง เป็นต้น ในส่วนของช่วงนี้วิธีในการค้นคว้าหาข้อมูลมีได้หลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นได้จากผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้ามาแจ้งกับทางรายการ หรืออ้างอิงจากบทความ หนังสือต่างๆของผู้ที่มีความรู้และเชี่ยวชาญในเรื่องสิ่งลึกลับเหล่านี้ที่ได้เขียนไว้ เช่น อาจารย์เทพพนม เมืองแมน เป็นต้น และในส่วนของรายการนี้อาจมีการนำเสนอเรื่องของมนุษย์ต่างดาวด้วย ซึ่งเนื้อหาในช่วงนี้จะไม่ได้ระบุเนื้อหาที่นำเสนอไว้พิเศษโดยเฉพาะ แต่จะนำเสนอเฉพาะกรณีเรื่องราวที่เป็นที่น่าสนใจเท่านั้น หากทีมงานได้รับข้อมูลใหม่ๆ จะดำเนินการค้นคว้าและนำเสนอในโอกาสต่อไป

รูปที่ 3 : สัญลักษณ์ช่วงเปิดแฟ้มตำนานซ็อกของรายการ The Shock จาก WWW.ShockFM.com

สำหรับวิธีการนำเสนอจะเป็นในลักษณะเสมือนการพูดคุยกับผู้ฟังทางบ้าง พร้อมกับการรายงานเนื้อหาที่ได้ไปค้นคว้ามา แต่ในช่วงนี้จะมีแตกต่างจากช่วงรายการย่อยอื่นๆ ทั้งนี้ช่วงนี้จะอยู่ในระหว่างต้นชั่วโมงของรายการกล่าวคือจะมีในช่วง 01.00 น. , 02.00 น. และช่วงเวลา 03.00 น. หรือมีทั้งหมด 3 ช่วงด้วยกัน โดยในแต่ละช่วงจะมีเวลาเท่ากับช่วงรายการย่อยอื่นๆ คือประมาณ 5 นาที ซึ่งจะแบ่งเนื้อหาที่นำเสนอในเรื่องเดียวกันเป็น 3 ส่วน และในขณะที่รายงานเป็นการบันทึกเทป ไม่ใช่รายการสดเช่นเดียวกับช่วงเล่าเรื่องลึกลับของคุณกพล ทองพลับ อาจมีบางวันที่การนำเสนอของช่วงรายการนี้อาจไม่จบภายในวันเดียว ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจมีกิจกรรมพิเศษของ

ทางรายการที่มาก่อน เช่น กิจกรรมคู่มือ, กิจกรรมชมภาพลึกลับ เป็นต้น ซึ่งทำให้อาจเกินเวลาที่นำเสนอช่วงรายการนี้ไป จึงจำเป็นต้องนำเสนอในช่วงเวลาของวันอื่นแทน

จาก Jingle เปิดช่วงมาจะมีความน่ากลัว เป็นเสียงของประตูเปิดช้า พร้อมด้วยเสียงแมวร้องกังวาน และมีเสียง "เปิดแฟ้มตำนานซ็อก" (ใช้เสียง Echo) ส่วนผู้ดำเนินรายการช่วงนี้จะเป็นคุณไก่พริ้ว ณ ราชบุรี ซึ่งในการพูดในช่วงนี้ จะพยายามเน้นน้ำเสียงให้มีความกังวานและซ้ำๆ เยิ่นๆ ไม่ได้พูดในแบบปกติที่เคยพูด เป็นการสร้างอารมณ์ให้แก่ผู้ฟังต่อเนื่องจากช่วงเล่าเรื่องเป็นการเล่าเรื่องให้ผู้ฟังรายการฟัง แต่ไม่มีการใส่เสียงประกอบแต่อย่างใด จะไปสร้างความรู้สึกให้ผู้ฟังอีกทีในตอนปิดท้ายช่วงด้วย Jingle ปิดประตูเช่นเดิมและมีเสียง "เปิดแฟ้มตำนานซ็อก" (ใช้เสียง Echo) เช่นเดิม

และอีกวิธีการนำเสนอให้ช่วงนี้น่าสนใจและติดตามคือ การแบ่งเนื้อหาของเรื่องออกเป็น 3 ส่วน และแบ่งเวลาในการนำเสนอ เพราะในช่วงเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2543 การนำเสนอของช่วงนี้จะมี 3 ส่วนด้วยกัน จะนำเสนอในทุกๆ ต้นชั่วโมงของรายการ โดยเนื้อหาที่นำเสนอนั้นจะเป็นเรื่องราวลึกลับในรูปแบบต่างๆ อาจเป็นเรื่องของความเชื่อ อาถรรพ์ อิทธิพลของธรรมชาติ เป็นต้น โดยในการนำเสนอเนื้อหาในช่วงนี้ มีรายละเอียดดังนี้คือ

โหลสมบัติทองคำ (3 ม.ค. 2544), เกาะผีหรือเกาะขามน้อย (10 ธ.ค. 2543), อาถรรพ์ปืนใหญ่ (2 ธ.ค. 2543), ศาลเจ้าพ่อองค์รักษ์ (25 พ.ย. 2543), การเผาศพ (28 ม.ค. 2544), พิธีทำศพ (20 และ 27 ม.ค. 2544), หยก, ศาลเจ้าพ่อกวนอู (2ตอน), สำนักปฏิบัติธรรม "เทพนิมิตร์" (25 พ.ย. 2543), เงาะป่า

3.5. ช่วงตอบจดหมาย

ช่วงนี้จะมีรูปแบบรายการสนทนา เป็นช่วงที่นำเสนอเรื่องราวต่างๆ ของผู้ฟังรายการจากที่บ้านที่ไม่มีโอกาสที่จะได้มีการโต้ตอบกับทางรายการด้วยช่องทางโทรศัพท์ หรือ Pager ก็ตาม แต่ที่จัดส่งจดหมายมาเล่าเรื่องราวต่างๆ มาและพูดคุยกับทางรายการ ทั้งเรื่องราว "เรื่องลึกลับ" ที่ได้ประสบหรือได้รับการถ่ายทอดจากผู้อื่น รวมไปถึงการเขียนมาหยอกล้อ พูดคุยกับพิธีกรรายการในเรื่องต่างๆ ไป ดิชมรายการ แนะนำรายการในเรื่องต่างๆ ในช่วงนี้จะเป็นช่วงสุดท้ายของรายการ เป็นจุดที่รายการได้เริ่มผ่อนคลายเรื่องราวต่างๆ ทั้งความน่ากลัว ความตื่นเต้น สยองขวัญทั้งหมดลง โดยทั่วไปในการพิจารณาจดหมายที่จะนำมาตอบในการออกอากาศนั้น ทาง

ที่ทีมงานจะไม่ได้คัดเลือกโดยเฉพาะว่าจะต้องเป็นจดหมายฉบับไหน จะใช้วิธีในการสรุปจดหมายในการตอบเท่านั้น แต่ในกรณีที่บางคำถามของจดหมายมีความไม่เหมาะสมสำหรับการออกอากาศ คุณกพล ทองพลับ และคุณมด มัมมี่ จะดำเนินการข้ามคำถามนั้น และในบางครั้งอาจมีการเล่นเกมเพื่อรับรางวัล โดยจะมีของรางวัลตอบแทนเป็นบัตรหนึ่งจาก Sponsor หรือรางวัลอื่นๆ เป็นต้น

“มีคนจดหมายมาถึง The Shock เยอะมาก จดหมายที่ส่งมาแล้วเรื่องสยองขวัญ หรือเขียนมาสนุกๆ เราเสียดายจดหมายเหล่านี้ ถ้าลองเขาได้หยิบปากกา หยิบกระดาษมาทำอะไรสักอย่าง ไปถึงใครบางคน แสดงว่าเขารู้สึกอะไรมากกว่าคิดถึงคนธรรมดา จึงไม่ทิ้งจดหมาย เก็บมาพูดตอนใหม่ ถึงจะเหมาะ เราก็คิดว่าน่าจะเป็นตอนท้ายรายการ เพื่อให้เรื่องสยองขวัญที่เล่าทั้งน่ากลัวและไม่น่ากลัว เรามาทั้งกันด้วยความสนุกหรือเสียงหัวเราะ อย่างน้อยก่อนนะ จะได้มีความสุข นอนหลับฝันดี” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

ในช่วงของรายการนี้จะเป็นการพูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการมากกว่า เป็นการนำจดหมายมาอ่านให้ผู้ฟังที่บ้านท่านอื่นได้ทราบ และมีการหยอกล้อระหว่างผู้ดำเนินรายการหลักกับผู้ดำเนินรายการย่อยท่านอื่น ซึ่งส่วนใหญ่จะสนุกสนานเป็นส่วนใหญ่

ช่วงนี้เป็นช่วงสุดท้ายของรายการ ไม่ได้เน้นเรื่องความน่ากลัวเหมือนเช่นในช่วงก่อนๆ เป็นการลดอารมณ์ผู้ฟังจากช่วงรายการทั้งหมด เพราะลักษณะของการนำเสนอจะไม่มีแบบแผนที่ตายตัว เป็นการนำจดหมายของผู้ฟังที่บ้านที่ไม่มีโอกาสโทรศัพท์เข้ามาเล่าประสบการณ์หรือพูดคุยกับผู้ดำเนินรายการ จึงเขียนจดหมายเข้ามา การสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการมักจะเป็นความตลก ปนสนุกสนานมากกว่า อาจมีการอ่านจดหมายที่เป็นประสบการณ์เรื่องที่น่าเสนอเล็กน้อยด้วย แต่ไม่ได้ใส่เสียงประกอบลงไปแต่อย่างใด และไม่มีการใช้น้ำเสียงในการอ่านจดหมายให้ฟังแล้วน่ากลัว

3.6. ช่วง Shock ชวนชิม

ช่วงนี้เป็นช่วงที่มีการปรับเปลี่ยนรายการในตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป จะมีรูปแบบรายการพูดคุยเชิงสารคดี เป็นช่วงที่นำเสนอร้านอาหารทั้งร้านธรรมดาที่อยู่ตามข้างถนน หรือเป็นร้านอาหารที่มีชื่อเสียง จะเป็นการแนะนำอาหารที่ขึ้นชื่อของแต่ละร้าน บอกราคาขาย และบอกตำแหน่งที่ตั้งของร้าน ส่วนแหล่งข้อมูลอาจได้จากทีมงานรายการบ้าง ผู้ฟังที่บ้านที่โทรศัพท์เข้ามาแนะนำบ้าง หรือเป็นบุคคลอื่นๆ แนะนำร้านมาบ้าง แหล่งข้อมูลที่ได้รับจึง

หลากหลาย ช่วงนี้เป็นช่วงรายการเดียวที่มีเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับแนว Concept ที่ทางรายการได้กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเวลาในการดำเนินรายการเป็นช่วงกลางคืนที่อาจมีผู้ฟังทางบ้านหลายคนเกิดอาการหิว หรืออาจเป็นเพราะทางทีมงานที่จัดรายการโดยเฉพาะคุณภพล ทองพลับจะเป็นผู้ที่ชอบรับประทานอาหารตามร้านอาหารต่างๆ ด้วย ดังนั้นทางรายการจึงได้จัดช่วงรายการนี้ขึ้นมา

เป็นช่วงที่มีเนื้อหาที่ไม่ได้สอดคล้องกับแนวคิดของรายการ เป็นการนำเสนอร้านอาหารที่มีผู้แนะนำว่ามีรสชาติอร่อย อาจเป็นที่งานมีข้อมูลอยู่แล้วหรือผู้ฟังทางบ้านแนะนำเข้ามาในรายการ โดยในช่วงนี้จะเป็นช่วงที่เปิดมาต้นรายการ ยังไม่มีการเล่าเรื่องลิ้มรสแต่อย่างใด ดังนั้นอาจมีส่วนทำให้อารมณ์ในรายการได้ปูไว้ในตอนต้นจากตอนแรกที่เปิดเพลงประกอบละครพีและเปิดเสียงประกอบลดลง ในขณะที่การแนะนำจะใช้เสียงเพลงประกอบในการทำงานของที่สนุกสนาน โดยเป็นการเล่าโดยตรงกับผู้ฟังรายการ ท่วงทำนองในการพูดของพิธีกร คือ คุณโก้พริ้ว ณ ราชบุรี จะดูสบายๆ ไม่เคร่งขรึม และไม่ได้เป็นการจัดสรร เป็นการอัดเทปมาเปิดในรายการ

ดอนหอยหลอด, ร้านข้าวหมูแดง แถวเสาชิงช้า (28 ม.ค. 2544), ร้านขายก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นปลา ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ (20 ม.ค. 2544), ร้านอาหาร ส้มตำ จิ้มจุ่มแถวผั่งเมือง ย่าน RCA แถว 4 แยกยกระดับ, ร้าน The Shock อาหารแนะนำ มัมมีแห่งอียิปต์, ร้านก๋วยเตี๋ยวชอยลาดพร้าว 1, คลองดำเนินสะดวก (27 ม.ค. 2544)

3.7. ช่วง Shock Movie Guide

ช่วงนี้จะมีรูปแบบรายการพูดคุยเชิงสารคดี เป็นช่วงที่แนะนำเสนอภาพยนตร์ที่กำลังเข้าโรงภาพยนตร์ในลำดับถัดไปที่จะถึง หรือกำลังเข้าฉายอยู่ โดยมีผู้จัดรายการช่วงนี้คือคุณตึก ตองเหลือง ซึ่งช่วงรายการนี้ก็เป็นอีกช่วงหนึ่งที่เนื้อหาไม่ได้สอดคล้องกับแนวคิดหลักของรายการ ในการนำเสนอเรื่องที่น่าสนใจลิ้มรสแก่ผู้ฟัง แต่จะเป็นความบันเทิงมากกว่า และประกอบกับผู้สนับสนุนรายการรายหนึ่งเป็นธุรกิจด้านโรงภาพยนตร์ ดังนั้นช่วงรายการนี้จึงน่าจะเป็นการสนับสนุนธุรกิจของผู้สนับสนุนรายการมากกว่า

สำหรับเทคนิคในการนำเสนอรายการช่วงนี้ จะเป็นการสนทนาระหว่างคุณภพล ทองพลับ และคุณตึก ตองเหลือง เป็นการเล่าเรื่องย่อแบบเกริ่นเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ได้เล่าแบบตลอดทั้งเรื่อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ที่กำลังเข้าฉายและเป็นการเร้าอารมณ์อารมณ์

ภาพยนตร์ของผู้ฟังให้เกิดขึ้น ซึ่งนอกเหนือจากการนำเสนอเรื่องย่อแล้ว โดยส่วนใหญ่มักเป็นการหยอกล้อกันระหว่างผู้จัดรายการทั้งสอง เป็นการผ่อนคลายอารมณ์ให้แก่ผู้ฟังรายการหลังจากที่ได้ฟังเรื่องที่น่าเสนอกลับไปก่อนหน้าช่วงรายการนี้

ในช่วงนี้จะมี Jingle ของช่วงเช่นกัน เป็นลักษณะของการใช้เสียง Echo ในการประกาศ ช่วงนี้ไม่ได้เน้นเรื่องล้ออีกเช่นกัน เป็นการนำเสนอเพื่อเป็นการสนับสนุนผู้อุปถัมภ์รายการ ซึ่งเป็นธุรกิจโรงภาพยนตร์แห่งหนึ่ง ดังนั้นช่วงนี้จะได้เน้นอารมณ์ของผู้ฟังรายการแต่อย่างใด แต่จะเป็นการโฆษณาภาพยนตร์ที่กำลังจะเข้าโรงมากกว่า โดยในการนำเสนอของผู้ดำเนินรายการจะออกแนวสนุกสนานเช่นเดียวกัน และมีการหยอกล้อระหว่างคุณกพล อีกด้วย มีรายชื่อเรื่องดังนี้ คือ Little Nicky ชาตานลูกครึ่งเทวดา (10 ธ.ค. 2543), The Blare Witch Project (28 ม.ค. 2544), Jack Carter, China Strike Force, ระเบิดเปิด, Charles's Angel (2 ธ.ค. 2543), Sky Line Cruiser, Cash Away (27 ม.ค. 2544), Unbreakable, Urban Legend โดยในเรื่องที่นำมาเสนอไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด เพียงแต่เป็นการนำเสนอเรื่องหรือภาพยนตร์ที่กำลังจะฉายในโรงมากกว่า

จากทุกช่วงรายการที่นำเสนอไป จะเป็นการนำเสนอตามความเหมาะสม อย่างเช่น ช่วงเปิดแฟ้มตำนานซ็อก, ช่วงดาราทาสยอง หรือช่วงบันเทิงเรื่องแปลกกับตลก ตองเหลือ ทางรายการจะแทรกเรื่องที่น่าเสนอเหล่านี้ระหว่างกลางชั่วโมงและต้นชั่วโมง คือพยายามเสนอเรื่องอื่นๆ ที่นอกเหนือจากเรื่องสยองขวัญจากคนเล่าที่บ้าน รายการจะใส่เรื่องแปลกที่เราพบได้ตามนิตยสารทั่วไป หรือเรื่องของตำนานที่คนโบราณเชื่อถือกัน แล้วนำมาเสนอในช่วงของความเชื่อและอาจเพิ่มสีสันโดยการใช้ดารามาเป็นแม่เหล็กดึงดูดความสนใจของผู้ฟังรายการได้ ทำให้รายการน่าฟังมากยิ่งขึ้น

จากแต่ละช่วงของรายการที่กล่าวในข้างต้น สรุปแล้วจะพบว่า เนื้อหาที่รายการนำเสนอจำแนกได้ 3 ประเภท ดังนี้คือ

1. เนื้อหาที่สอดคล้องกับรายการโดยตรง เนื้อหาที่เกี่ยวกับความลึกลับที่ไม่สามารถอธิบายได้โดยหลักการทางวิทยาศาสตร์ อันได้แก่ช่วงรายการเล่าเรื่องลึกลับกับกพล ทองพลับ, ช่วงดาราทาสยอง ซึ่งในช่วงเหล่านี้เป็น

ช่วงที่เป็นการนำเสนอเรื่องที่น่าเสนอโดยผ่านวิธีการสัมภาษณ์ และช่วง
เปิดแฟ้มตำนานซ็อค ที่นำเสนอในรูปแบบของพุดคุยเชิงสารคดี

2. เนื้อหาที่มีความแปลก แต่ไม่ได้มีความลึกลับ จะอยู่ในช่วงของบันทึกเรื่อง
แปลกกับตึก ตองเหลือง โดยเนื้อหาที่วิเคราะห์ได้จะมีทั้งในแนวทั้งความ
แปลกประหลาดของร่างกายหรือพฤติกรรม รวมไปถึงหลักทางจิตวิทยา
ของมนุษย์ เป็นส่วนของเนื้อหาที่ไม่ได้เน้นความลึกลับแต่ประการใด
3. เนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับรายการ เน้นความสนุกสนาน ให้ความบันเทิง
ในเรื่องอื่นๆ ซึ่งได้ถูกกำหนดไว้ในช่วงรายการ Shock ชวนชิม และ
Shock Movie Guide และช่วงตอบจดหมาย เป็นการผ่อนคลายอารมณ์
ลึวนๆ หากพิจารณาจะเห็นได้ว่าจริงๆ แล้วทางรายการจะพยายามที่จะ
นำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับผู้สนับสนุนรายการมากกว่า โดยเฉพาะ
ช่วง Shock Movie Guide จะเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด แต่ก็ถือว่าเป็น
การสลับหรือลดอารมณ์ในการฟังเรื่องที่น่าเสนอที่ลึกลับได้พอสมควร ไม่
เป็นการยึดเหี้ยมความน่ากลัวให้แก่ผู้ฟังจนเกินไปนัก ประกอบในช่วง
เหล่านี้ มักเป็นการหยอกล้อกันระหว่างผู้จัดรายการหลัก คือคุณพล
ทองพลับกับคุณตึก ตองเหลืองหรือผู้จัดรายการย่อยท่านอื่น

นอกเหนือจากเนื้อหาที่ทางผู้ฟังที่บ้านจะได้รับตามแนวรายการที่ได้กำหนดไว้
ยังมีสิ่งที่ซ่อนอยู่ในเนื้อหาเรื่องที่น่าเสนอที่ได้รับจากผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้ามาแล้ว ได้จากผู้จัดรายการ
ได้นำเสนอแก่ผู้ฟังที่บ้านโดยทั่วไป สามารถจำแนกได้ดังนี้คือ

1. ความสนุกสนาน อารมณ์ความตื่นเต้น สงสัย กลัวจากการฟัง
เรื่องที่น่าเสนอ และจากการดำเนินรายการของผู้จัดรายการ
ซึ่งในส่วนนี้เป็นส่วนที่สามารถสัมผัสได้จากอารมณ์ของผู้เล่า
เรื่องซึ่งแสดงออกโดยตรง จากผู้จัดรายการที่พยายามสอด
แทรกอยู่ตลอดเวลาของการสนทนา ทั้งอารมณ์ตื่นเต้น และ
อารมณ์กลัว เป็นต้น

2. ข้อคิดในการดำเนินชีวิตต่างๆ ขนบธรรมเนียมประเพณีที่เคยมีการปฏิบัติมาในอดีต ส่วนนี้เป็นส่วนที่ได้จากเนื้อหาของเรื่องที่แล้ว ซึ่งในบางครั้งอาจมีการกล่าวถึงโดยตรง แต่บางครั้งอาจได้จากการที่ผู้จัดรายการเป็นผู้สรุปให้ในตอนสนทนาและตอนสรุปท้าย
3. สัญญาณเตือนภัยในเรื่องที่เสี่ยงต่ออันตราย เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดเรื่องที่น่าเสนอที่มีบางส่วนอาจเป็นอุทาหรณ์ให้แก่ผู้ฟัง ทั้งนี้ในส่วนเรื่องเตือนภัยนี้ ทางผู้จัดรายการได้ย้ำในทุกช่วงรายการที่ออกอากาศอยู่ว่า การนำเสนอเรื่องราวลับนี้ไม่ใช่เพื่อความบันเทิงแต่ประการเดียว แต่สิ่งที่ได้รับจากอุบัติเหตุ ความประมาท ความเลินเล่อของผู้เล่าเรื่องเอง หรือของบุคคลอื่น สิ่งที่ได้จะเป็นอุทาหรณ์ให้แก่ผู้ฟัง ทั้งนี้ผลกระทบอย่างหนึ่งที่ผู้ฟังได้รับคือ ความอยากรู้อยากลอง ดังนั้นการได้ฟังเรื่องที่น่าเสนอโดยผู้ที่มีประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆ มาบอกกล่าวอาจพอเป็นแนวทางในการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นมาได้

นอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมาทั้งหมดแล้ว ส่วนของเรื่องที่ได้ถูกนำมาถ่ายทอดหรือนำเสนอ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความสนใจหรือน่าติดตาม นั่นก็คือ วิธีการนำเสนอเรื่อง มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเรื่องราว "ลับ" ทั้งนี้เพราะองค์ประกอบของวิธีการนำเสนอเรื่องที่ดีจะอยู่ที่เนื้อหาหรือการเดินเรื่องที่เหมาะสมในแต่ละเหตุการณ์ บางครั้งในการนำเสนอเรื่องผ่านทางรายการวิทยุ อาจจำเป็นที่จะต้องพิจารณาลำดับในการนำเสนอ เพื่อไม่ให้ผู้ฟังสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อันสืบเนื่องมาจากรายการวิทยุไม่สามารถนำเสนอภาพได้ ดังนั้นการพิจารณาเนื้อหาที่จะถูกนำเสนอผ่านรายการนั้น จึงมีความจำเป็นที่ทางทีมงานจะต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วน และให้สอดคล้องกับแต่ละช่วงของรายการ โดยเฉพาะผู้ฟังที่จะเป็นผู้เล่าเนื้อหาจะต้องสามารถอธิบายให้เกิดจินตนาการได้ตามเรื่องราวนั้น

เนื้อเรื่องทั้งหมดนี้จะเป็นทั้งเรื่องที่น่าเสนอที่มาจากประสบการณ์โดยตรงของผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้ามาเล่า หรือเป็นเรื่องที่น่าเสนอที่ฟังมาจากบุคคลอื่นต่อๆ กันมา แต่โดยส่วนใหญ่ประมาณ 70 % ของเรื่องที่เล่าจะเป็นประสบการณ์ตรงของผู้เล่า ซึ่งผู้จัดรายการจะมีการซักถามเรื่องราวโดยตลอด ส่วนระยะเวลาในการเล่าอาจขึ้นอยู่กับเรื่องราวที่เล่าว่าจะมีความน่าสนใจมากน้อย

เพียงใด ทั้งนี้บางเรื่องที่ถูกนำมาเล่านั้น ผู้เล่าเล่าแบบตะกุกตะกัก หรือมีลักษณะที่ฟังแล้วเหมือนเอามาจากนิยายหรือหนังสือ ซึ่งเรื่องที่น่าเสนอจำพวกนี้จะเหมือนเกินความเป็นจริงไป คุณกพลจะขออนุญาตจบเรื่องโดยเร็วเพื่อที่จะให้ผู้ฟังได้ฟังเรื่องอื่นต่อไป

จากการวิเคราะห์เนื้อหาของเรื่องที่น่าเสนอที่ได้ถูกเล่าโดยผู้ฟังทางบ้านจะมีลักษณะของโครงสร้างการเล่าเรื่องในลักษณะที่เด่นๆ คือ โครงเรื่องที่ลำดับเหตุการณ์ตามภาวะการณ์ โครงเรื่องที่ลำดับเหตุการณ์ตามภาวะการณ์ ได้แก่ เรื่องลึกลับที่เล่าเรื่องโดยมีโครงสร้างเรื่องครบถ้วน 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเริ่มเรื่อง → การพัฒนาเหตุการณ์ → ชั้นภาวะวิกฤต → ชั้นภาวะคลี่คลาย → ชั้นการยุติเรื่องราว แบบเหตุการณ์เดียวเท่านั้น

จากข้อมูลเรื่องที่น่าเสนอของผู้ฟังทางบ้าน พบว่าประมาณ 75 % ของเรื่องที่เล่าจะมีรูปแบบของการเล่าเรื่องในรูปแบบนี้ กล่าวคือ จะมีการเล่าหรือปูรายละเอียดของเรื่อง (การเริ่มเรื่อง) ไม่ว่าจะเป็นคุณลักษณะของผู้เล่าเอง (กรณีที่เป็นเรื่องที่ตนประสบเหตุการณ์โดยตรง) หรือของผู้ที่เล่าเรื่องให้ตนฟัง เล่ารายละเอียดของสถานที่ที่เกิดเรื่อง หรือเล่ารายละเอียดที่จะปูเรื่องไปสู่เหตุการณ์ขั้นต่อไป โดยการเล่าเรื่องในรูปแบบนี้ของรายการ ผู้เล่าทางบ้านจะดำเนินการเล่าไปเรื่อยๆ ผ่านขั้นการพัฒนาเหตุการณ์ไป โดยขั้นนี้จะเป็นการเล่า จนถึงขั้นวิกฤต ซึ่งก็จะเป็นลักษณะที่ได้ประจบเจอกับสิ่งลึกลับ หรือมีความรู้สึกคล้ายคลึงคล้าคล่าว่าน่าจะใช้ จนสุดท้ายเป็นในส่วนของการยุติเรื่องราวที่เกิดขึ้น ทั้งที่สามารถสรุปเรื่องราวได้ เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าเป็นวิญญานหรือพลังงาน หรือไม่สามารถสรุปได้เลยว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เพียงแต่ในส่วนของเขาเหตุ ผู้เล่าเรื่องจะประมาณว่าตนเจอสิ่งลึกลับในเหตุการณ์นั้นๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลของเรื่องที่น่าเสนอที่ผ่านในช่วงของดาราศาสตร์ของ ร้อยเรื่องซีออค กอล์ฟ กองก้อย หรือในช่วงการเล่าเรื่องสยองขวัญของกพล ทองพลับก็ดี สามารถจำแนกโครงเรื่องที่เล่า 2 ลักษณะ คือ

1. โครงเรื่องที่มีการพัฒนาเหตุการณ์แบบเหตุการณ์เดียว ซึ่งการเล่าเรื่องในลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเรื่องที่มี Climax เพียงครั้งเดียวเท่านั้น จะมีการพัฒนาเหตุการณ์ต่างๆ หลายเหตุการณ์ แต่จนในที่สุดแล้วเรื่องที่เล่ายุติลงได้ และอาจมีการเล่าเหตุการณ์ย่อยๆ มาสนับสนุนเรื่องที่น่าเสนอหลักๆ ที่ประสบเหตุการณ์มา อาจเป็นการ

ซักถามของผู้จัดรายการถึงคำเล่าลืออื่นๆ เพื่อเป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับเหตุการณ์ที่ได้เล่าผ่านไปแล้ว

2. ไม่มีโครงเรื่องที่พัฒนาเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องเป็นเหตุการณ์เดียว แต่จะมีลักษณะของเหตุการณ์หลายๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่อาจไม่ได้มีการเรียงลำดับเหตุการณ์ในคราวเดียวกัน อาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับบุคคลหลายคนที่ได้มีโอกาสได้ประสบเรื่องเหล่านี้ ณ สถานที่เดียวกัน ส่วนใหญ่โครงเรื่องในลักษณะนี้จะเป็นเรื่องที่น่าเสนอที่ได้รับการถ่ายทอดมาแล้วนำมาเล่าต่อในรายการ ซึ่งฟังแล้วเหมือนเป็นหลักฐานสนับสนุนเรื่องที่น่าเสนอให้มีความน่าเชื่อถือขึ้นมาบ้าง ทั้งนี้เป็นเพราะมีหลายคนที่ประสบเหตุต่างเวลากัน

แต่ในส่วนสรุปของการเล่าเรื่องทุกครั้ง คุณกพลจะสรุปใน 2 ลักษณะคือ สรุปแบบให้ทราบความเชื่อของเรื่องที่ได้รับฟัง ซึ่งอาจมีความเชื่อของคนโบราณที่กล่าวอ้างไว้ เช่น การตกเหตุการณ์บางอย่างไม่ดี เพราะโบราณเขาถือ หรือถ้าเจอวิญญาณ ให้ไปทำบุญแผ่ส่วนกุศล เป็นต้น ซึ่งจะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรายการที่ต้องการให้ผู้ฟังรายการได้สาระในการที่จะไปใช้ในการดำเนินชีวิตทั่วไป

2.5 วิธีการนำเสนอ

ด้วยความที่รายการ The Shock เป็นรายการที่มีการนำเสนอในระยะเวลาประมาณ 3 ชั่วโมงต่อวัน (วันเสาร์และวันอาทิตย์) จึงทำให้รูปแบบรายการจึงต้องมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งในส่วนของกำหนัดสัมภาษณ์ พูดคุยเชิงสารคดีและการพูดโดยตรง แต่ในการนำเสนอจะเน้นรูปแบบของการสัมภาษณ์ผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้ามาเล่าประสบการณ์เป็นพิเศษ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเพราะเนื่องด้วยช่วงรายการนี้เป็นช่วงที่มีการดำเนินรายการนานที่สุดประมาณ 30 นาทีต่อช่วง มีทั้งหมด 6 ช่วงหลักด้วยกัน ดังนั้นวิธีการนำเสนอจึงมีความหลากหลายด้วยกัน จากข้อมูลสามารถวิเคราะห์วิธีการนำเสนอในรายการได้ดังนี้ คือ

1. ผู้ดำเนินรายการ

รายการ The Shock เป็นรายการรูปแบบวาไรตี้ทอล์ค ประกอบด้วยช่วงต่างๆ หลายช่วง และในแต่ละช่วงจะมีผู้ดำเนินรายการย่อยทุกช่วง ซึ่งลักษณะการนำเสนอของแต่ละผู้ดำเนินรายการจะมีความหลากหลายไม่เหมือนกัน ส่วนหนึ่งอาจมาจากเนื้อหาของช่วงที่นำเสนอมีผลต่อวิธีการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการแต่ละท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำเสนอตัวผู้ดำเนินรายการจะใช้การตั้งชื่อในรายการของแต่ละท่านในลักษณะของชื่อที่สอดคล้องกับเรื่องลึกลับที่เป็นเนื้อหาหลักของรายการ ดังนี้คือ

1. คุณกพล ทองพลับ (พี่ป๋อง) หรือใช้ชื่อในรายการว่า ซาตานน้อย
2. คุณธรรณรงค์ ฉัตรตระกูลชัย หรือใช้ชื่อในรายการว่า มล มัมมี่

ส่วนผู้ดำเนินรายการร่วม ซึ่งจะทำหน้าที่ต่างๆ ในรายการ มีรายชื่อดังนี้

1. คุณวิรัช อร่ามแสงจันทร์ หรือใช้ชื่อในรายการว่า กอล์ฟ ก่องก้อย
2. คุณสุทิณี สุภัทโรภาสพงศ์ หรือใช้ชื่อในรายการว่า ตึก ตองเหลือง
3. คุณวิวัฒน์ บุญญาพรพิทยา หรือใช้ชื่อในรายการว่า ไก่พริ้ว ณ ราชบุรี

เมื่อนำผู้ดำเนินรายการแต่ละท่านมาพิจารณา พบว่าจะมีบุคลิกลักษณะในการดำเนินรายการ ดังนี้คือ

1. คุณกพล ทองพลับ

เป็นผู้ดำเนินรายการหลักของรายการ ลักษณะการดำเนินรายการของคุณกพลจะเป็นลักษณะที่เฉพาะตัว ไม่มีการแสดงน้ำเสียงให้มีความน่ากลัว ทั้งๆ ที่ช่วงเล่าประสบการณ์ลึกลับที่ดำเนินรายการอยู่สามารถให้เทคนิคการนำเสนอในลักษณะแบบนี้ได้ ประกอบกับความเชื่อส่วนบุคคลของคุณกพล ในเรื่องลึกลับเหล่านี้ ส่งผลทำให้บุคลิกลักษณะในการดำเนินรายการบางครั้งอาจมีการแสดงอาการตกใจแล้ว ส่งเสียงร้องในบางเหตุการณ์ที่อาจมีความผิดปกติทางสถานที่ เช่น เสียงไมโครโฟนที่ตั้งแบบกระแทกกัน หรือเสียงเพจเจอร์ที่ตั้งขึ้นในรายการขณะออกอากาศ เป็นต้น แต่ในภาพรวมของการดำเนินรายการของคุณกพล ทองพลับจะเป็นไปในลักษณะของตัวตนที่แท้จริงของผู้ดำเนินรายการท่านนี้ น้ำเสียงปกติ อาจมีขมขื่นบ้างในตอนที่ยังเรื่องเล่าประสบการณ์

การณ์จากที่บ้าน แต่ในขณะที่ไม่ได้อยู่ในช่วงการเล่าเรื่อง คุณภพลจะมีลีลาการดำเนินรายการที่ผสมความสนุกสนานเข้าไปตลอดเวลาของการออกอากาศ

หลายครั้งที่คุณภพล มักจะกล่าวพาดพิงถึงหน้าตาและรูปร่างของคุณภพลว่าเหมาะสมกับการจัดรายการนี้ ซึ่งการนำเสนอภาพลักษณ์ของคุณภพลต่อผู้ฟังรายการจึงเป็นการสร้างจินตนาการบุคลิกของผู้ดำเนินรายการท่านนี้ให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมไปกับคุณภพลพอสมควร

2. คุณธรรนรงค์ ฉัตรตระกูลชัย

เป็นผู้ดำเนินรายการอีกท่านที่ร่วมจัดรายการ แต่จะเป็นลักษณะของการผสมหรือ Jam ผู้ดำเนินรายการหลักมากกว่า ทั้งนี้เพราะคุณธรรนรงค์ ฉัตรตระกูลชัย หรือคุณมล มัมมี จะเป็นทีมงานที่ทำหน้าที่รับโทรศัพท์และติดต่อผู้ฟังรายการที่ฝากเรื่องประสบการณ์ไว้ให้รายการติดต่อกลับภายหลัง หรือฝากข้อความติชม แนะนำรายการ หากเมื่อใดที่คุณมล มัมมีจัดรายการร่วมกับคุณภพล ลีลาการจัดรายการของท่านนี้จะออกในแนวสนุกสนาน พุดจาแซวในเรื่องต่างๆ ระหว่างผู้ดำเนินรายการ (คุณภพลและคุณมล มัมมี) ดังนั้นลักษณะของผู้ดำเนินรายการท่านนี้จะ เป็นกันเองกับผู้ฟังและไม่เน้นการใช้น้ำเสียงเพื่อให้เข้ากับเนื้อหาหลักของรายการมากนัก

3. คุณวิรัช อร่ามแสงจันทร์

เป็นผู้ดำเนินรายการช่วงดาราศาสตร์ ซึ่งเป็นการออกไปสัมภาษณ์ประสบการณ์ ลีลาของดาราศาสตร์ที่มีชื่อเสียง แต่เป็นการสัมภาษณ์นอกสถานที่ โดยบุคลิกลักษณะของคุณวิรัช อร่ามแสงจันทร์ จะมีลักษณะคล้ายผู้สื่อข่าวที่ออกไปรายงานข่าวนอกสถานที่ จะไม่มีการพุดจาเชิงสร้างบรรยากาศ หรือในลักษณะของหยอกล้อ สนุกสนานกับดาราศาสตร์ไปสัมภาษณ์ ประกอบกับคุณวิรัช เริ่มต้นการเป็นผู้ดำเนินรายการมือใหม่ กำลังศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา อาจจะยังไม่ค่อยมีลีลาการนำเสนอที่โดดเด่นมากนัก ดังนั้นวิธีการนำเสนอจึงดูเป็นทางการ เป็นบุคลิกที่พบได้สำหรับผู้ดำเนินรายการท่านนี้

4. คุณสุทิณี สุภัทโรภาสพงศ์

ผู้ดำเนินรายการท่านนี้เป็นผู้ดำเนินรายการที่มีช่วงรายการนำเสนอเนื้อหาหลายช่วง แต่สำหรับเนื้อหาที่คุณสุทิณี นำเสนอนั้นเป็นเรื่องของความแปลกและเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่

กำลังฉายในโรงภาพยนตร์ จึงทำให้บุคลิกลักษณะของคุณสุทธิณีจึงออกในแนวสบายๆ ในการจัดรายการ และจะถูกคุณภพล ล้อเลียนในรูปร่างที่อ้วน สมบูรณ์ ดังนั้นภาพลักษณ์ของคุณสุทธิณีจึงกลายเป็นความสนุกสนานที่ผู้ดำเนินรายการจะหยิบยกมาเป็นประเด็นในการพูดถึง

5. คุณวิวัฒน์ บุญญาพรพิทยา

ผู้ดำเนินรายการท่านนี้จะเป็นผู้ที่มี 2 บุคลิกลักษณะในการดำเนินรายการทั้งนี้ เพราะช่วงรายการที่คุณวิวัฒน์รับผิดชอบในการนำเสนอ นั้น มีเนื้อหาที่นำเสนอใน 2 ลักษณะคือ เนื้อหาของความลึกลับในช่วงเปิดแฟม்தำนาน Shock กับอีกเนื้อหาของกรนำเสนอร้านอาหารอร่อย ดังนั้นจะเห็นวิธีการนำเสนอและลีลาในการจัดรายการแต่ละช่วงว่ามีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ถ้าเป็นช่วง Shock ชวนชิม การนำเสนอของผู้ดำเนินรายการท่านนี้จะสนุกสนาน เป็นกันเองกับผู้ฟัง ลีลาการพูดจะสบายๆ ส่วนถ้าจัดรายการในช่วงเปิดแฟม்தำนาน Shock จะมีบุคลิกในการนำเสนอที่ขรึม ลักษณะการพูดจะช้าลงกว่าในตอนจัดรายการช่วง Shock ชวนชิม และที่สำคัญคือในการนำเสนอช่วงเปิดแฟม்தำนาน Shock นี้จะใช้เทคนิคเสียงเข้ามาช่วยด้วย ทำให้ลีลาการนำเสนอผสมกับเทคนิคของเสียง ส่งผลให้บุคลิกลักษณะของผู้ดำเนินรายการไปในทิศทางอารมณ์ลึกลับไปด้วย

2. ภาษาที่ใช้ในรายการ

ส่วนใหญ่ในการนำเสนอรายการเป็นช่วงของการเล่าเรื่องลึกลับในรายการ ดังนั้น ภาษาที่ใช้ในรายการจะเป็นภาษาระดับสนทนา ไม่เป็นทางการ และจะไม่ใช้คำหยาบหรือคำไม่สุภาพ แต่อาจมีการใช้คำบางคำ เช่น กู, มึง, มัน ในการสนทนาบางครั้งเพื่อเป็นการถ่ายทอดอารมณ์ของเหตุการณ์ได้อย่างสมบูรณ์ แต่ในการนำเสนอทุกครั้งของคุณภพล มักจะบอกกล่าวแก่ผู้ฟังที่บ้านที่เล่าเรื่องลึกลับให้ใช้คำพูดที่สุภาพมากที่สุด และในส่วนของคุณภพล ทองพลับ จะแสดงความเป็นกันเองในการสัมภาษณ์ วิธีที่ใช้ในการแสดงความเป็นกันเองของคุณภพล อาจถามชื่อ อายุ อาชีพ การศึกษา ความเชื่อในเรื่องลึกลับ และความสัมพันธ์ของผู้เล่าเรื่องต่อเรื่องที่น่ามาเล่า ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเพื่อ

- เป็นการลดความตื่นเต้นของผู้เล่าเรื่องแต่ละท่าน เพราะส่วนใหญ่ผู้เล่าเรื่องไม่ได้เคยพูดออกอากาศ อาจส่งผลทำให้เกิดอาการตื่นเต้น ประหม่าเป็นพิเศษ

- สร้างความเป็นกันเองให้แก่ผู้เล่าเรื่อง ทำให้ผู้เล่าเรื่องไม่เกิดอาการก้อเขิน ส่งผลทำให้การเล่าเรื่องของผู้เล่าได้อย่างเต็มความสามารถ สามารถลำดับเรื่องที่น่าเสนอได้อย่างถูกต้อง ประเด็นไม่ตกหล่น

3. ลีลาการพูด

ในการดำเนินรายการ The Shock จะมีลีลาการพูดของผู้ดำเนินรายการในแต่ละท่านที่แตกต่างตามแต่ละช่วงรายการที่น่าเสนอ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะทางรายการมีรูปแบบของรายการวาไรตี้ ซึ่งมีเนื้อหาในการนำเสนอที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจำแนกวิธีการนำเสนอในส่วนของลีลาการพูดของผู้ดำเนินรายการได้ 3 ลีลา คือ

- 3.1 ลีลาการพูดในแบบธรรมดา ไม่เน้นความสนุกสนานจนเกินไป แต่ไม่ได้พูดจาด้วยน้ำเสียงและลีลาในลักษณะที่น่ากลัว ขรึม ซึ่งลีลาในลักษณะนี้ผู้ดำเนินรายการจะใช้ในช่องของการเล่าเรื่องลึกลับ คือ คุณกพล ทองพลับ จะใช้ในการสัมภาษณ์ผู้เล่าเรื่องจากที่บ้าน ดังนั้นลีลาในการพูดของผู้ดำเนินรายการจะไม่เหมือนกับการแสดงละคร ซึ่งลีลาในแบบนี้ของคุณกพล จะเป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้การเล่าเรื่องลึกลับไม่ได้ชักจูงให้ผู้ฟังทางบ้านไปในทิศทางของความเชื่อแบบมหาย แต่จะเป็นการเน้นในลักษณะของความบันเทิงแบบเล่าสู่กันฟัง น้ำเสียงของคุณกพลจะไม่มีการทำเสียงให้ดูน่ากลัวแต่อย่างใด เป็นการพูดตามสไตล์ของคุณกพล ไม่ได้เน้นให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณกพลเป็นตัวแทนของวิญญาณหรือผีแต่อย่างใด แต่ด้วยความที่น่าเสียงแหบ จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การดำเนินรายการของคุณกพลมีความสนใจมากขึ้น

“พี่เป็นคน 2 บุคลิก ถ้าอารมณ์สนุกก็สนุกสนาน แต่ถ้าเป็นอารมณ์เรื่องพวกนี้คือมันเป็นมารยาท คือถ้าฟังเรื่องผีแล้วหัวเราะคิกๆ ดูไม่ดี เมื่อฟังเรื่อง เราจะมีสมาธิตั้งใจฟัง ใช้น้ำเสียงปกติ ปกติเสียงพี่ก็แหบอยู่แล้ว อาจเหมาะกับการจัดรายการแบบนี้ก็ได้” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

- 3.2 ลีลาสนุกสนาน เป็นการพูดคุยแบบตลก หยอกล้อกันระหว่างผู้ดำเนินรายการหลัก คือ คุณกพล ทองพลับ กับผู้ดำเนินรายการท่านอื่น เช่น คุณตึก ตองเหลือง คุณไก่พริ้ว ณ ราชบุรี หรือคุณมล มัมมี เป็นต้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็น

เพราะเนื้อหาของช่วงที่เหลือของรายการ คือ ช่วง Shock ขวนчим, ช่วง Shock Movie Guide, ช่วงบันทึกเรื่องแปลกกับตลก ตองเหลือง, ช่วงตอบจดหมาย เป็นการนำเสนอเรื่องราวทั่วไปไม่ได้เน้นเรื่องลึกลับ ดังนั้นลีลาการพูดในช่วงต่างๆ เหล่านี้จะมีความสนุกสนาน เน้นไปในแนวหยอกล้อ ตลก และดึง Character ของผู้ดำเนินรายการแต่ละท่านมากล่าวถึงในแนวหยอกล้อระหว่างกัน เป็นอีกลีลาหนึ่งที่จะช่วยลดความตึงเครียด น่ากลัวที่อาจเกิดขึ้นจากช่วงการเล่าเรื่องลึกลับกับคุณภพล ทองพลับ และในลีลาลักษณะนี้อาจมีการนำมาใช้ระหว่างการรอเรื่องที่น่าสนใจจากทางบ้านที่ได้ฝากเรื่องไว้

4. เพลง

สำหรับการใช้เพลงในรายการ เป็นจุดเด่นของรายการ The Shock อย่างมาก ทั้งนี้เพราะในการใช้เพลงของรายการ ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเพลงที่มีเนื้อหาในเรื่องลึกลับ ซึ่งเป็นเพลงประกอบละครผีในอดีต และรายการได้นำมาเปิดในรายการ โดยในการเปิดเพลงของรายการจะใช้ประกอบในรายการ ดังนี้คือ

ช่วงเปิดรายการ

ในการเปิดรายการของ The Shock จะนำเสนอรายการทุกครั้งจะขึ้นต้นการนำเสนอด้วยเพลงประกอบละครผีในยุคก่อน เช่น เพลงมอญร้องไห้, กระสือ, สางเขียว, ห่องสุดท้าย, อมฤตาลัย, ห่องหุ่น, ปอบผีฟ้า เป็นต้น หรือเป็นเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความลึกลับ ความน่ากลัว เช่น เพลงผีแมวของพงษ์สิทธิ์ กระโดนชำนาญ หรือเพลงห่องสุดท้าย เป็นต้น ซึ่งเพลงเหล่านี้จะมีความลึกลับ ความน่ากลัว สยองขวัญอยู่ในเพลง ส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเรื่องราวของเนื้อเรื่องผ่านเพลง ซึ่งนับได้ว่าส่วนนี้เป็นการเริ่มต้นสร้างอารมณ์ในการที่จะรับฟังเรื่องราวลึกลับอื่นๆ ในแต่ละช่วงได้เป็นอย่างดี เป็นการปรับอารมณ์ของผู้ฟังเพื่อให้พร้อมที่จะฟังเรื่องที่น่าสนใจจากผู้ฟังทางบ้าน ราวถึงเป็นสัญลักษณ์ของรายการที่ผู้ฟังจะได้ทราบว่าตอนนี้กำลังรับฟังรายการ THE SHOCK อยู่

“ตอนแรกๆ ที่เริ่มทำรายการใหม่ๆ อยากให้เป็นเอกลักษณ์ จะเปิดเพลงปอบผีฟ้า ทุกครั้งเมื่อได้ยินเพลงปอบผีฟ้า จะบ่งบอกว่ารายการมาแล้ว หลังๆ มีเพลงเยอะขึ้นจึงเปิดสลับกัน เพลงผี

ปัจจุบันไม่ค่อยน่ากลัว เพราะบางเพลงฟังแล้วสนุกมากกว่า บางเพลงออกมาเป็นเพลงรักๆ หวานๆ เราก็อยากเปิดของเก่ามากกว่า” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

ระหว่างช่วงรายการ

ในการเปิดเพลงนี้ ไม่ได้เปิดเฉพาะแต่ในช่วงเริ่มรายการเท่านั้น แต่ยังมีการเปิดในบางครั้งที่มีการโทรศัพท์ขอมาจากทางบ้าน โดยเฉพาะจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เพลงมอญร้องไห้ จะเป็นเพลงที่ถูกผู้ฟังรายการขอให้เปิดมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทำนองที่มีความโศกเศร้า ดนตรีไทยที่เล่นจะมีน้ำเสียงที่เยือกเย็น และเน้นจังหวะช้าๆ ประกอบกับเสียงคนที่ร้องมีลักษณะที่คร่ำครวญ โศกเศร้าเป็นอย่างมาก ถึงขนาดบางที่ผู้จัดรายการไม่ยอมเปิดให้ฟังในบางครั้ง การเปิดเพลงเหล่านี้จึงมีส่วนช่วยในการสร้างบรรยากาศที่น่ากลัว น่าขนลุกให้แก่ผู้ฟังรายการได้อย่างดี ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจมาจากการที่รายการมีหลากหลายช่วงรายการ ซึ่งเนื้อหาไม่ได้เป็นเรื่องลึกลับทั้งหมด ดังนั้นในการนำเสนอช่วงอื่นๆ มีผลทำให้อารมณ์ของผู้ฟังรายการทางบ้านอาจคลาคลายความกลัวลงไปบ้าง จึงอาจจะต้องมีการปูอารมณ์ของผู้ฟังให้กลับมาอยู่ในอารมณ์ที่พร้อมฟังเรื่องที่น่าเสนอลึกลับอีกครั้ง

5. เสียงประกอบ

สำหรับรายการ The Shock ส่วนใหญ่แล้วการใช้เสียงประกอบจะทำได้โดยทั่วไปตลอดรายการ ทั้งนี้ส่วนใหญ่การเปิดเสียงประกอบเพื่อสร้างจินตนาการของผู้ฟังให้สมจริงนั้น จะมีอยู่ในหลากหลายช่วง ดังนี้คือ

ช่วงเปิดรายการ

ช่วงนี้ในการเปิดเสียงประกอบจะเริ่มต้นเมื่อรายการได้ขึ้นต้นรายการด้วยเพลงประกอบละครลึกลับแล้ว รายการจะเปิดเสียงประกอบที่เป็นรูปแบบที่ชัดเจนมีทั้งเสียงผู้หญิงหวีดร้องกลัวและวิ่งหนีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จากนั้นจะเป็นเสียงฟ้าร้อง ซึ่งจะเปิดเช่นนี้ทุกครั้งที่เข้าสู่ช่วงแรกของรายการ เป็นการปูอารมณ์ให้แก่ผู้ฟังเรื่องที่น่าเสนอ สร้างบรรยากาศในการเข้าสู่รายการ จากนั้นคุณกพล ทองพลับจะกล่าวสวัสดิ์และต้อนรับทุกท่านเข้าสู่รายการ The Shock อย่างเป็นทางการ อาจมีการกล่าวทักทายผู้ฟังและมีเรื่องพูดคุยกับผู้ฟังบ้าง จากข้อมูลในการวิเคราะห์พบว่า

เสียงประกอบนี้เป็นเสียงประกอบที่ทางรายการจะเปิดเสมอ จนกลายเป็นสัญลักษณ์ของรายการที่เห็นได้เด่นชัดต่อจากเพลงละครที่มีที่รายการจะเปิดอยู่เสมอในตอนต้นของการเข้าสู่รายการ

ช่วงระหว่างการเล่าเรื่องลึกลับ

ช่วงนี้ถือเป็นช่วงที่ความน่ากลัว ความตื่นเต้นที่เกิดจากเรื่องที่น่าเสนาจะเกิดขึ้น ซึ่งช่วงนี้การเล่าเรื่องจะได้อารมณ์มากน้อยน่าจะอยู่ที่การใส่เสียงประกอบเข้าไป ถึงแม้ว่าเสียงประกอบที่ใส่เข้าไปนั้นจะไม่ใช่เสียงที่สอดคล้องกับเรื่องหรือเหตุการณ์ที่กำลังเล่าอยู่ก็ตาม การใส่เสียงประกอบจะช่วยให้จินตนาการในส่วนของอารมณ์ตื่นเต้น กลัวของผู้ฟังทางบ้านเกิดขึ้นได้ แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากเทปบันทึกเสียงรายการ และจากคำสัมภาษณ์ของคุณพล ทองพลับ ทำให้ทราบว่า ในการเล่าเรื่องลึกลับในรายการนั้น เสียงประกอบจะมีการใส่ลงประกอบการเล่าเรื่อง แต่จะเปิดในลักษณะเบาๆ คลอๆ ไปขณะที่ผู้ฟังทางบ้านกำลังเล่าเรื่องเท่านั้น แต่จะไม่เน้นให้เสียงประกอบดังจนเกินไป ทั้งนี้ด้วยเหตุผลในหลายประการ คือ

1. ในการเล่าเรื่องลึกลับของรายการเป็นการโทรศัพท์ (Phone in) มาจากผู้ฟังทางบ้าน ซึ่งบางครั้งอาจมีเสียงแทรก หรือสัญญาณโทรศัพท์ไม่ดี อันเป็นอุปสรรคที่สำคัญของการเล่าเรื่องในรายการ ดังนั้นในการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในรายการจึงไม่ค่อยเน้นเสียงประกอบมากนัก จะเน้นเสียงของผู้เล่าเรื่องมากกว่า
2. เพื่อเป็นการสร้างสมาธิในการเล่าเรื่องแก่ผู้เล่า ทั้งนี้บางครั้งการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในรายการ ผู้เล่าอาจตื่นเต้น ประหม่า การลำดับเรื่องอาจผิดลำดับไป ดังนั้นการใช้สมาธิในการเล่าเรื่องของผู้เล่าจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก หากรายการมีการเปิดเสียงประกอบแทรกเข้าไปขณะเล่าเรื่อง อาจทำให้ผู้เล่าสับสนกับเรื่องที่เล่าได้ รวมทั้งเป็นการทำให้ผู้ฟังทราบว่าทางรายการเน้นเรื่องที่น่าเสนาของผู้เล่าอย่างมาก

“Sound Effect มาประกอบเพื่อไม่ให้เรื่องแห้งจนเกินไป เสียงที่ออกอากาศจะแห้ง จึงมี Sound คลอๆ แต่คงไม่ถึงขนาดที่เล่าว่ามีเสียงเปิดประตูไปแล้วใส่เสียงประตูเปิดเอี้ยด คงไม่ถึงขนาดละครวิทยุ แต่จะเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ถ่ายทอดเรื่องที่น่าเสนาได้มากที่สุด เราจะเปิดคลอๆ เพราะเสียงเขาอาจเบาหรือ

เสียงไม่ Clear พอใส่ Sound ยิ่งตึกันใหญ่ ฟังไม่รู้เรื่อง” (กพล ทองพลับ , 8 มี.ค. 2546)

ช่วงระหว่างช่วงของรายการ

ช่วงของการเปิดเสียงประกอบนี้จะเปิดระหว่างการรอเรื่องที่น่าเสนอจากผู้ฟังทางบ้านในสายต่อไป ทั้งนี้ในบางครั้งการที่ผู้ดำเนินรายการหลักพูดอยู่คนเดียว ฟังดูแล้วอาจจะเงียบเกินไป ซึ่งการเปิดเสียงประกอบในช่วงนี้ทำให้ผู้ดำเนินรายการสามารถพักเสียงได้ชั่วคราว และเป็นการสร้างบรรยากาศในการฟังเรื่องลึกลับได้พอสมควร ส่วนใหญ่เสียงที่เปิดในช่วงนี้จะคล้ายกับช่วงอื่นๆ ที่เปิดเสียงประกอบ อาจเป็นเสียงฟ้าครืนๆ เสียงฟ้าผ่า เสียงลมพัด เสียงหริดหริ่งเรไร หรือเสียงเปิดปิดประตูซำๆ คลอไปกับการพูดในรายการ ซึ่งเสียงเหล่านี้เป็นเสียงประกอบที่สื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายในเรื่องของบรรยากาศที่วังเวง น่ากลัว แต่เสียงประกอบนี้ก็กลับมีส่วนช่วยนักจัดรายการเช่นคุณ กพล ทองพลับในการจัดรายการพอสมควร

“Sound Effect มาประกอบเพื่อไม่ให้เรื่องที่น่าเสนอแห้งจนเกินไป เสียงที่ออกอากาศจะแห้ง จะมี Sound คลอๆ เสียงเปิดประตูไปแล้วมีประตูเปิดเอี้ยด คงไม่ถึงขนาดละครวิทยุขนาดนั้น แต่จะเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ถ่ายทอดเรื่องที่น่าเสนอได้มากและดีที่สุด” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

“ถ้าจัดรายการแบบ Two Voices เช่นรายการผีบ้านออล ถ้าไม่มีเสียงคลอไม่เป็นไร เพราะมีการโต้ตอบกัน แต่ถ้าจัดคนเดียวและไม่มี Sound ประกอบ เวลาเหนื่อยและอยากหายใจ ก็ จะดันเพลงขึ้นไปกลบเสียงหายใจจะได้ดูเนียน แต่พอไม่มีเพลงเหมือน Talk Show” (กพล ทองพลับ, 7 มกราคม 2544)

2.5.2 เทคนิคในการนำเสนอ

1. การสร้างบรรยากาศในรายการ

ในการเล่าเรื่องลึกลับนี้ การสร้างบรรยากาศในการฟังเรื่องราวมีส่วนในการสร้างอารมณ์ให้แก่ทั้งส่วนผู้ดำเนินรายการ เรื่องที่น่าเสนอ ผู้ฟังที่เล่าเรื่อง และผู้ฟังทางบ้าน ซึ่งในส่วนของเทคนิคในการนำเสนอของรายการมีหลายวิธีที่นำมาใช้ในการนำเสนอรายการดังนี้คือ

- การดับไฟทั้งในส่วนช่องทางสถานี ห้องจัดรายการ และแนะนำให้แก่ทางบ้านด้วย รวมทั้งแนะนำให้ฟังเรื่องที่น่าเสนอเพียงคนเดียว อาจมีการจุดเทียน 1 เล่ม มีกระจกเงาอยู่ตรงหน้า (อาจได้เห็นภาพบางภาพปรากฏอยู่ในกระจกขณะเล่าเรื่อง) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะธรรมชาติของมนุษย์โดยส่วนใหญ่มักมีความกลัวต่อความมืด ทำให้คนมักมีจินตนาการโดยไม่มีขอบเขต และยิ่งต้องมานั่งฟังเรื่องที่น่าเสนอที่มีความลึกลับ น่ากลัว โดยเฉพาะเรื่องวิญญาณหรือผีแล้ว ยิ่งส่งเสริมอารมณ์ให้มากยิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งเป็นวิธีที่คุณกพลจะใช้เป็นส่วนใหญ่ก่อนการเข้าสู่ช่วงเล่าเรื่องลึกลับ

“เราอาศัยนี้ภาพตาม สร้างจินตนาการว่าถ้าเราฟังเรื่องสยองขวัญ ฟังคนเดียววนะ ถ้าฟังหลายคนก็ไม่สนุก ถ้าในห้องฟังอยู่ 10 คน ไม่มีสมาธิในการฟังหรอก เดียวก็หันมาคุยกัน คนฟังคนเดียว ต้องปิดไฟ และฟังอย่างมีสติ จึงจะทำให้ได้อารมณ์ในการฟัง” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

- การตกใจของผู้จัดรายการ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เกิดบ่อยครั้งมากนัก แต่ส่วนนี้ก็เป็นสีสันของผู้จัดรายการเองที่มักแสดงอารมณ์ให้ผู้ฟังทราบได้อย่างเด่นชัด ซึ่งผู้ฟังรายการได้ทราบเบื้องต้นถึงความกลัวที่มีอยู่ของผู้จัดรายการ ดังนั้นการที่ผู้จัดรายการได้ส่งเสียงตกใจต่อบางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ ขณะที่ฟังการเล่าเรื่องก็ดี หรือบางเหตุการณ์ที่มีผู้ฟังทางบ้านบางท่านได้ยืนยันว่าเกิดขึ้นในขณะการเล่าเรื่องก็ดี ทำให้ช่วยเร่งหรือเร้าอารมณ์การฟังเรื่องที่น่าเสนอให้มีความน่าตื่นเต้นเพิ่มขึ้น

“พี่จะอยู่มุมกลาง ไม่เอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง เราจะไม่เชื่อ 100% แต่ไม่ปฏิเสธเลย แต่เราจะอยู่ตรงกลางที่สุด ที่เป็นคนชอบฟังเรื่องผี สยองขวัญ แต่จะไม่ได้โกหกว่าทุกเรื่องต้องกลัวหมด ไม่ใช่ เรื่องไม่น่ากลัวบางเรื่องก็มี บางเรื่องน่าเชื่อก็มี ขนลุกขนพองก็มี เป็นมนุษย์ธรรมดาจะไม่เสแสร้งว่าทุกเรื่องฉันทันทีหมด เพราะคนที่ฟังในรายการจะรู้ว่าเป็นคนตรงไปตรงมาหลายๆ ไม่ค่อยอ้อมค้อมเท่าไร พยายามให้ Soft มากที่สุดในแต่ละสายที่โทรเข้ามา” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

- การส่งข้อความแสดงอารมณ์ผ่านทาง Pager ซึ่งเป็นอุปกรณ์ในการสื่อสารระหว่างรายการกับผู้ฟังตลอดเวลาที่จัดรายการ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ฟังมักจะส่งข้อความแสดงอารมณ์กลับมาโดยตลอด ซึ่งส่วนนี้อาจเป็นการแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่เล่าผ่านทางรายการมีความน่ากลัวเพียงใด และเป็นการช่วยเพิ่มบรรยากาศในการเล่าเรื่องต่อไปให้ดูน่ากลัวมากขึ้นได้
- ความสามารถของผู้ฟังที่บ้านที่โทรศัพท์มาเล่าเองว่าจะเล่าได้ดีเพียงใด เล่าลำดับได้ดีหรือไม่ มีการใส่น้ำเสียง สีลาการเล่าดีขนาดไหน โดยจุดนี้ทางรายการมักจะมีกรลั่นกรองรอบแรกก่อนเสมอ แต่ทั้งนี้ก็ได้จะเป็นอย่างนั้นเสมอไป เพราะจะมีบางคนที่พอถึงเวลาเล่าออกอากาศจริงๆ กลับประหม่าเล่าได้ไม่ดีกว่าที่ควร
- การสร้างความสนุกในรายการของผู้จัดรายการ แต่ด้วยความสามารถของผู้จัดรายการทุกท่านโดยเฉพาะคุณกพล ทองพลับ ความสามารถในการซักถามสามารถดึงอารมณ์เหล่านี้ของผู้ฟังที่บ้านที่โทรศัพท์มาเล่า รวมทั้งผู้ฟังที่บ้านที่กำลังฟังอยู่ได้ดี ส่วนหนึ่งที่สามารถรับทราบได้ว่าตอนนี้ผู้ฟังรู้สึกเช่นไร คือการโทรศัพท์และ Pager ผ่านมาทางรายการ รวมทั้งมีการหยอกล้อระหว่างทีมงานผู้จัดรายการอีกด้วย จึงทำให้บรรยากาศในการเล่าเรื่องไม่ค่อยเครียดมากนัก

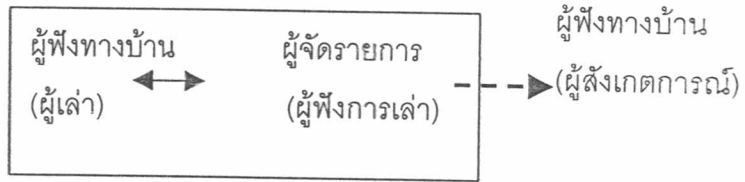
2. ความสัมพันธ์ของผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟังที่บ้าน

หากพิจารณาการเล่าเรื่องในรายการระหว่างคุณกพล และผู้ฟังที่บ้านที่โทรศัพท์มาเล่าเรื่อง พบว่าในส่วนขององค์ประกอบที่สำคัญทั้ง 2 ส่วนคือ ผู้เล่า (ผู้ฟังที่บ้าน) และผู้ฟังการเล่า (ผู้จัดรายการ, ผู้ฟังรายการท่านอื่น) นั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1. ผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้ามาในรายการเป็นผู้เล่า และผู้จัดรายการเป็นผู้ฟังการเล่า

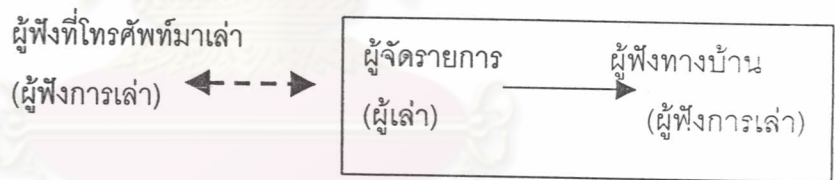
ในรูปแบบความสัมพันธ์เช่นนี้พบว่าผู้ฟังที่บ้านจะถูกกำหนดให้กลายเป็นบุคคลนอกวงสนทนาทันที หรือเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์จากภายนอก โดยเรื่องราวที่ถูกเล่าในช่วงนี้จะเป็นเหตุการณ์ที่ประสบพบด้วยตนเองหรือมีผู้อื่นเล่าให้ฟังอีกลำดับหนึ่ง ซึ่งผู้เล่าจะเล่าตั้งแต่ต้นจนจบ ตลอดจนการพูดคุยซักถามประวัติความเป็นมาของผู้เล่า อย่างไรก็ตามทั้งผู้จัดรายการและ

ผู้ฟังที่เป็นผู้เล่าเรื่องราวทราบว่าขณะนี้ตนเล่าเรื่องอยู่มีผู้ฟังท่านอื่นฟังอยู่ และมีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นหรือร่วมมีปฏิสัมพันธ์ ได้ทาง Pager ของรายการด้วย

2. ผู้จัดรายการทำหน้าที่เป็นผู้เล่า และผู้ชมที่บ้านเป็นผู้ฟังการเล่า

ในรูปแบบความสัมพันธ์แบบนี้ พบว่าผู้ฟังที่บ้านที่โทรศัพท์เข้ามาเล่าเรื่องกลับ ถูกกำหนดให้กลายเป็นผู้ฟังการเล่าเช่นเดียวกับผู้ฟังที่บ้านท่านอื่น โดยผู้ดำเนินการเล่าจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้ฟังการเล่าเรื่องมาเป็นผู้เล่าเรื่องแทน และอาจมีการพูดคุยกับผู้ฟังที่บ้านที่ไม่ได้โทรศัพท์มาเล่าอีกด้วย ซึ่งในรูปแบบความสัมพันธ์แบบนี้ จะพบได้ตลอดเวลาที่มีการเล่าเรื่อง อย่างไรก็ตามการที่ผู้จัดรายการเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้เล่า ผู้เล่าที่บ้านอาจมีคำพูดในเชิงสนับสนุนเรื่องที่น่าเสนอของผู้จัดรายการอีกด้วย เป็นการยืนยันเรื่องและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเล่าเรื่องของผู้จัดรายการในแง่การสร้างความสำเร็จของเรื่องของผู้จัดรายการ

ในระหว่างการรอเรื่องที่น่าเสนอจากที่บ้านนั้น รายการจะมีการอ่านข้อความ Pager ที่มาจากผู้ฟังที่บ้านที่กำลังฟังอยู่ มีทั้งการแซวพิธีกรรายการ แซวเพื่อนฝูง การฝากเรื่องประชาสัมพันธ์ อารมณ์ที่มีต่อเรื่องที่น่าเสนอที่ได้ฟังไปแล้ว หรือสิ่งผิดปกติที่ผู้ฟังรายการสังเกตได้ จึง Pager เข้ามาบอกแก่รายการ เป็นต้น

3. องค์ประกอบของผู้เล่าเรื่องลับในรายการ

ในส่วนของกรเล่าเรื่องลับนี้ ถือว่าเป็นแกนหลักของรายการนี้ องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อเรื่องที่น่าเสนอ นอกเหนือจากพิธีกรผู้ดำเนินรายการที่มีส่วนในการประคองเรื่องที่น่าเสนอให้ดำเนินไปด้วยดี นั่นคือในส่วนของผู้เล่าเรื่องในรายการที่โทรศัพท์เข้ามา ซึ่งองค์

ประกอบนี้มีส่วนสำคัญในการที่จะทำให้สี่สรรของเรื่องที่น่าเสนอไปในทิศทางใด มีความน่ากลัว หรือมีความน่าสงสัย หรือมีความสนุกตื่นเต้น ซึ่งจากการข้อมูลพบว่าในส่วนของรายการจะคัดเลือกเรื่องที่น่าเสนอได้เพียงคราวๆ เท่านั้น ไม่ได้คัดเลือกถึงขนาดที่สามารถแน่ใจได้ว่าผู้เล่าแต่ละคนจะเล่าเรื่องได้ดีเยี่ยม จากเรื่องที่น่าเสนอที่ผ่านมาทางรายการโดยผู้เล่าเรื่อง จะพบองค์ประกอบที่ต้องนำมาพิจารณาคุณสมบัติของผู้เล่าได้ดังนี้คือ

1. การลำดับเรื่องราว โดยส่วนมากผู้เล่าเรื่องในรายการจะเป็นบุคคลทั่วไปที่ไม่ได้มีความชำนาญโดยเฉพาะในการเล่าเรื่อง อาจเป็นทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ที่โทรศัพท์เข้ามา ซึ่งส่วนมากมักจะมีการลำดับเรื่องได้ดี จะมีบางคนที่เล่าเรื่องวกวนทั้งที่จับไม่ลง หรือต้องการเล่าเรื่องนานๆ โดยจุดนี้คุณกพล จะคอยควบคุมการเล่าอยู่ตลอดเวลา อาจสังเกตได้จากการที่คุณกพลจะคอยชี้คำถามของเรื่องที่น่าเสนอนั้นต่อๆ เพื่อให้เข้าประเด็นในการเล่า ทั้งนี้เพราะตามที่รายการได้กำหนดระยะเวลาสำหรับการเล่าเรื่อง 1 เรื่อง ประมาณ 10-15 นาทีต่อเรื่อง ดังนั้นการลำดับเรื่องราวจึงมีผลต่ออารมณ์เรื่องที่จะไม่ทำให้เรื่องน่าเบื่อและสร้างจินตนาการที่คล้อยตามเรื่องได้ดีที่สุด
2. น้ำเสียง ส่วนตรงนี้เป็นส่วนที่สำคัญในการเล่าเรื่องเช่นกัน แต่จากข้อมูลพบว่า ผู้เล่าเรื่องที่มีโอกาสในการเล่าเรื่องนั้นจะมีความหลากหลายในน้ำเสียง จะไม่มีการเฉพาะกลุ่มน้ำเสียงประเภทใดประเภทหนึ่งเป็นพิเศษ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะทางรายการไม่ได้ให้ความสำคัญประเด็นนี้เป็นพิเศษ เพราะเป็นการเปิดกว้างให้ทุกคนได้มีโอกาสได้ถ่ายทอดประสบการณ์เท่าๆ กัน แต่ก็พบว่าบางครั้งน้ำเสียงของผู้เล่าไม่ได้โดดเด่น หรือมีลักษณะเสียงที่มีความทุ้ม น่ากลัวสำหรับการเล่าเรื่องพวกนี้เลย แต่เรื่องกลับมีความน่ากลัว จนบางครั้งคุณกพลถึงกับเอ่ยปากชมว่าเรื่องนี้น่ากลัวจริงๆ ดังนั้นจะเห็นว่ารายการจะไม่เน้นเรื่องน้ำเสียงของผู้เล่ามากนัก แต่จะอาศัยเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งที่ใช้ในการคัดเลือกผู้ฟังที่จะเข้ามาเล่าในช่วงเวลาออกอากาศ

3. วิธีการพูด ไม่ว่าจะเป็นการทิ้งจังหวะ เว้นวรรคที่ดี จะนำเรื่องให้สนุกหรือ ตื่นเต้นได้ เพราะบางคนทีเล่าอาจเล่าแบบติดๆ กัน ไม่เว้นช่องว่างให้ผู้ฟัง ได้คิดหรือจินตนาการตาม ซึ่งส่วนนี้พบว่า การเล่าเรื่องนี้ต้องอาศัยจาก ประสบการณ์ในการเล่าของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ
4. อายุ มีผลต่อการเล่าเช่นกัน ทั้งนี้เห็นได้อย่างชัดเจน การเล่ารายละเอียด ของเรื่อง อารมณ์ที่ประสบเหตุการณ์ก็จะชัดเจนกว่า รวมทั้งการสรุปจบ เรื่องจะดีกว่าด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ฟังที่เล่าเรื่องในรายการจะเป็นประเภทของนักศึกษา คนทำงานหรือไม่ก็ผู้ใหญ่ ซึ่งถ้ายังเป็นผู้ใหญ่ จะเห็นได้ชัดเจนถึงความสมบูรณ์ของเรื่องที่น่าเสนอได้เป็นอย่างดี

“บางคนมีประสบการณ์หรืออายุค่อนข้างมาก จะดีกว่าเด็ก เพราะสามารถควบคุมสติอารมณ์ได้มากกว่า เด็กมักจะตื่นเต้น ส่งผลทำให้เรื่องที่น่าเสนอไม่ได้อารมณ์ แต่เราจะเปิดรับทุกวัย แต่ต้องผ่านการ Screen แล้วทางทีมงาน” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

5. ความน่าสนใจในการเล่าเรื่อง ส่วนนี้อาจมีบางเรื่องที่น่าสนใจ หรือบาง เรื่องไม่น่าสนใจ แต่ส่วนหนึ่งที่เป็นเทคนิคของรายการในการดึงความสนใจของผู้ฟังรายการทำอื่นตั้งแต่ต้นคือการตั้งชื่อเรื่อง แต่ในส่วนของเนื้อ เรื่องหรือเนื้อหาสาระ ปกติไม่ค่อยมีการกล่าวถึงมากนัก เพราะว่าเรื่องแต่ละเรื่องที่น่าเสนอผ่านทางรายการมักจะแตกต่างกันไป
6. การควบคุมอารมณ์ ส่วนนี้มีผลกระทบมากสำหรับการเล่าเรื่อง เนื่องจาก จากที่ผู้ฟังบางท่านมักจะตื่นเต้นเสมอเมื่อจะได้มีการเล่าออกอากาศ พบ ว่ามีผลกระทบอย่างเห็นได้ชัด เพราะว่าบางคนตื่นเต้นเล่าได้ไม่ดี ทั้งๆที่ เรื่องที่น่าเสนอมีความน่ากลัวอยู่แล้ว หรือบางที่เรื่องอาจไม่ค่อยน่าสนใจ อยู่แล้ว ยิ่งทำให้ไม่น่าฟังเข้าไปอีก หรือบางที่เรื่องนั้นสามารถเล่ารายละเอียดได้เห็นภาพมากกว่าแต่กลับต้องสั้นลงเพราะความตื่นเต้นด้วย

“บางคนเล่าหลังไมค์น่าจะเจ๋ง แต่พอหน้าไมค์ตื่นเต้น เล่าไม่น่า กลัวก็มี หรือหลังไมค์จะรอดไหม เอาน่า ลองดู แต่กลับดีก็มี ดังนั้นจึงไม่

มีศาสตร์ที่ตายตัวสำหรับการให้ผู้ฟังทางบ้านเล่าเรื่องในรายการ" (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

7. เทคนิคในการเล่าเรื่อง ส่วนนี้จากข้อมูลพบว่า จะเป็นส่วนที่ผู้เล่าไม่ค่อยได้เน้นมากนัก ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะอาศัยการเล่าเรื่องและการพัฒนาเรื่องตามลำดับการเกิดเรื่องไปจนเจอเหตุการณ์และจะทำการสรุปจบในตอนท้ายเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการใช้วิธีการเล่าแบบปิดหรือไม่ก็อาจมีแบบทิ้งให้สงสัยมากกว่า ทั้งนี้ผู้เล่าเองก็ยังคงไม่ทราบสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์เหมือนกัน เพียงแต่ทราบว่าสิ่งที่ตนเองประสบนั้นเป็นเรื่องของความลึกลับหรือเหตุสยองขวัญ

"การเล่าเรื่องขึ้นอยู่กับคนเล่าแต่ละคน ไม่มีอะไรตายตัว ซึ่งเรื่องมีมักเป็นเรื่องที่พักอาศัย บ้าน Condo โรงเรียน หรือรีสอร์ท เป็นต้น วิธีการเจอจะมาที่ Pattern เดียวกันหมด เพียงแต่สุดท้ายขึ้นอยู่กับวิธีการเล่าเรื่อง เช่น การเล่าบางเรื่องเนื้อเรื่องไม่น่ากลัว แต่คนเล่าๆ ได้น่ากลัว หรือบางเรื่องน่ากลัว แต่คนเล่าเล่าไม่ดี ทั้งหมดขึ้นอยู่กับคนถ่ายทอดประสบการณ์" (กพล ทองพลับ, 8 มี.ค. 46)

อย่างไรก็ตามในการ Phone in ของผู้ฟังทางบ้านเข้ามาในรายการ นอกจากจะได้รับความสดของรายการแล้ว ยังเป็นการได้อารมณ์ของเรื่องที่น่าเสนอด้วย โดยเฉพาะถ้าเรื่องที่นำเสนอเป็นเรื่องที่ประสบเหตุการณ์โดยตรงยิ่งทำให้ได้รับทราบอารมณ์ของผู้เล่าอย่างชัดเจน แต่ในการใช้วิธีการนี้ก็มีข้อดีของการนำเสนอด้วยวิธีการดังกล่าว อาทิเช่น

- กรณีที่ผู้ฟังทางบ้านไม่มีความชำนาญในการเล่าเรื่อง ประกอบกับยังไม่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป หรือมีความตื่นเต้นเกินไปจนทำให้การเล่าเรื่องสับสน อาจทำให้ความน่าเชื่อถือ อารมณ์ที่จะคล้อยตามก็ลดลงไปด้วย แต่ถ้าผู้ฟังทางบ้านมีความชำนาญในการเล่าเรื่อง และไม่ตื่นเต้น จะส่งผลทำให้เรื่องราวที่ได้เล่าก็น่าตื่นเต้นและชวนติดตามเป็นอย่างยิ่ง แต่ในส่วนของเรื่องที่น่าเสนอที่เล่าโดยดาราหรือผู้ที่มีชื่อเสียง จะไม่ค่อยมีปัญหาในเรื่องการเล่าเรื่อง ทั้งนี้เพราะแต่ละท่านจะมีประสบการณ์ในการแสดง ไม่ประหม่าเวลาถูก

สัมภาษณ์ ทำให้การสร้างอารมณ์ในการเล่าเรื่องจึงสามารถทำได้เต็มที่มากกว่าผู้ฟังที่บ้าน

- เครื่องมือในการสื่อสารไม่ค่อยชัดเจนหรือดีเท่าที่ควร ปัญหานี้เป็นสิ่งที่ทำให้ความน่าสนใจ ตื่นเต้นของเรื่องราวลดลงอย่างมาก บางครั้งการสัมภาษณ์ ผู้ฟังพักอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์หรือหอพัก ซึ่งจะมีการตัดสายการโทรศัพท์บ่อยครั้งตามเวลาที่กำหนดไว้ ทำให้การเล่าเรื่องชะงักไป ส่งผลทำให้เรื่องราวไม่ตื่นเต้น ทำให้อารมณ์ของผู้ฟังคนอื่นที่กำลังติดตามเรื่องราวต้องหยุดไปด้วย หรือในบางครั้งสัญญาณโทรศัพท์ไม่ค่อยดี ได้ยินไม่ค่อยชัดหรือมีคลื่นรบกวนบ่อยครั้ง สาเหตุนี้ก็มีผลทำให้รบกวนอารมณ์ในการฟังเรื่องราวของผู้ฟังได้มาก ทั้งนี้ทางรายการจะทราบจุดด้อยนี้ได้จากการส่งข้อความผ่านเพจเจอร์ของทางรายการ นับได้ว่าอุปสรรคหรือปัญหาดังกล่าวส่งผลทำให้อารมณ์ในการฟังเรื่องที่น่าสนใจลึกลับนี้ลดลง ไม่สามารถสร้างจินตนาการได้ดีเท่าที่ควร
- ความตื่นเต้นของผู้เล่าเรื่อง ส่งผลทำให้การเล่าเรื่องไม่ประสบผลเท่าที่ควร ทำให้การลำดับเรื่องราวสับสนได้ในบางครั้ง ทำให้การเน้นจุดสำคัญของเรื่องหรือเน้นเสียงให้ดูน่าตื่นเต้นได้ถูกลืมนำไป ซึ่งจุดนี้เองทางรายการได้เคยกล่าวถึงอยู่บ่อยครั้งถึงอาการเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ ออกอากาศ ผู้ฟังที่ทำหน้าที่เล่าเรื่องสามารถเล่าเรื่องได้เป็นอย่างดี น่าตื่นเต้น แต่กลับไม่ดีขณะที่เล่าตอนออกอากาศ นับได้ว่าสิ่งเหล่านี้มีผลต่ออารมณ์ที่จะติดตามและสร้างจินตภาพให้แก่เรื่องที่น่าสนใจได้อย่างมาก

4. การสร้างความน่าสนใจให้แก่เรื่องที่น่าสนใจในรายการ

ในการสร้างความน่าสนใจให้แก่เรื่องที่น่าสนใจในรายการมีหลายวิธีที่นำมาใช้

1. การบอกกล่าวชื่อของเรื่องที่น่าสนใจที่จะเล่าในช่วงต่อไปของรายการ

คุณพลจะเริ่มต้นการเล่าเรื่องจากทางบ้านไปที่ละสาย โดยก่อนหน้าที่จะมีการเล่าเรื่อง ทางรายการใช้วิธีการบอกชื่อเรื่องล่วงหน้าก่อนการเล่าประมาณ

3-4 เรื่องซึ่งอาจเป็นเทคนิควิธีในการสร้างการติดตามรายการของผู้ฟัง โดยในบางเรื่องจะมีการตั้งชื่อเรื่องในลักษณะที่คล้ายคลึงกับชื่อภาพยนตร์ของฮ่องกงบ้าง หรือชื่อที่ฟังแล้วดูตื่นเต้นบ้าง

“ช่วงแรกๆ พี่จะเป็นคนตั้งชื่อเอง แต่หลังๆ จะมีทีมงานมาช่วย โดยให้ Idea กับเขาว่า เวลาเราฟังเรื่อง 1 เรื่อง ชื่อจะสร้างความสนใจ เราเลยตั้งชื่อให้ สวิงสวยชนิดหนึ่ง ในการเล่าเรื่องพยายามนึกถึงชื่อหนังฮ่องกง นึกถึงชื่อหนังมันๆ ฟังแล้วน่าสนใจ ไม่มีเกณฑ์ใดๆ ตายตัว” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

โดยในการเล่าเรื่องแต่ละเรื่อง อาจพบว่ามีปัญหาบ้างในบางครั้งที่ไม่สามารถติดต่อกลับไปยังผู้ฟังรายการที่ต้องเล่าเรื่องในขณะนั้นได้ อย่างไรก็ตามทีมงานจะมีเรื่อง Spare อยู่แล้ว ทำให้อาจไม่ใช่ปัญหามากนัก

3. การกระชับการเล่าเรื่อง

ระหว่างการเล่าเรื่องของผู้ฟังทางบ้านนั้น คุณกพล จะทำหน้าที่ในการฟังเรื่องที่น่าเสนอและอาจมีการซักถามผู้ฟังในบางเรื่องที่สงสัยหรือต้องขยายความในบางจุดที่ผู้เล่าอาจจะไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจน ในระหว่างการเล่าเรื่องนั้น หากกรณีที่คุณเล่ามีความตื่นเต้นจนเกินไป หรือผู้ฟังบางคนเล่าวกวนไม่จบ หรือเรื่องที่ฟังแล้วเกินความเป็นจริงมากเกินไป คุณกพล จะรีบตัดบทและสรุปจบอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพื่อไม่เป็นการเสียเวลาในการเล่าเรื่องของผู้ฟังท่านอื่น และไม่ทำให้ผู้ฟังรายการทางบ้านรู้สึกรำคาญด้วย เพราะจะสามารถทราบได้จากข้อความที่ส่งเข้ามาทาง Pager

“พี่จะมีการซักถามบ้างในบางเรื่องที่น่าสนใจหรือเราอยากรู้ เช่น สถานที่ ประวัติของเรื่อง เพื่อการคลี่คลายของเรื่อง เพราะเรื่องแต่ละเรื่องมีจุดจบของเรื่อง ไม่ว่าจะเล่าเรื่องอะไร เป็นเรื่องของใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อเราเปรียบก็เหมือนสามเหลี่ยม มันจะมีจุดจบ เมื่อเรื่องดำเนินขึ้นมา จุดจบของเรื่องคือสาเหตุของการเจอ เจอเพราะอะไร ตรงนั้นเคยมีประวัติหรือไม่ก็ได้” (กพล ทองพลับ: 8 มี.ค.46)

3. การเสริมเรื่องที่น่าเสนอโดยผู้ดำเนินรายการหลัก

สำหรับบทบาทของคุณผลในรายการ ส่วนใหญ่มักจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังเป็นผู้เล่าประสบการณ์โดยตลอดการเล่าเรื่อง มีการขานรับฟังเรื่องตลอด จะมีการแทรกเพื่อสรุปหรือย้ำการเล่าเรื่องเป็นระยะๆ ไป และอาจมีการแทรกเรื่องที่น่าเสนอที่มีความใกล้เคียงกัน หรือเป็นเรื่องแบบเดียวกันเสมอ เหมือนกับเป็นการเล่าสู่กันฟังในเรื่องที่น่าเสนอที่คุณผลเคยได้ยินได้ฟังมา แต่ไม่ได้เน้นในเรื่องสร้างความน่าเชื่อถือหรือเป็นการเพิ่มน้ำหนักแก่เรื่องที่น่าเสนอให้ดูแล้วมีความเป็นไปได้ในการที่จะเกิดเหตุการณ์นั้นๆ แต่เป็นการร่วมเล่าเรื่องเท่านั้น ว่าเคยได้รับฟังเรื่องที่น่าเสนอเหล่านี้เหมือนกัน ไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกเหมือนกำลังโดนพิธีกรจับผิดอยู่

“เป็นการ JAM เสียมากกว่า อยากให้ภาพ The Shock เหมือนมีคนมานั่งรวมและคุยกัน เมื่อมีการพูดคุยกัน ย่อมต้องมีการ JAM เช่นเราเล่า คนนี้เล่า เออ! เราก็มินะ อารมณ์เหมือนมานั่งคุยกัน น่าจะมีการ JAM เพื่อให้ฟังรายการเหมือนนั่งคุยกันมากกว่าฟังวิทยุ” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

5. การสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่เรื่องลึกลับ

การเล่าเรื่องที่น่าเสนอลึกลับของรายการนี้ โดยประเด็นหลักของการนำเสนอคือ การมุ่งเน้นความบันเทิงเป็นหลัก และเป็นการเตือนภัยหรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากข้อคิดที่ได้ของเรื่องที่น่าเสนอซึ่งการสร้างความน่าเชื่อถือให้เรื่องที่น่าเสนอเป็นความยากที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อหรือคล้อยตามเรื่องที่น่าเสนอได้มากนัก แต่เทคนิคที่ผู้จัดรายการใช้ในการนำเสนอเพื่อให้เรื่องที่น่าเสนอมีน้ำหนักและดูแล้วไม่ไร้สาระจนเกินไป มีหลายๆ วิธีที่พบคือ คือ

- การใช้คนดังหรือดารามาถ่ายทอดเรื่องราวและประสบการณ์ลึกลับ ซึ่งส่วนนี้ เป็นจุดหนึ่งที่รายการนำมาเสริมความน่าเชื่อถือให้เกิดขึ้น จึงทำให้มีช่วงรายการหนึ่ง คือ ดาราพาสยอง ซึ่งจะเป็นบุคคลที่ผู้ฟังรายการรู้จัก และอาจมีความเชื่อถือในการแสดงอยู่แล้ว บางคนอาจเป็นดาราที่มีคนรักใคร่ชอบพอดังนั้นเหมือนเป็นหลักทางจิตวิทยาที่อาศัยการโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งผู้ฟังบาง

ท่านอาจไม่ต้องการการพิสูจน์ ทั้งนี้เพราะดาราที่รู้จักเคยประสบมาแล้ว ไม่น่าจะมาหลอกกันได้

- การใช้เหตุการณ์ย่อยๆ ในหลายๆ แหล่งข้อมูลมายืนยัน ทั้งที่ได้รับการเล่ามาอีกทีหนึ่งทั้งของผู้เล่าทางบ้านเองหรือผู้จัดรายการที่ได้บอกผ่านทางรายการ ซึ่งในตอนนี้เป็นการทำให้ผู้ฟังทราบว่าเป็นเรื่องจริงที่ผู้ฟังทางบ้านได้เจอมา ก็มีคนอื่นที่ผู้เล่าเคยได้รับทราบถึงความลึกลับนี้เหมือนกัน ทั้งนี้ผู้จัดรายการมักที่จะเสริมเรื่องราวที่เคยได้รับทราบมาในเรื่องนั้นๆ เสมอ ซึ่งการเสริมเรื่องที่น่าสนใจย่อยๆ นี้ช่วยทำให้น้ำหนักเรื่องของผู้เล่าทางบ้านโทรศัพท์เข้ามาในครั้งนั้นน้ำหนักมากขึ้น

6. ภาพรวมของการเล่าเรื่องในรายการ สามารถวิเคราะห์จากข้อมูลต่างๆ ได้ดังนี้คือ

1. ประสบการณ์โดยตรงจะสามารถถ่ายทอดเรื่องที่น่าสนใจได้ละเอียดกว่า ได้อารมณ์มากกว่า ทั้งนี้ส่วนหนึ่งผู้เล่าเป็นผู้ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง การถ่ายทอดอารมณ์ในขณะนั้นจะดีกว่า และการใช้คำพูดเพื่อบรรยายอารมณ์จะชัดเจนกว่าด้วย บ่อยครั้งที่ผู้เล่าเรื่องโดยไม่ใช้ประสบการณ์ตนเอง มักจะเล่าได้แค่เนื้อเรื่องคร่าวๆ เท่านั้น
2. การควบคุมอารมณ์ความตื่นเต้นของผู้เล่า ก็นับว่ามีส่วนสำคัญต่อเรื่องที่น่าสนใจ ทั้งนี้บางท่านไม่เคยได้พูดออกอากาศสดๆ อาจทำให้เกิดความประหม่า ลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก มีผลต่อรายละเอียดสำคัญหรือจุดตื่นเต้นอันอาจตกหล่นหายไป ซึ่งส่วนนี้เป็นจุดที่ผู้จัดรายการจะกล่าวถึงเสมอๆ
3. เนื้อเรื่องเป็นรายการสด และเป็นการโทรศัพท์เข้ามาเล่าเรื่องในรายการ สัญญาณโทรศัพท์จะมีผลต่อความชัดเจนของเสียงผู้เล่า บางครั้งสัญญาณไม่ค่อยชัดเจนเท่าที่ควร ทำให้อารมณ์ทั้งผู้จัดรายการ ผู้ฟังที่โทรเข้ามาเล่า หรือแม้แต่ผู้ฟังทางบ้านไม่ดีเท่าที่ควร หลายครั้งที่จำเป็นต้องผ่านเรื่องนี้ไปเนื่องด้วยฟังไม่ชัดเจน

- ความน่ากลัวของเรื่องที่เล่า ในการเล่าเรื่องบางเรื่องมีความน่ากลัวในเรื่องอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องอาศัยเทคนิคอื่นๆ ในการช่วยทำให้น่ากลัวซึ่งเรื่องเหล่านี้จะมีผู้ฟังจะส่งข้อความผ่าน Pager มาบอกทางรายการเสมอๆ หลังจากที่เรื่องที่นำเสนอ นั้นจบลง
- ความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องที่นำเสนอของผู้เล่าเอง มีการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ลีลาต่างๆ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคนไม่เท่ากัน บางคนเล่าสั้นๆ แต่มีความสนุกสนานในเรื่องที่นำเสนอ อาจมีการสร้างแนวร่วมในการเล่า เช่น มีการชักชวนให้ผู้จัดรายการจินตนาการ "พี่ลองคิดดูสิ"

7. การสร้างการมีส่วนร่วมของผู้ฟัง

นอกเหนือจากการสัมภาษณ์ประสบการณ์ของผู้ฟังผ่านทางรายการแล้ว วิธีการนำเสนออีกวิธีหนึ่งของรายการ คือ การสร้างการมีส่วนร่วมของผู้ฟังทางรายการ ที่ทีมงานนำมาใช้ในการดำเนินรายการ ซึ่งส่วนนี้เป็นกลวิธีในการนำเสนอเรื่องที่นำเสนอในรายการให้มีการโต้ตอบแบบสองทาง (Two Way Communication) ซึ่งทางรายการมีกิจกรรม หรือช่องทางในการร่วมรายการ สามารถสรุปกลวิธีของทางรายการได้ดังนี้คือ

1. เทคโนโลยีการสื่อสารในรายการ

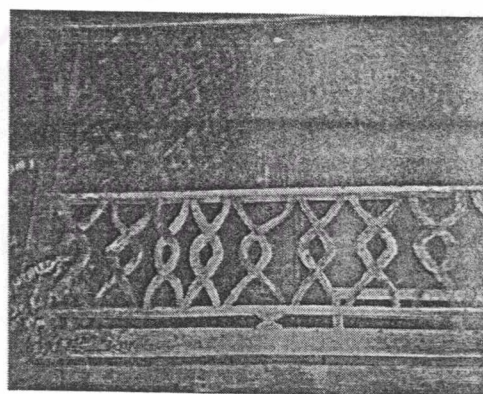
จากการดำเนินรายการในแต่ละช่วงเวลา จะมีการนำเทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบันมาประกอบการจัดรายการ อาทิเช่น โทรศัพท์มือถือ หรือเพจเจอร์ (PAGER) ซึ่งเครื่องมือสื่อสารเหล่านี้สามารถช่วยให้รายการมีความสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของรายการได้อย่างดี อาทิเช่น การรายงานสดในกิจกรรมภาคสนามตามสถานที่ที่มีความลึกลับหรืออันตราย ซึ่งการรายงานสดนี้มีส่วนทำให้เพิ่มสีสันของรายการ ทำให้ผู้ฟังสามารถเหมือนมีส่วนร่วมกับทีมผู้รายงานสดจากสถานที่ ทำให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการตามที่ได้รับบรรยายตามที่ผู้จัดรายการภาคสนามรายงานเข้ามา โดยในบางครั้งอาจมีเหตุการณ์ที่สร้างความตื่นเต้นให้แก่ทีมงานที่ออกไป จนในบางครั้งก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้ฟังเข้ายังรายการว่าได้ยินเสียงแปลกๆ ขณะตอนที่คุยโทรศัพท์มือถือของผู้จัดรายการภาคสนาม เป็นต้น

เครื่องมือสื่อสารอีกส่วนหนึ่งที่สร้างการมีส่วนร่วมของผู้ฟังรายการได้ดีคือ เพจเจอร์ของทางรายการ ส่วนนี้ทำให้ทางผู้จัดรายการได้ทราบข้อมูลกลับทันทีว่าการจัดรายการวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง มีจุดไหนที่รายการผิดพลาดหรือต้องปรับปรุงรายการอย่างไรในวันนั้น หรือมีสิ่งแปลกๆ เกิดขึ้นในรายการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารอารมณ์ของผู้ฟังในเรื่องราวที่ได้ฟังไปว่า มีความรู้สึกกลัวหรือไม่กลัว คล้อยตามกับเรื่องราวอย่างไร นับได้ว่าเทคโนโลยีเหล่านี้ช่วยทำให้วิธีการนำเสนอของรายการมีความหลากหลายไป ไม่ใช่เฉพาะการดำเนินรายการเฉพาะในห้องส่งของทางสถานีวิทยุเท่านั้น จึงเป็นการสร้างสีสันให้แก่รายการได้ดีตามธรรมชาติของสื่อเท่าที่มี และในบางครั้งผู้ฟังรายการยังใช้การสื่อสารผ่าน PAGER ของรายการอีกด้วย ซึ่งบางที่อาจเป็นการช่วยผ่อนคลายอารมณ์ในการฟังเรื่องที่น่าเสนอส์ลับให้ดูสบายๆ ขึ้น ไม่น่ากลัวมากจนเกินไป

2. กิจกรรมการเดินทางภาคสนาม

รูปแบบในการนำเสนอในแต่ละช่วงนั้น ถือได้ว่าเป็นการผสมผสานเนื้อหาและร้อยเรียงเรื่องราวในรูปแบบของนิตยสารทางอากาศ นอกจากนี้เพื่อเป็นการสร้างความสนุกสนานผ่านทางรายการ The Shock ในรูปแบบที่แตกต่างจากแต่ละช่วงรายการ ทีมงานผู้ผลิตรายการได้เพิ่มรูปแบบการนำเสนอแบบสัมภาษณ์เรื่องที่น่าเสนอส์ลับนอกสถานที่ อันจะส่งผลทำให้ผู้ฟังรายการได้เพิ่มอรรถรสในการฟังและเป็นการกระตุ้นความน่าสนใจของรายการแก่ผู้ฟังทางบ้านให้มากขึ้น โดยการสมัครเข้ามามีโอกาสในการร่วมสนุกไปกันกับทีมงานด้วย อาทิเช่น

กิจกรรมการเดินทางภาคสนาม

รูปที่ 4-5 : ภาพถ่ายตามสถานที่จริงที่รายการได้เดินสายกิจกรรมภาคสนาม

“กิจกรรมนอกสถานที่ เป็นอีกสี่สรรหนึ่งของรายการ ว่าไม่มีแค่เรื่องที่น่าเสนอ
 อย่างเดียว มันจะเป็นลักษณะการออกไปตะลอนๆ เดินสายไปเพื่อรายงานจุดที่อันตราย ไม่ใช่เกิด
 จากผีสิง แต่เป็นคนจี้ ปล้น ชิงทรัพย์ บางทีการรายงานสดช่วยสร้างอารมณ์ เพราะวิทยุ คือการ
 สร้างจินตนาการ ภาพ เราเชื่อว่าเรื่องที่น่าเสนอในโรงแรมสยองขวัญ ความรับรู้ต่อสถานที่ของโรง
 โรงแรมแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน ดังนั้นภาพอาจไม่เหมือนกัน จึงเป็นการสร้างจินตนาการให้ผู้ฟัง มัน
 สนุกตรงนี้ คือการฟังมันต้องสร้างจินตนาการ นึกภาพตาม มีส่วนร่วม มีส่วนรับรู้แบบเดียวกับ
 เรื่องที่คนเล่า เราจะสนุกในการฟัง” (กพล ทองพลับ, 8 มี.ค. 46)

เป็นกิจกรรมที่มีการพาสมาชิกรายการเดินทางไปด้วยสัมผัสบรรยากาศความน่ากลัว
 น่าสยองขวัญ ณ พื้นที่หรือสถานที่ที่ได้รับการกล่าวขวัญถึง หรือมีผู้ฟังรายการแจ้งเข้ามาให้ทราบ
 โดยในการเดินสายภาคสนามนี้มีวัตถุประสงค์หลักๆ ก็คือ จะเน้นเรื่องความตื่นเต้น และความสนุก
 สนุกเท่านั้น แต่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์หรือความต้องการที่จะไปลบหลู่หรือสร้างความเดือนร้อนให้
 แก่สถานที่ ประชาชนที่อยู่ในละแวกนั้นแต่อย่างใด ทั้งนี้ทางรายการจะไม่ได้บอกกล่าวถึงแหล่งพื้น
 ที่ที่ชัดเจน เพียงแต่จะบอกแบบกว้างๆ ไม่เฉพาะเจาะจงแต่อย่างใด โดยวัตถุประสงค์หลักๆ ก็เพียง
 เพื่อต้องการนำเสนอสถานที่ที่มีผู้ฟังกล่าวหาว่ามีความน่ากลัว ความน่าตื่นเต้น ซึ่งในการออก
 ภาคสนามนั้นก็เหมือนเป็นเทคนิคในการสร้างบรรยากาศและอารมณ์ร่วมของผู้ฟังทั้งที่เป็นผู้เล่า
 เองและผู้ฟังที่บ้าน รวมทั้งได้มีการเก็บ บรรยากาศ ณ ขณะนั้นมาเล่าให้ฟังด้วย โดยทางทีม
 งานก็ได้วิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้และความเหมาะสมของการมีกิจกรรมเดินสายนอกสถานที่ที่มี
 ผู้ฟังที่บ้านที่เป็นสมาชิกรายการไปด้วย ทั้งนี้เพราะว่าถ้าหากทีมงานไปกันเองโดยไม่มีบุคคลอื่น
 ไปด้วย ก็อาจจะมองดูคล้ายกับว่าทีมงานของรายการอุปโลกสถานที่และบรรยากาศขึ้นมาเอง ดัง
 นั้นรายการก็เลยต้องชวนผู้ฟังที่บ้านไปร่วมสัมผัสบรรยากาศและถือว่ามีหลักฐานหรือพยานที่น่า
 จะพอเชื่อถือได้

“จากผลสรุปการออกกิจกรรมภาคสนาม ทำให้ทางคณะผู้จัดทำรายการได้พบ
 บางสิ่งบางอย่างที่ถือได้ว่าเป็นสัญญาณเล็กๆ สำหรับการเตือนใจให้ผู้ฟังรายการ หรือไม่ก็สำหรับ
 ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณแถบนั้นได้ อย่างเช่น ในบางพื้นที่ที่มีความล่อแหลมต่อการที่จะเกิด
 อาชญากรรม อันตราย หรือภัยมืดที่แฝงตัวมาในยามวิกาล ไม่ว่าจะเป็พวกจี้ ปล้น ชิงทรัพย์ ดม
 กาว หรือเสพยา” (กพล ทองพลับ :18 ตุลาคม 2543)

ดังนั้นวัตถุประสงค์รายการจะนำเสนอประเด็นตรงนี้ เพื่อให้ผู้ฟังรายการทุกคนเพิ่มความระมัดระวังในการเดินทางให้มากขึ้นถ้าจำเป็นจะต้องผ่านมาตรงนี้ หรือในกรณีที่ต้องเดินทางข้ามรถผ่านโค้งที่เป็นจุดอันตราย หรือพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ได้ อาทิ เช่น ถนนที่มีลักษณะโค้งมาก ๆ ซึ่งเป็นจุดที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ตัวอย่างเช่น ทางโค้งที่เรียกว่า "โค้งร้อยศพ"

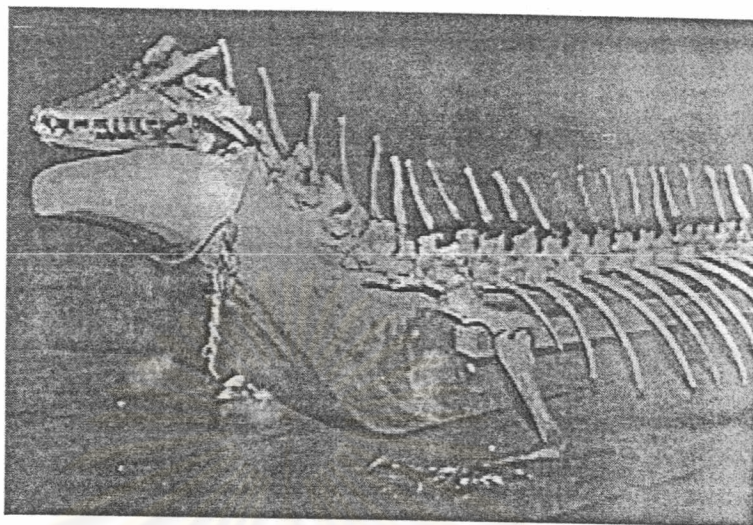
ซึ่งจากการที่ทีมงานรายการได้จากการไปเดินสายนอกสถานที่ในโอกาสสัมผัสกับสถานที่ที่เป็นจริงแล้วนำมาถ่ายทอดบรรยายภาคให้ผู้ฟังได้รับทราบถึงความเสี่ยงภัยที่จะเกิดขึ้น จะทำให้อย่างน้อยผู้ฟังได้เกิดความตระหนักถึงเรื่องความปลอดภัยในการข้ามรถมากขึ้น หรือไม่ก็อาจลดความเร็วลง ณ เมื่อเวลาถึงจุดที่เสี่ยงอันตราย เป็นต้น

หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกสมาชิกในการเดินสาย

1. อายุ ทั้งนี้เป็นห่วงสุขภาพของผู้ฟัง และเวลาในการเดินทาง แต่ผู้ปกครองก็จะ เป็นห่วงโดยจะประมาณ 18 ปีขึ้นไป
2. พิจารณาจากการพูดคุย
3. สถานที่ทำงานหรือการศึกษา เพราะถ้าเป็นสถาบันเทคนิคต่างๆ มักจะมีความ มุทะลุ หรือควบคุมยาก แต่ก็ไม่ได้เป็นการดูถูกสถาบัน
4. ความพร้อมของสมาชิกในการที่จะออกไปกิจกรรมภาคสนาม เช่น มีรถยนต์ ส่วนตัว บ้านอยู่ไม่ไกลนัก เป็นต้น

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. กิจกรรมชมภาพถ่าย “ลี้ลับ”

รูปที่ 6 : ภาพลี้ลับที่ทางผู้ฟังทางบ้านส่งมาให้ทางรายการ The Shock

กิจกรรมนี้จะเป็นการสร้างการมีส่วนร่วมให้แก่ผู้ฟังรายการอย่างใกล้ชิด เป็นการนำเสนอรูปถ่ายที่มีความแปลก ความน่ากลัว ภาพที่ไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนได้ว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เห็นเป็นแบบนี้เพราะอะไร เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมนี้เป็นการเสริมรายการให้มีความน่าสนใจมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องด้วยว่าเป็นรายการวิทยุ ดังนั้นผู้ฟังจะไม่มีโอกาสที่จะได้สัมผัสภาพถ่ายของรายการได้อย่างใกล้ชิด ไม่สามารถเห็นรายละเอียดได้เหมือนรายการทางโทรทัศน์ กิจกรรมนี้จะนำเสนอภาพถ่ายไปตามสถานที่ที่มีความปลอดภัย และเป็นแหล่งชุมชนที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ฟังที่จะเข้ามาชมภาพได้ นับได้ว่ากิจกรรมนี้ได้รับการตอบรับจากผู้ฟังที่มีความสนใจในเรื่องราว “เรื่องลี้ลับ” นี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะมีการรายงานสดจากนอกสถานที่กลับเข้าไปในรายการอีกด้วย

2.6 เวลาออกอากาศ

จากข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์คุณภพล ทองพลับ (8 ตุลาคม 2543) พบว่าเวลาที่ออกอากาศของรายการ มีเหตุผลที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกช่วงเวลาประมาณ 00.00 – 03.00 น. (ทั้งนี้ในแต่ละรายการที่คุณภพล ได้เปลี่ยนทั้งรายการและสถานีออกอากาศ ตามประวัติ

ที่ได้กล่าวมา จะมีช่วงเวลาที่ย่ออากาศประมาณเที่ยงคืนเป็นต้นไป) มาจากการได้รับมอบหมายจากทางสถานีในการนำเสนอรายการในช่วงเวลาประมาณนี้ ซึ่งเป็นการมองย้อนกลับไปที่เนื้อหารายการว่า ถ้าเป็นการนำเสนอในช่วงเวลาเหล่านี้ ควรมีเนื้อหาใดที่เหมาะสมในการที่จะมานำเสนอ ทางคุณกพล ได้พิจารณาจากเนื้อหารายการของรายการวิทยุรายการอื่นในช่วงเดียวกัน พบว่าการนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบนี้ยังไม่มี และในช่วงแรกๆ กำลังมีรายการทางโทรทัศน์ที่กำลังมาแรงหลายรายการ ไม่ว่าจะเป็นรายการชมรมชนหัวลูก รายการละครเขย่าขวัญวันพุธ รายการสี่ทุ่มสแควร์ เป็นต้นที่กำลังออกอากาศอยู่ ดังนั้นจึงทำให้การนำเสนอเรื่องเล่าลี้ลับนี้เกิดขึ้นมาในช่วงเวลาดังกล่าว

ประกอบกับการนำเสนอเรื่องลี้ลับเหล่านี้ การพิจารณาเวลาที่เหมาะสมกับประเภทเนื้อหา ควรเป็นในช่วงกลางคืน เป็นเวลาที่เหมาะสมและลงตัวที่สุดสำหรับการนำเสนอรายการดังกล่าว ดังนั้นจากการพิจารณาในหลายๆ ด้านของคุณกพล จึงทำให้ตัดสินใจเลือกช่วงเวลาดังกล่าว และได้มีการนำเสนอรายการที่มีเนื้อหาในลักษณะนี้ในช่วงเวลาดังกล่าวมาจนถึงรายการที่กำลังจัดอยู่ที่สถานีวิทยุ ททบ.5 Radio (คลื่น FM. 94 MHz.) ในชื่อรายการว่า “ The Shock ” (กพล ทองพลับ : วันที่ 15 กันยายน 2543)

2.7 ผู้ฟังรายการ

ในการกำหนดกลุ่มเป้าหมายของรายการ เนื่องด้วยว่าเรื่องหรือเนื้อหาที่รายการได้นำเสนอเป็นเรื่องลี้ลับที่สามารถฟังได้ทุกเพศ ทุกวัย ไม่ได้จำกัด ดังนั้นกลุ่มผู้ฟังรายการนี้จะมีหลากหลายและกว้าง แต่จะการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในส่วนของผู้ฟังที่โทรศัพท์มาเล่าเรื่อง ลักษณะของข้อความที่ส่งเข้ามาที่ Pager ของรายการ รวมทั้งการมีส่วนร่วมอื่นๆ ของผู้ฟังในรายการ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ฟังรายการ The Shock จะเป็นนักเรียน นักศึกษาและคนวัยทำงาน (ต้นๆ) ทั้งนี้ส่วนนี้อาจเป็นเพราะเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องลี้ลับ จึงเป็นเรื่องที่น่าค้นหาสำหรับกลุ่มเด็กวัยนักเรียน หรือวัยรุ่น ทำให้ผู้ฟังรายการส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มคนในประเภทหรือระดับนี้

“สำหรับกลุ่มผู้ฟัง ที่จะไม่ค่อยได้เน้นไปที่กลุ่มใด อย่างที่บอกในตอนต้นว่าเพื่อความบันเทิง ดังนั้นเราจะเปิดกว้างสำหรับผู้ฟังที่ตัวเล็กๆ ไปจนถึงคุณป้า คุณอาที่มีอายุมากๆ ที่เขามิ

โอกาสได้แวะเวียนมาฟังรายการของเรา บางคนติดตามรายการที่มาตั้งแต่เรียนมัธยม จนเดี๋ยวนี้ เขาก็ทำงานทำการไปแล้วแต่ก็ยังฟังรายการอยู่” (กพล ทองพลับ : 8 มีนาคม พ.ศ. 2546)

จากข้อมูลทีวิเคราะห์ได้จะเห็นว่า รายการ The Shock ได้ให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของผู้ฟังรายการ ทั้งนี้เนื่องจากช่วงของข้อมูลที่รวบรวมได้ มีการจัดกิจกรรมหลายกิจกรรมในรายการ เช่น กิจกรรมแอบดูผี กิจกรรมปาร์ตี้ผีฟ้า แต่เป็นการประชาสัมพันธ์ก่อนที่จะถึงเดือนกุมภาพันธ์ (เพราะข้อมูลที่เก็บสิ้นสุดในเดือนมกราคม) โดยรายละเอียดของการมีส่วนร่วมของผู้ฟังรายการจะได้กล่าวถึงในส่วนต่อไป

2.8 การประเมินผล

สำหรับการประเมินผลรายการ รายการจะพิจารณาจากข้อมูลหลายๆ ด้าน ซึ่งในการประเมินผลรายการ ผู้ผลิตไม่ได้มีการกำหนดรูปแบบหรือวิธีการในการวัดผลที่ชัดเจนหรือเฉพาะเจาะจง แต่ในการประเมินผลจะอาศัยข้อมูลที่รายการได้รับมาจากผู้ฟังในหลายๆ ช่องทาง ดังนี้ คือ

1. รายชื่อของผู้ฟังที่ขอสมัครเป็นสมาชิกรายการ ทั้งที่ได้สมัครจากการโทรศัพท์ของผู้ฟังเข้ามาหรือสมัครจาก Web Internet ของรายการ โดยปัจจุบันมีรายชื่อของสมาชิกจำนวนเกือบหมื่นคน
2. จดหมายหรือ Pager ที่ส่งเข้ามาในรายการ ซึ่งมีทั้งในส่วนที่กล่าวถึงความรู้สึกของผู้ฟังต่อเรื่องเล่าในรายการ ความพึงพอใจต่อวิธีการนำเสนอของรายการ เหตุการณ์มีดปกตีระหว่งการฟังรายการ การแซวกันของผู้ฟังกับผู้ฟัง หรือการแซวกันของผู้ฟังกับผู้ดำเนินรายการ
3. ความสนใจของผู้ฟังจากการมีส่วนร่วมของรายการที่ได้มีการจัดทำขึ้นมาในแต่ละกิจกรรม เช่น กิจกรรมเล่าเรื่องลี้ลับนอกสถานที่, กิจกรรมแอบดูผี, กิจกรรมดูภาพลึกลับ, กิจกรรมดูหนัง หรือกิจกรรมสาธารณประโยชน์ทั่วไปของรายการ โดยรายการสามารถรับทราบและประมวล

ผลจากจำนวนผู้ฟังที่เข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้ง โดยรวบรวมข้อมูลได้จากทีมงานของรายการที่ได้ออกไป

จากการดำเนินรายการที่ผ่านมา พบว่า ความสำเร็จของรายการอยู่ในระดับที่น่าพอใจ ส่วนหนึ่งอาจมีผลมาจากการที่คุณกพล ทองพลับ ได้มีโอกาสออกสื่อโทรทัศน์ในรายการมิติลับ ซึ่งอาจส่งผลทำให้ผู้ชมรายการโทรทัศน์ ได้มีการติดตามคุณกพล มาฟังรายการวิทยุด้วย ทั้งนี้จะทราบได้จากการที่ผู้ฟังรายการโทรศัพท์มาถามเรื่องที่เกิดขึ้นในรายการโทรทัศน์ มิติลับอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถประเมินผลรายการในส่วนนี้ได้

จาก 2 รายการที่ได้กล่าวไปแล้วในบทนี้ เป็นรูปแบบรายการที่มีความแตกต่างกัน ทั้งๆ ที่ผ่านสื่อวิทยุประเภทเดียวกัน ดังนั้นในบทต่อไป ผู้วิจัยจะนำเสนอรายการอีกหนึ่งรายการที่ต้องนำเสนอผ่านสื่อเสียงเช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นสื่อโทรศัพท์เท่านั้น ว่ารูปแบบ เนื้อหา และวิธีการนำเสนอของรายการจะแตกต่างจากทั้ง 2 รายการหรือไม่ อย่างไร

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย